

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

CS, Oyak-Renault, Sistem Alüminyum, ZF Sachs, MGI Coutler, Mercedes fabrikalarından; Turizm işçilerinden, Cargill Fabrikasından Haberler...

Sayfa: 2-4

Mayıs 2018 / Sayı: 104

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Patron partilerine, işçi düşmanlarına, NATO, ABD, AB ve İsrail dostlarına

OY YOK!

Kırk katır mı kırk satır mı?

Kimse ayranım kötü demez. Seçim vaatleri de öyledir. Vaatler en güzel şekilde paketlenir, yaldızlanır, halkın önüne öyle sunulur. Bu yaldızlanmış paketlere kanmamak için dikkatli olmak gerekir. Söylenen sözle yapılmak istenen çoğu kez farklıdır. Bazense gerçek söylenende değil söylenmeyendir.

Sandıktan hangi sonuç çıkarsa çıkarsın 25 Haziran'da Türkiye'nin bugünden yarına taşınan iki büyük ve yakıcı gündemi olacak. Bunlardan birincisi ekonomik krizdir. Dolardaki artışla, enflasyonla, cari açığın büyümesiyle beliren kriz alametleri, geleceğin karanlık olacağını gösteriyor. Ekonomik kriz kapitalizmin doğasında vardır. Kapitalizm yıkılmadıkça krizler halkın yakasını bırakmaz. Her kriz faturayı kimin ödeyeceği sorusunu gündeme getirir. Şu anda seçime giren tüm partiler ve başkan adayları krizin faturasını işçiye ödetmek niyetindedir. Tabii ki bunu böyle söylemiyorlar. Kullandıkları adeta şifreli sözcük ve kavramlardan anlıyoruz.

Örneğin "piyasaya güven vereceğiz" diyen biri aslında sermayenin istediği yatırım ortamını sağlayacağız, bunun için emek gücünü ucuzlatacak, halktan aldığımızı sermayeye teşvik olarak vereceğiz diyor. "Yapısal reform" yapacağız diyen kıdem tazminatını kaldıracamız, esnek üretimi getireceğiz, sendikalaşmayı bitireceğiz demek istiyor. "Mali disiplinden taviz yok" diyen halka kemer sıkırmaktan bahsediyor.

Bir de söylenmeyenler var. Dolar düşecek, faiz incek, cari açık küçülecek diyenler bunu nasıl yapacaklarını söylemiyorlarsa bilin ki halkı enflasyona ezdirecektir, ücretleri düşürerek ihracatı kârlı hale getirmeyi planlıyordu, tefeci ekonomisini sürdürecektir. Dövizin yasaklanmasını, dış ticarete devlet tekeline savunmaya inanmayın!

İster faizle isterse kâr payı adı altında halkın kanını emen bankaların kamulaştırılmasını savunmayan, emekçi halkın karşısında tefecilerin yanındadır. İşsizliği azaltacağız diyen eğer iş saatle-

rinin azaltılmasını ve işlerin paylaşılmasını savunmuyorsa, yöntemi özel istihdam bürolarıyla işsizleri simsarların eline vermektir. Tüpraş'ın, Petkim'in, kilit sanayi sektörlerinin kamulaştırılmasını savunmayan, yabancı sermayenin kapıp kaçtığı borsa denen kumarhaneyi kapatmayı ağzına almayan yerli araba ve milli tank vaatleri palavradan ibarettir.

Halka bol keseden maaş, ikramiye dağıtan, işçilerin sendikalaşma hakkının önündeki engellerin, işyeri ve işkolu barajının, 25/2'nin kaldırılmasından, işten atmanın yasaklanmasından, işçi alacaklarının haciz sıralamasında devlet ve banka alacaklarının önüne geçirilmesinden, tüm işkollarında grev yasaklarına son verilmesinden, lokavtın yasaklanmasından bahsetmiyorsa, işçi hakkını mücadele ederek alsın istemiyordur. Kaşıkla verdiğini kepçeyle alma niyetindedir.

Bugün ve 25 Haziran'ın sabahında da ikinci önemli ve yakıcı gündem emperyalist savaştır. Görünürde herkes emperya-

lizm karşıtı havalarındadır. Ama NATO'dan çıkmayı, İncirlik başta olmak üzere emperyalist üsleri kapatmayı savunan yok. Çünkü hepsi ama hepsi Amerikancı. Korsan İsrail'i meşru gören, Filistin için timsah gözyaşı döker. İsrail'le tüm ilişkilerin kesilmesini savunmayan, Siyonizme hizmet eder. Kürt düşmanlığını Amerikan karşıtlığı sosuna batırırlar, halka zehirli bir meyve olarak sunarlar. Emperyalizmi gerçekten düşman belleyenin yapması gereken ise tam tersi. Kürtlerle barışmak ve ABD'yle savaşmak. Kim ABD'yle birlikte Kürtlere karşı savaşımdan bahsediyorsa o emperyalizmin dostu Kürdün, Türkün, Arabın, Farsın, tüm halkların düşmanıdır.

Erdoğan Cumhurbaşkanlığı olarak bir anonim şirket gibi yönetmek ve emperyalizmin lejyonlarına kumandan olmak istiyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin çıkarı bu gidişatın durdurulmasından yanadır. Ancak tek adam rejiminden kurtulmak için düzen partilerinden medet ummak da boşuna. Barajsız yasaksız bir Kurucu Meclis seçimlerine gitmeyen ve halkın iradesinin üzerindeki zincirlerin kırılmasından korkanlar, tek adam rejimine son veremez. Ama kemer

sıktırmakta ve emperyalist savaşlarda tek adam yetkilerini sonuna kadar kullanırlar.

24 Haziran'da yarışan patron partileri birbirleri aleyhine ne söylerlerse söylesinler emekçiye kemer sıkırmakta ve emperyalizme ve Siyonizme hizmette ortaklaşıyorlar. Halka da kırk katır mı yoksa kırk satır mı diye soruyorlar. Kim sizi ezsin, kim kemer sıkırsın, kim evlatlarınızı emperyalist savaşlara sürsün diye soruyorlar!

Söylenmeyi söyleyen, emekçi halkın gerçek sorunlarına gerçek çözümler üreten, patronlarla, tefecilerle, emperyalizmle ve Siyonizmle uzlaşmaz bir politika izleyen devrimciler, o düzen partilerine benzemez. Biz oy istemiyoruz. Devrimci İşçi Partisi olarak uyanmaya ve örgütlenmeye çağırıyoruz. Çağrımıza kulak verip yüzünüzü döndüğünüzde yanınızda ki tezgâhta, fabrikadaki bandın bir ucunda, evinizin sokağında, omuz başınızda olacağız. Kavgayı onların sahasında vermeyeceğiz; hesaplaşmayı kendi güçlü olduğumuz yere, sınıf mücadelesi alanına çekeceğiz. Hep birlikte örgütlenecek ve işçi sınıfının yumruğunu siyaset masasına vuracağız. Hep birlikte kazanacağız!

İşçinin Ekonomisi	Muhtıralı seçim	Devrimci İşçi Partisi bildirisi	DİP 1 Mayıs'ta ekmek ve hürriyet şiarını yükseltti!	1968'in yıldönümü
7	8	9	10-11	17

Metal fabrikalarından haberler

Tuzla CS fabrikasından işçiler

Metal işçileri sınıf siyasetiyle 1 Mayıs alanında

1 Mayıs işçi bayramında diğer sektörlerden sınıf kardeşlerimizle birlikte İstanbul Maltepe'de miting alanında iddik. Öncesinde yapılan yürüyüşten itibaren Devrimci İşçi Partisi kortejindeydik. Sloganlarımızla işçi sınıfının en acil taleplerini haykırdık hep birlikte bir an olsun bile durmadan. Bizim için 1 Mayıs'a dair en anlamlı slogan "Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin" sloganı oldu. AKP hükümetinin yokmuş gibi göstermeye çalıştığı bu ekonomik kriz döneminde işçi sınıfı olarak bizim rotamız da bu slogan olmalı. Metal sektöründe çalışan işçilerin düşmanı sadece kendi patronları değildir. Para-

yı elinde tutan banka sahipleri de işçi sınıfını modern tefecilik yöntemi olan faizle sömürüyor.

"NATO'dan çıkılsın, İncirlik kapatılsın" sloganıyla emperyalizme karşı işçi sınıfının gerçek tutumunu gösterdik. 1 Mayıs sadece bu topraklarda yaşayan işçilerin değil, tüm ülkelerden işçilerin bayramıdır. Bütün ülkelerin işçilerinin en büyük düşmanının emperyalizm olduğunu asla unutmamamız gerekiyor. Yürüyüşte patron partilerine oy yok diyerek işçilerin siyasette de patronlara karşı mücadele yürütmesi gerektiğini gösterdik. Patron partisi AKP'ye karşı kendi sermayelerinin çıkarlarını koru-

mak için muhalefet eden diğer patron partilerinden ayrı bir siyasetin ne denli önemli olduğunu vurguladık.

1 Mayıs'a dair aklımızda kalan en önemli şey işçi sınıfının bu önemli güne daha fazla sahip çıkması gerektiğidir. Biz fabrikadan bu 1 Mayıs'a 4 kişi katıldık. Fabrikamız sendikacı bir fabrika olmamasına rağmen fabrika içinde 1 Mayıs'ı gündem yapmaya çalıştık. Özellikle sendikacı işçilerin örgütlü ve güçlü bir şekilde 1 Mayıs'ı kutlaması patronlara karşı verdiğimiz mücadelemize büyük bir güç katacaktır. Bir sonraki 1 Mayıs'a sendikacı ve daha kalabalık biçimde katılacağız!

Gebze'den bir metal işçisi

İlk defa 1 Mayıs'ta sınıfımın safındaydım!

Tuzla'da çalışan bir kadının metal işçisiyim. İlk defa 1 Mayıs'a katıldım. İlk defa bu kadar kalabalık işçi topluluğunu bir arada gördüm. Fabrikada birbirinin altını oyan, arkasından konuşan dedikodu yapan işçilerin örgütlenince, bilinçlenince bir arada durabildiklerine şahit oldum. Geçen sene fabrikamızı işgal ettiğimiz çünkü enerjiyi, birliği 1 Mayıs alanında tekrar gördüm. Hiç tanımadığımız an-

cak aynı sömürü altında ezildiğimiz yüzlerce kişinin aynı sloganları attığını gördüm.

Şu zamana kadar 1 Mayıs'ı ya tatil günü ya da fazladan mesai alabileceğim gün olarak görmüştüm. Ama 1 Mayıs bunların hiçbirisi değilmiş. 1 Mayıs işçilerin mücadele meydanlarından taleplerini söylediği bir günmüş. İlk 1 Mayıs'ım kutlu olsun. Tüm emekçilerin mücadele bayramı 1 Mayıs kutlu olsun!

Tuzla Organize Sanayi'den bir metal işçisi

Yaşasın 1 Mayıs!

Tuzla'da bir metal fabrikasında çalışıyorum. Yıllardır 1 Mayıs'lara elimden geldiğince gittim. Bu 1 Mayıs'ta da Maltepe'de DİP kortejinde yürüdüm. Hep birlikte işçilerin birleşmesi gerektiğini, fabrikaların kamulaştırılması ve işçiler tarafından yönetilmesini isteyen sloganlar attık. En başından beri önlüklerimizle,

şapkalarımızla bir arada durduk. Disiplinli biçimde yürüyüşümüzü tamamladık. Yüzlerce işçi, emekçi, mahallelerden insan birleşince mücadele edince sömürleri yıkabiliriz diye slogan attı. Yüzlerce insan hükümete karşı ben buradayım dedi. Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın işçiler!

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

İşçi rekor kırar patron övünür

Merhaba arkadaşlar, Reno işçileri olarak altı milyonuncu arabayı banttan indirerek yine bir üretim rekoru kırdık, lakin bunun ödülünü biz işçiler değil yönetim aldı. Reno Türkiye CEO'su başına demeçler verip övünürken, biz bant üzerinde yarış atı gibi çalış-

maya devam ettik. Sene sonunda kırılan üretim rekoru üzerine yönetim hediye dağıttı. Piyasada üretimi biten eski model telefon verdi. Birçok arkadaşın telefonları arzalı çıktı. Yönetimin bize ne kadar değer verdiğini bir kez daha görmüş olduk.

Gebze'den Birleşik Metal üyesi işçiler

2018 1 Mayıs'ı, meydan tartışmaları ve mücadele

Birleşik Metal üyesi metal işçileri olarak bu 1 Mayıs'ı Taksim meydanında kutlamaya çalıştık. Çalıştık diyorum çünkü yürüyüşe başladıktan 100 metre sonra polis tarafından durdurulduk. Nakliyat-İş ve Birleşik Metal yöneticileri Taksim alanına Valilik ile yaptıkları görüşmelerden sonra makul bir sayı ile çıkarak çelenk koydular, anıta karanfil bıraktılar. Biz makul sayıdan olmayan metal ve nakliyat işçileri ise Saraçhane Park'ında halaylarla, sloganlarla 1 Mayıs'ımızı kutlamış olduk. Sendikamız 1 Mayıs'ta Taksim'de olduğunu açıkladı ama biz işçiler

olarak Saraçhane'deydik. Yalansa yalan desinler.

Halbuki ne yapılabildi? Öncelikle Taksim alanı 1 Mayıs alanıdır. Bunu tartışmak bile yersizdir. Ancak Taksim'i yeniden 1 Mayıs alanı haline getirmek için hazırlık yapmak gerekir. Sendikamız bu hazırlığı yapmaktan ziyade kısıtlı miktarda işçiyi 1 Mayıs'a götürmüştür. Her fabrikadan 15-20 kişilik kitle gelmiştir. Bunun yerine, bütün fabrikalarda OHAL'in kaldırılmasını, çalışma saatlerinin düşürülmesini, yaklaşan ekonomik krizin bedelinin emekçilere yüklenmemesini sa-

vunan bir program etrafında çalışma yapılabildi. Bu çalışmayla birlikte Taksim alanına daha kitlesel gidilirdi. Ancak bu yapılmadı. Böyle bir niyet ve iradenin Birleşik Metal yönetiminde var olduğu söylenemez. Bu tutum sonucu 500 kişilik fabrikalarda 15-20 işçi 1 Mayıs'ı kutlayabildi. Kalan az bir kesim ise kendi imkanlarıyla ya da diğer işçi örgütleriyle birlikte Maltepe alanına gitti. Bir dahaki 1 Mayıs'ta işçilerin, emekçilerin mücadele programları etrafından organize edilmiş, bölünmemiş, kitlesel bir 1 Mayıs gerçekleştirmek omuzlarımızda duruyor.

Metal fabrikalarından haberler

Çorlu Sistem Alüminyum'dan bir işçi

Sistem Alüminyum'da çalıştırılmak üzere köle aranıyor!

Merhaba, ben Sistem Alüminyum'dan seslenmek istiyorum. Bu düzen içerisinde tüm işyerlerinde sorunlar vardır çünkü düzenin kendisi sorunludur fakat bizim iş yerimizde bu durum biraz daha fazla. Şöyle ki; en büyük probleminiz kalifiye yani işi bilen tecrübeli eleman eksikliği. Sağ olsunlar bu standarttaki bütün işçileri (200 kadar kişi) geçtiğimiz aylarda sendikalaşma sürecine girdikleri için gözlerini kırpmadan işten çıkardılar. İşçilerin tek istediği ufak da olsa zam vermediler, örgütlenmekti, müsaade etmediler. Hatta örgütlenmelerini o kadar istemediler ki daha sonra içeride kalan işçilere siz yeter ki sendikalaşmayın diye daha önce işten attıklarına vermedikleri zammı verdiler.

Sonuçta evet fabrikaya sendika girmede ama patronun elinde asla eritemediği stokları kaldı. Üretim yapılıyor fakat bunları paketleyip sevkiyatını sağlayacak elemanı kalmadı. Eskilerin yerine yüzlerce eleman aldı ama eski verimi sağlayamıyor. Sağlayamadıkça da içeride bize yaptıkları baskıları arttırıyorlar. Eskiden zam isteyen işçileri 'buranın şartları böyle, işi

ne gelmeyen gider, kapıdan kimi çevirsek bu işi yapar' argümanıyla terslerken, şimdi ise 'arkadaşlar burada "hakkınızı" almıyor musunuz, günü gününe paranız yatmıyor mu, parayı alırken iyi, çalışmak zorundasınız' diye sürekli tehditler savuruyorlar.

Ama kapıdan kimi çevirseler işi yapamadıklarını anladılar tabii de artık çok geç. Eskiden 40 kişiyle 80 ton paket yapılırken şimdi 80 kişiyle 40 ton malzeme çıkaramıyor. Çıkaramadıkça da insanları zorla mesailere bırakıyorlar. Mesai dediysek insani şartlarda mesailer değil bunlar. Yasak olmasına rağmen 8 saat mesai sistemi var fabrikanın. Yani mesaiye kalırsanız o gün 16 saat çalışmış oluyorsunuz. Bunu sizden haftada en az 3 gün istiyorlar, pazarları da mesaiye gelmemizi istiyorlar, resmi tatillerde de. Bazen 00:00-08:00 vardiyasından çıkıp tekrar 16:00-00:00 vardiyasına işe gelmemizi bile istiyorlar, zorunlu bırakıyorlar, yani onlara göre günde 3-4 saat uyku bize yeter. Biz robotuz, dinlenmeye, ailemizle vakit geçirmeye, gezmeye hakkımız yok, "hakkımızı" veriyorlar ya, bize her türlü sahip oluyorlar.

Bunlar daha ne ki, artık tuvalete gitme saatlerimize bile karışmaya başladılar, yakında turnikeler koyacaklarmış tuvaletlere. Yani durum bu, Sistem Alüminyum fabrikası işçi değil köle istiyor. Geçen gün bir toplantıda yine bunları söylerlerken arkadaşın biri 'abi zincir taksınlar boynumuza, bunlar az' dedi. Hemen idareye git anlat derdini diye tehdit edildi. Tek başına ses çıkaran arkadaş da tabii ne yapsın sustu kaldı. Herkes 'işten çıkacağım, burada artık durulmaz' diyor. Ama aslında diğer fabrikaların da buradan çok farkı yok. Nereye gitsek zamanla bu tür sorunlarla karşılaşacağız. Buranın sorunu onların örgütlü olup bizim örgütsüz olmamız, boşuna o 200 işçiyi gözlerini kırpmadan çıkarmadılar, sendikalı olursak bunları bize yapamayacaklarını biliyorlar. Bizim yapmamız gerekense kaçmak değil, burada kalıp mücadele etmektir. Onların istemediği sendikayı buraya getirmek, karşılığında sus pus durmak, her söylediklerine boyun eğmek yerine birlik içinde ses çıkarmaktır. Yoksa başka fabrikalara gidip yine köle düzeninde çalışmaya devam edeceğiz.

ZF Sachs'tan bir işçi

Mutfakta yangın varsa, iş bırakma var!

Gebze OSB'de bulunan otomotiv parçası üreten ZF Sachs fabrikasında çalışıyorum. 2015 metal fırtınadan önce fabrikamızda Türk Metal isimli sendikal şebeke vardı. Bu şebekeyi kovdular. Kovarken ZF şirketinden, yılda 1.500 lira değerinde alışveriş kartını (giftcard) söke söke aldık. Bir sene önce de Birleşik Metal sendikasına üye olduk. Son MESS sözleşmesinde ZF olarak sözleşmeye özel madde koyulmasını, giftcard hakkımızın devam etmesini istedik. Ancak MESS-ZF şirketi bu talebimizi kabul etmedi. Sözleşme imzalandıktan hemen sonra yapılan sözleşme toplantılarında giftcard için duruş yapılması gerektiğini söyledik. Sen-

dika temsilcilerimiz ise duruşların sonra yapılması gerektiğini, mesaiye kalmama eylemlerinin devam edeceğini söyledi.

8 aydır mesaiye kalmama eylemi yapıyoruz. 1 Mayıs'tan sonra saat ücretlerimize 0,75 kuruş zam ve giftcard talebiyle mola ve yemekleri 15 dakika uzatarak eylemlerimize başladık. Eylem yapıyoruz çünkü, MESS sözleşmesinde aldığımız zamlar bile erimeye başladı. Çarşıda, pazarda, mutfakta yangın var. Masraflar azalmıyor aksine çoğalıyor. Bu yüzden eylem yapıyoruz. Tüm işçi ve emekçileri selamlarken, herkesin 1 Mayıs'ını kutluyoruz.

Çorlu'dan bir metal işçisi

Seçimlerde oyumuzu örgütlenmeye vermeliyiz

Seçime gün ilerledikçe daha fazla yaklaşıyoruz. Herkes ekonomik krizden kaçmak isteyen iktidarın erkenden seçim yapıp, kendi yarattıkları krizden kurtulmaya çalıştıklarının farkında. Çalıştığım fabrikada herkes bu konuyu konuşuyor. Yani, daha geçen haftalarda Suriye'ye atılan bombalar konuşulurken şimdi gündemimiz kendi ülkemiz oldu. İktidar bugün başka konuşuyor ertesi gün başka. Sürekli bizleri oyalama derdindeler. Peki seçimi kazanan kişi işçiler

için ne yapacak? Çok düşünmeye gerek olduğunu sanmıyorum. Hiçbir şey! Şu zamana kadar ne vaatler verildi de hangisi yapıldı? 12 saat çalışan işçiler için ne yapıldı? Sigortasız çalışan işçiler için ne yapıldı? İşsizlik için ne yapıldı? Tarımda kendi kendimize yeten ülke olduğumuzdan hep dem vururlardı eskiden. Şimdi durum nasıl peki? Samanı bile ithal eder durumdayız. Uzun lafın kısası, eğer onlara bırakırsak yine bu seçimden sonra hiçbir şey değişmeyecek. E boşa deme-

mişler "bozuk düzende sağlam çark olmaz" diye. O zaman bu düzeni değiştirmek lazım. Suriyeli kardeşlerimizin üzerine bomba yağdıran NATO'dan çıkmak lazım öncelikle. Karlarına kar katan patronların düzensiz ekonomisinden de patronlardan da kurtulmak lazım. Oyumuzu örgütlenmeye vermeliyiz. Tüm bunları söyleyen bir işçi partisinde örgütlenmeliyiz. Bunun için tek adresimiz var, o da Devrimci İşçi Partisi!

Bursa MGI Coutier'dan bir işçi

Sorunlarımızı çözmek için sendikalı olmalıyız

Merhaba arkadaşlar, MGI Coutier fabrikasında çalışıyorum. Öncelikle aldığımız maaşlardan bahsetmek gerekirse işe yeni giren bir işçiyi 10 yıllık bir işçinin arasında 1 lira kıdem farkı var. Sosyal haklarımız yok denecek kadar az, maaşlarımız çok düşük. Resmi tatillerde bile çalışmak zorunda bırakılıyor. Mesai ücretlerimizi normal saat ücreti üzerinden almıyoruz. Daha az mesai ücreti veriyorlar.

Geçtiğimiz günlerde fabrikada elektrik kesintisi olacağını söylediler. Fabrikada elektrik kesintisi oldu. Üretim yapılmadığı için bize ücretsiz izin ver-

diler. Elektrik kesintisi bizim sorunumuz olmadığı halde maşamızdan kesinti yaptılar. Bu durum üzerine itiraz ettik. Yönetim bize mesaiye kalır maaş açığınızı kapatırsınız diyerek resmen dalga geçti. Bu sorunları çözmek istiyorsak mücadele ederek örgütlenip bir sendikaya üye olmalıyız. Sendikalı olmak işyerinde çeşitli konularda söz sahibi olmamız demektir. Sendikalı olmak ücretlerimizin artması ve sosyal haklarımızın olması demektir.

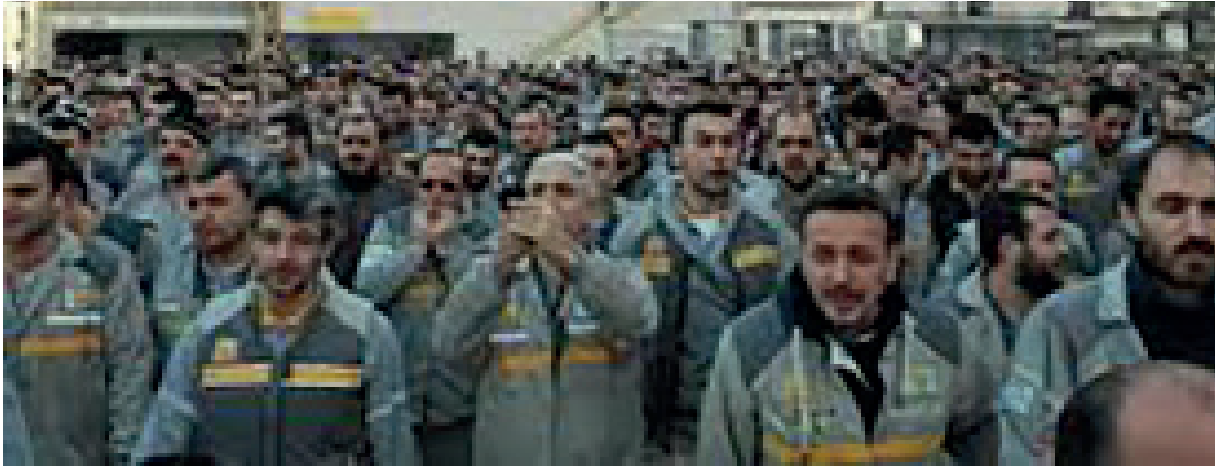

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

Cumhurbaşkanına oy yok!

Başta televizyon kanalları olmak üzere büyük medya kuruluşları ve resmi haber kaynakları son dönemde sadece seçim üzerine konuşuyorlar. Kim kimle ittifak yapmış, kim kime ne demiş... Patron partileri birbirlerine karşı kin ve nefretle hakaret etmekten başka bir şey yapmıyorlar. Ülkemizin sorunları çok ama gerçek sorunlar hiç konuşulmuyor. İşçi ve emekçilerin sorunları gündem dahi olmuyor. Hayat şartları daha da ağırlaşmaya başladı. Dolar almış başını gitmiş, enflasyon yükseldi, mazota zam geldi. Her şey ateş pahası her güne yeni bir zamlanıyor. Ekonomi tıkrında gitmiyor. İşçi ve emekçi gırtlığına kadar borçlu, karın tokluğuna çalışıyoruz. Aldığımız ücretler yetmiyor. Sosyal hayatımız yok, ailemizle bile zaman geçiremiyoruz. Borçlarımızı ödemek için ek işte çalışanların sayısı oldukça

fazla. Emekliler de geçinmiyor. Hükümet patronların çıkarı için her geçen gün işçi ve emekçinin haklarına saldırıyor. Haklarımızı aramak için az da olsa hayat şartlarımızı iyileştirmek için greve çıktık. Ohal'den faydalanarak tüm grevleri yasakladılar. Hatırlarsak Cumhurbaşkanı'nın, patronların toplantısında Ohal'den istifade ederek fabrikalardaki grevleri yasaklayıp engelliyoruz dediğini hepimiz biliyoruz. Cumhurbaşkanı tarafını seçmiştir. Patronların çıkarı için en temel hakkımız olan grevi yasaklayarak tarafını göstermiştir. Sadece grev yasaklama değil, sendikalı olmak isteyenlerin işten atılmasına göz yumması, hükümete geldiklerinden beri taşeron işçiye kadro sözü verip her seferinde kandırıp sözünde durmamaları, kiralık işçiliği özel istihdam bürolarını yasal-

laştırması, asgari ücretin açıklık sınırı altında olması, işsizliğin artması, iş kazalarına ve çalışma koşullarına çözüm bulunmaması, her türlü haklarımızı saldırması hep patronların yararına. Cumhurbaşkanı fakir fukaranın, varoşların, işçinin emekçinin cumhurbaşkanı değil, bizleri sömürülenlerin para babalarının çıkarını savunan bir Cumhurbaşkanıdır. Her şeyi talan edip ülkemizin tüm kurumlarını yok pahasına satıp sermayeye peşkeş çekmiştir. Üretim yok, ithalat hat safhada, buğdayı bile dışardan alır duruma geldik. Zor durumlardan geçiyoruz işçi ve emekçiler olarak ortak çıkarlarımız ve haklarımız için birlik olup mücadele etmeliyiz. Biz fabrikada tüm haklarımızı mücadele ederek aldık. Ülkemiz için de mücadele etmeye devam etmeliyiz.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Biz birlikte güçlüyüz!

Metal grevi tam üç yılı doldurdu. Neler kazandırdı, neler kaybetti, yazılacak birçok şey var. En önemlisi işçiler olarak birlik ve beraberlik olunca yenemeyeceğimiz, üstesinden gelemediğimiz hiçbir şey olamayacağını gösterdik. Bir hafta süren, bazı fabrikalarda on gün süren fabrika işgalleri en önemlisi Tofaş'ta daha önce görülmemiş eylemlerin yapılması... Herkesin fabrika içinde ve genel olarak yaşadığı sıkıntıları sorgulamasıyla "Biz kimiz", "neyiz", "ne için yaşıyoruz", "kim için çalışıyoruz", "bizim hakkımızı kim savunuyor", "ya da savunmuyor" sorularını kendimize sorarak, birlik olup mücadeleye başladık. Birçok kazanımlar oldu. Elbette maddi ve manevi olarak birçok şey de kaybetti. Binlerce işçi işinden oldu. Anladık ki birlikte beraber mücadele edince kaybetmiyoruz. Sınıf bilincini yitirince, örgütlü davranmayınca dağılıyor, ayrışıyor, küçülüyor ve sonunda kaybediyoruz. O parti, bu parti, Türk, Kürt işverenler kendi çıkarları için birleşiyor. Biz ise birlikteliğimizi sağlayamıyoruz, sınıf bilinci olmayınca fabrikada çalışan, ezilen hangi partili olur-

sa olsun ister Türk ister Kürt, Laz olsun, aynı haksızlığa aynı şeylere maruz kalıyoruz. Eylemlerde seçtiğimiz öncü kişilerden bazıları hain çıktı. Birbirleri ile olan çekişmeleri, yanlış yönlendirmeleri ve kendi çıkarlarını düşünmeleri çok zarar verdi. Yaşanan her sıkıntıya karşı birbirimize karşı güvenimizi, saygımızı ve sevgimizi yitirmeden bütünleşerek mücadele etmemiz ise hep başarıya ulaşmamızı sağladı. Tam anlamıyla hedefe ulaşabilseydik Türk Metal değil de bizlerin istediği kurduğunu yönettiği bir sendika olsaydı, işçinin lehine iki hatta üç kat daha iyi bir sözleşme olacaktı. Türk Metal'e bakarsanız, 20 yılın en iyi sözleşmesini yaptık diyorlar. Bu sözleşme, Türk Metal sayesinde değil 2015'ten beri mücadele eden işçilerin, yani bizlerin sayesinde oldu. Birleşince tek bir yumruk gibi olunca, tavrımız dilenmek değil direnmek olunca kazanabileceğimiz birçok şey var. Gelecek neyi gösterir bilinmez, işçiler olarak daha güçlü bir şekilde birlik ve beraberlik içinde bir hedefe doğru gidersek üç yıl öncekinden daha büyük hareketler olacağını biliyoruz.

Manisa'dan bir metal işçisi

İşçi düşmanlarına oy yok!

Türkiye büyük bir ekonomik krizin içerisinde geçiyor. Yaşanan bu derin ekonomik krizin sorumlusunun ise biz işçiler değil patronlar ve onların siyasi temsilcileri olduğunu en iyi biz işçiler biliyoruz. Alnımızın teriyle çalışarak kazandığımız maaşlarımız günden güne erimeye devam ediyor. Bizler geçinmek için neredeyse uyku uyumadan fazla mesailer yaparak geçinmeye çalışırken, patronlar paralarına para eklemeye, fabrikalarına fabrika eklemeye devam ediyorlar.

Patronlar zenginliklerine zenginlik eklerken kriz bizlerin sırtını daha fazla bükmeye devam ediyor. Dolar, Avro rekorlar kırarken bizler Kemal Sunal'ın "Orta Direk" filminde olduğu gibi asgari ücretle daha fazla hayatta kalma rekorları kırıyoruz. Her ay önceki aydan daha uzun saatler fazla mesai yaparak üç kuruş daha kazanarak ayın sonunu getirme rekorları kırıyoruz. Patronlar ekonomik krizden kaçmak için paralarını yurt dışına kaçırıp kendilerini korumaya çalışırken, bizler borçlarımızdan

gözlerimizi kaçırmaya çalışıyoruz. Artık yeter bu krizin bedelini bizler ödememeliyiz!

Ekonomik krizin siyasi sorumluları ise ekonomik kriz daha fazla bizler tarafından dayanılmaz hale gelmeden oylarımızı alıp ülkeyi yönetecek "tek adam" olmak için alanlarda gözlerimizi boyamaya çalışıyor. Kıdem tazminatımıza, grev hakkımıza, sendikal örgütlülüğümüze saldırılar sanki işçi düşmanı partiler değilmiş gibi duyabileceğimiz her yerde yalan vaatlerini tekrarlayıp duruyorlar. Artık işçi düşmanlarına gösterecek yüzümüz de verecek oyumuzda olmamalı!

Biz metal işçileri 24 Haziran'da yapılacak seçimle seçilecek "tek adam"ın daha fazla grev yasağı, daha fazla yoksulluk, sendikalarımıza ve haklarımıza daha fazla saldırı olduğunu bilmeliyiz. Bunun için de tıpkı 1 Mayıs'taki sloganımız gibi işçi düşmanlarına oy kullanmamalıyız!

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

Su var, yemek var, zaman yok!

2015 yılındaki yaptığımız grevden sonra Reno'da az da olsa iyi yönde bir takım ilerlemeler vardı. Ancak tam olarak hiçbir soruna çözüm getirilmedi. Bir türlü çözülmeyen en önemli konulardan biri ise molaların 7 dakika olması. Bu süre içerisinde çay mı içeceksin, tualete mi gideceksin, dinlenecek misin, derken zaman bitiyor. Fabrikada bu konuda en çok sıkıntıyı bant başında çalışanlar olarak yaşı-

yoruz. İhtiyacımızı karşılamayı bırak su içmeye bile zaman bulamıyoruz. Başka bir sıkıntı ise yemek molaları... Hala çözüm bulunmuş değil 30 dakika yemek molası yetmiyor. Çalıştığımız yerden yemekhaneye gidiş dönüş 8-10 dakika yürüyerek geçiyor. Kalan zamanda yemekte acele ederek yiyoruz, yemekten sonra çalışırken bizi çok rahatsız ediyor. Bu sorunların da çözülmesi için mücadele edeceğiz.

Mercedes Hoşdere fabrikasından bir işçi

Haklarımız garantimiz altında!

Tekrar merhaba! Mercedes fabrikasında MESS sözleşmesi sürecinde söke söke hakettiğimiz kazanımlarımızı almaya devam ediyoruz. 24 Nisan itibarıyla tamamlayıcı sağlık sigortamız devreye girdi. Tamamlayıcı sağlık sigortası bizim kırmızı çizimimizdi. MESS süreci boyunca sergilediğimiz kararlı duruş, bu hakkı almamızı sağladı. Üstüne,

sendikamız Türk Metal tam donanımlı ücretsiz check-up yaptırıyor tüm işçilere. Bu check-up ailemizi de kapsıyor. Bunları anlattım çünkü kararlı duran, birlik olan ve mücadele edenler taleplerini söke söke alırlar. Biz bunun örneği konumundayız. İstemek yetmez, bastırmak gerek! Haklarımızı ancak biz garanti altına alabiliriz.

Fabrikalardan haberler

Bursa-Orhangazi'den işten atılan Cargill işçisi

İşlerimizi geri alana ve Cargill'e sendika girene kadar mücadeleye devam

2014 yılından itibaren Tek Gıda-İş ile sendikalaşma sürecimiz başladı. Bu süreç 17 Nisan 2018 tarihinde 14 arkadaşımızın işten atılmasıyla birlikte farklı bir boyuta taşındı. Çıkarılan 14 arkadaşımız son zamanlarda nişasta bazlı şeker kotasının 10'dan 5'e düşürülmesi bahanesiyle çıkartılmıştır. Ne var ki; 14 arkadaşımızın tamamı da sendika üyesidir. Sendikanın örgütlenme sürecinde aktif rol almış insanlardır. Bun-

lardan birisi de benim. Fabrika gerekçe olarak daralmaya gittiğini söylüyor. Fakat şu an çıkardığı arkadaşların yerine insan bulamadığı için çalışan arkadaşlarımıza fazla mesai yaptırıyor, üretimine devam ediyor. Fabrikada çalışma şu an aynı tempoda devam ediyor. Daralma bir bahaneydi. Patron, sendikanın son aşamaya gelip yetki sayısını alabileceğini anladığı anda bu hamleyi yaptı. Biz de bu hamlenin cevabı olarak fabrika

önünde direnişe başladık. Bugün itibarıyla 21 gündür her gün servis saatlerinde fabrikanın önüne gelip alkışlar ve sloganlarla Cargill'i protesto ediyoruz. Önümüzdeki günlerden fabrika yönetimden herhangi açıklama gelmemesi durumunda İstanbul Ataşehir'deki Cargill Genel Yönetimine gideceğiz. İşlerimizi geri alıp Cargill'e sendika girene kadar mücadeleye devam edeceğiz.

İzmir'den bir gıda işçisi

Fabrikalarda, işyerlerinde, evde, okulda her yerde; Sınıf mücadelesini yükseltmeye!

Ben İzmir'de çalışan bir gıda işçisiyim. Bizim sektör, diğer sektörlerle benzer şekilde, fazlasıyla güvencesiz bir sektör. Her an işsiz kalma korkusu ile yüz yüze geliyoruz. İşçi sirkülasyonunun fazla olması sebebi ile ne kıdem tazminatı söz konusu olabiliyor ne de tecrübe edinme imkânı. Dünyanın da artık derinden hissettiği ekonomik kriz dolayısıyla, çalıştığımız firmaların bazıları küçülmeye giderken bazıları ise kapanıyor. Fakat, olan tabii ki biz işçilere oluyor. Patron daha az kâr ettiği için "para yok, ödeme alamıyorum" diyerek maaşlarımızı vermiyor ancak üretim asla durmuyor. Madem ödeme alamıyorsun o zaman bunca üretilen mal nereye gidiyor?

Bu sektörde şartlar ağırdır. Uzun çalışma saatleri, sürekli ayakta çalışmak, düşük ücret, sendikası çalışmamak, maaşları zama-

nda alamamak... Zaten işsizliğin 6 milyonları bulduğu Türkiye'de işsiz kalmaktansa bu kötü koşulları kabul etmek standart bir yaklaşım haline alıyor. Fakat tüm bunların yanına bir de her an işsiz kalırım korkusu eklenince işçilerin hepten eli kolu bağlanıyor.

Şimdi bir de seçimler geliyor. Bir tarafta OHAL'i grev ve direnişlerin engellenmesi için kullandığını ifade eden işçi düşmanı cumhurbaşkanı Erdoğan ve partisi var, diğer yanda da Erdoğan'a karşı olan ama aynı zamanda işçi düşmanı da olan diğer patron partileri var. Açlık sınırında ücretlerle çalışan, iş güvencesi olmayan, emekleri çalınan ve sömürülen biz işçilerin derdini dinleyen bir parti şu an mecliste yok.

Ancak tüm bu olumsuzlukların sonucunda elbette yılın gıda düşüp kaderimize razı gelmeyece-

ğiz. Türkiye işçi sınıfı mücadelelerinde önümüzde örnek alabileceğimiz birçok durum bulunuyor. OHAL'de ve krizin çatlakları belirgin şekilde hissedildiği bir dönemde HT Solar fabrikası çok büyük kazanımlar elde etti. Bu mücadeleler bizim yolumuzu aydınlatmalı. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde bu kötü koşulların düzelmesi için sendikalı olmalıyız. Sendikalı olduktan sonra ise komiteler kurup aynı zamanda sendikalarımızı da denetlemeliyiz. Sınıf mücadelemizi her alana taşımamız gerekir. Bizden oy bekleyen işçi düşmanlarına da açıkça söylemeliyiz ki; çare ne muhafazakâr patron partisinde ne Kemalist patron partisinde, ne Amerikancı patron partisinde ne de milliyetçi patron partisinde. Çare bizde, biz işçi sınıfında!

Antalya Beldibi'nden turizm işçisi

Teşvikler yetmedi ucuz emek ithal etmeye başladılar

Turizm cenneti sermaye için ucuz emek cennetinden ibaret biz işçiler içinse bir cehennem. Yıllarca bu toprakların işçileri düşük ücretlere fazla mesailerle sömürdükten sonra turizm işçileri turizm patronlarının yalanlarına kanmayı bıraktı. Daha önceki sezonlarda turizmde çalışan işçiler artık turizm sektörünü bırakıp başka sektörlerde çalışmaya başladı. Otellerde ça-

lışacak eleman bulamayan patronlar ise çözüm olarak yurt dışından ucuz emek ithal etmeye yöneldi. Geçtiğimiz sezonlarda sektörün yüzde birini oluşturan yabancı işçiler bu sezon yüzde elliye yakınını oluşturuyor. Geçtiğimiz iki sezon krizi bahane ederek hükümetten istediklerini alan turizm patronları bu sezon geçen sezon aldıkları bütün teşviklerin yanında bir de ucuz

emek ithal etmeye başladılar.

Kırgızistan, Rusya, Ukrayna ve Gürcistan'dan işçi getiriyorlar. Sektör artık hem yerli işçiler hem de yabancı işçiler için büyük hak gasplarının yaşandığı bir cehennemden ibarettir. Biz her milletten memleketten turizm işçileri olarak turizm patronlarının yaptığı sömürüye beraber omuz omuza mücadele etmeliyiz.

Emekçinin Sözü:

Az çok demeden örgütlenmeliyiz

Ben, özel bir bankada çalışan emekçiyim. Sözde belli hassasiyetlere sahip, çalışanın kişisel yaşantısına müdahale etmeyen ve bunu ilke edindiğini iddia eden bir işyeri burası. Ancak aynanın diğer tarafı çok başka. Gençliğimin en güzel vakitlerini buraya harcadım. Evet kendimi avuttum biraz, ekme parası mantığıyla. Ancak lise mezunu olmam sebebiyle ve bu bahane edilerek yıllarca terfi alamadan, yalnızca yapılan yıllık genel zamlarla geçti zamanım.

Çalıştığım süre içerisinde adam kayırmanın ne demek olduğunu burada öğrendim. Hakkınızı aramak istesenez de dayatılan türlü şartlarla yine hiçbir şey yapamıyorsunuz. Sendikalaşma hakkınız yok, zaten size hakkınızı aramanızı engelleyici

olduğunu söyledikleri metinleri önünüze koyuyorlar. Bu metinlerin geçersiz olduğunu bildiğimiz halde işe ihtiyacımız sebebiyle "bilmem ne sözleşmesi" adı altına imza atıyoruz. En nihayetinde yönetici takımı kendi istediği personeli yönetici yapabiliyor, terfi ettirebiliyor. Sonuçta siz emeğinizle günlerinizi geçirmeye devam ediyorsunuz. Tüm bunların olma sebebi elbette ki tek başımıza bir şeyleri yapmaya çalışmıyoruz. Ancak tek mücadele etmeye çalıştıkça daha beter batıyoruz. Daha çok borçlanıyor, daha çok mobing ile karşı karşıya kalıyoruz. Bir kişi, iki kişi demeden örgütlenmeliyiz. Ama ondan önce kendimize ve başkalarına inanmalıyız. Sonra gerisi gelir.

İstanbul'da özel bankadan bir işçi

Ergün Atalay ve Kani Beko

Sendikacı pazarı

DİSK başkanı Kani Beko, CHP kendisine milletvekilliği teklif edince görevinden derhal istifa etti. Böylece, Rıdvan Budak ve Süleyman Çelebi'nin ardından üçüncü kez DİSK'in sosyal diyalogcu bir başkanını CHP'den meclise girecek. Bunlara, DİSK'te başkanlık değil ama genel sekreterlik yapmış Musa Çam'ı da katarsak, DİSK'in üst kademe yöneticiliğinin milletvekilliği için bir bekleme odası niteliği taşıdığını anlarız.

Kani Beko CHP'den davet almışken, yıllardır AKP hükümetine biat etmiş olan Türk-İş yönetiminin şimdiki başkanı Ergün Atalay anlaşılacak Erdoğan'dan milletvekilliği için çağrı almamış olduğuna çok bozulmuş. Yıllardır süregiden hak ihlallerini ve yakışsız uygulamaları susarak karşılayan beyefendi, son zamanlarda yazılı ve sözlü açıklamalarla dikkati çekiyor. Hükümet yanlısı sendikaların

patronların yardımıyla Türk-İş sendikalarının altını oyma çabasından, ILO toplantısında Türkiye'yi bu yıl Türk-İş'in yerine ilk kez Memur-Sen'in temsil edecek olmasından, Erdoğan'ın patronlara grev yasaklama konusunda övünmesinden şikâyet ediyor. Bir şey yaptığı yok, sadece şikâyet ediyor ama o bile dikkat çekiyor. "Neden birdenbire şimdi?" diye merak edenlere de kendisi cevap vermiş. Yakında seçim varmış, işçi kökenli milletvekilleri bu durumu değiştireceklermiş. "Beni milletvekili yap" demenin başka bir yolu var mı?

Hem Türk-İş'in hem DİSK'in tüzüklerine bir madde koymalı: Konfederasyon yöneticileri görevleri bittikten sonra bir dönem geçmeden milletvekili olamazlar diye! Ama esas yapılması gereken, Türkiye'nin iki hakiki işçi sendikası konfederasyonunun başına çökmüş ikbal düşkünü sendika ağalarını kökünden temizlemek!

Ataması yapılmayan öğretmen gerçeği: Güvencesiz çalışma, kadro açığı ve niteliksiz eğitim

Aydın'da, ataması yapılmayan sosyal bilgiler öğretmeni Merve Çavdar, işsizliğin kendisini bunalıma sürüklemesi sebebiyle 16 Nisan günü, 25 yaşında hayatına son verdi. Çavdar ile birlikte son iki yılda ataması yapılmadığı için intihar eden öğretmen sayısı 42'ye ulaştı. Peki bu süre içinde Milli Eğitim Bakanlığı ne yaptı? Atanamayan öğretmenleri cami önünde yem bekleyen güvercinlere benzetti, her öğretmen atanacak diye bir şey yok dedi ve nihayet ilgi çekmek için intihar etiketlerini söylediler. Utanmazlığın bu derece cisimleşmesine aşınayız elbette. Ancak bu söylemlerin dayandırıldığı "öğretmen fazlası var, ihtiyaç yok" savlarını çürütelim öncelikle.

Ülke genelinde 65 bin ücretli öğretmen çalıştırılıyor

Sendikaların il milli eğitim müdürlüklerinden topladıkları verilere göre, ülke genelinde devlet okullarında 65 bine yakın ücretli öğretmen çalışıyor. Bu, 65 bin boş öğretmen kadrosunun, mevsimlik işçi gibi çalıştırılan, tatillerde sigortası ve ücreti yatmayan, okul müdürü tarafından her an işine bir kelimeyle son verilebilen ve en önemlisi aynı işi yapmasına rağmen kadrolu öğretmenlerin aldıklarının üçte biri kadar ücret alan öğretmenlerle geçiştirilmesi demek. Devletin boş kadroları özellikle doldurmayıp ucuza getirmesi demek, aynı insanlara kadro vermek yerine onları kölece çalıştırması demek.

Peki aynı bakanların buna cevabı ne? "Öğretmenler şehir merkezlerine gidiyor, taşra boş kalıyor." Ancak ne tesadüf ki, en fazla ücretli öğretmenin çalıştığı il İstanbul. İstanbul'u ise Diyarbakır, İzmir, Antalya, Gaziantep, Van ve Konya gibi büyükşehirler izliyor.

Öğretmen açığı kapanmıyor

Okullardaki mevcut öğretmen açığı ücretlilerle de doldurulamıyor. Geçtiğimiz senenin norm kadro belirlemelerine göre ülke genelinde 100 bin kadro açığı var. Bu kadro belirlemeleri ise elbette öğretmenlerin kalabalık sınıflara yüksek ders saatlerinde girdiği, sene sonunda

dahi öğrencilerin isimlerini öğrenemediği koşullara göre belirleniyor.

Atama müjdeleri

Bakanlık ise bulduğu her fırsatta atama müjdesi veriyor. "20 bin öğretmen atıyoruz!" "Ücretlileri kadroya geçiriyoruz!"... Bu müjdeleri o kadar sıklıkla veriyorlar ki, insan haklı olarak ortalama 3 ayda bir 20 bin öğretmeni kadroya aldıklarını zannedebilir. Bu da utanmazlığın başka bir boyutu.

Birincisi sürekli müjde verseler de 2016'da 15 bin, 2017'de ise 20 bin öğretmen atandı. 2018'de ise bu sayı yine 20 bin olacak. Görüldüğü gibi bakanlığın açığı kapatmaya pek niyeti yok. Ayrıca bu atamalar sözleşmeli olarak yapıldı. Bundan sonra da öyle olacak. 657'yi kaldırmayan hükümet, yeni atamaları sözleşmeli yaparak kamudaki iş güvencesini adım adım tasfiye ediyor.

Samuel Beckett'in "Godot'yu Beklerken" isimli bir tiyatro eseri vardır. Yazar burada sonu gelmeyen ve anlamsızlığı daha başından belli olan bir bekleyişi anlatır. İşte ücretli öğretmenlerin kadroya alınması da Godot'yu beklemeye döndü. Hükümet belli bir süre kamuda görev yapmış ücretli öğretmenlerin mülakat yapılarak kadroya alınacağı müjdesini Kasım ayından beri, yani tam 7 aydır veriyor. Son söylentilere göre Mayıs ayında yapılması beklenen mülakatları yapmaktan vazgeçen bakanlıktan ise ses seda yok.

Yoksulların vergisi zenginlere teşvik

Eğitimdeki öğretmen açığı sorununun en önemli mağdurları ise elbette öğrenciler ve velileri. Halktan topladıkları vergileri seçim paketleriyle sadaka usulü dağıtan hükümet halkın gözünü bu şekilde boyayacağını sanıyor. Ancak memleketin vergi rekortmenleri işçiler, emekçiler, yoksullar bu paraların kendilerine dönmediğinin, en temel hakları olan sağlık ve eğitim hakkının dahi doğru dürüst karşılanmadığının, patronları krizden kurtarmak için teşvik olarak dağıtıldığının farkında. Emekçiler elbet bir gün buna dur diyecek. Krizin faturasını kendi ödemeyecek, krizi yatanlara ödetecek.

Üniversite hastaneleri borç batağına batarken sağlık tüccarları kazanıyor

Üniversite hastanelerinin sağlık alanında hep özel bir yeri olmuştur. Buralar ülkenin ihtiyaç duyduğu doktor, hemşire, ebe gibi sağlık emekçilerini yetiştiren kurumlardır. Ayrıca diğer sağlık kurumlarının çözemediği çetrefilli hastalıkların tanısının koyulduğu, tedavisinin yapıldığı araştırma kurumlarıdır. Burada yetişen sağlıkçılar, eğitim alırlarken aynı zamanda eğitimlerinin bir parçası olarak hasta muayene etmeyi, tanı koymayı, tedavi etmeyi ve genel olarak hastaya yaklaşımı öğrenirler.

Ancak ülkemizde, özellikle son on yıldır üniversite hastaneleri yüksek borçlarıyla gündeme geliyor. Pek çok bilindik üniversite hastanesi borçlarını çeviremez hale geldi. Devletin üniversite hastanelerinin, yine devletin kurumu olan Sosyal Güvenlik Kurumu'na (SGK) yüklü şekilde borcu oldu. Peki, neden bu hale düştü üniversite hastaneleri?

Hastalara cepten ödeme, üniversite hastanelerine borçlanma dayatıldı!

AKP hükümetinden önce, sağlık harcamaları için bütçe miktarı bir yıllık olarak belirlenirdi. AKP hükümeti SSK, Bağkur ve Emekli Sandığı'nı birleştirip SGK adında yeni bir kurum kurdu. Bu kurumun ilk yaptığı iş, vatandaşın muayene parası, ilaç parası adı altında ağırlığı her geçen yıl artan ek katkı payları

almak ve aylık ek primler toplama-ya başlamak oldu.

SGK vatandaşa bunları yaparken üniversite hastanelerine de bir paket dayattı. Yapılacak her bir işlemin karşılığında ne kadar para ödeyeceğini ilan etti. Artık bütçe yıllık değil, işlem başına ödenecekti. Üniversite hastanelerine bu teklifi reddetme şansı tanınmadı. Mesele o kadar trajik bir hale geldi ki herhangi bir hasta üniversite hastanesinin kapısından girdiğinde hastane zarar etmeye başlıyordu. Çünkü hastalara yapılan her işlemin maliyeti, SGK paket ücretinin çok üstündeydi. Böylece borç yıllar içinde altından kalkamaz hale geldi.

Hasta ile vakit kaybetme, sürümden kazan!

Hükümet ve hastane yöneticileri, üniversite hastanelerinin bu borç yükünü, sağlık emekçilerini daha fazla çalıştırmak için mazeret olarak kullandı. Sağlık emekçilerinin yasal izinleri, dinlenme hakları gasp edildi. Doktorlara performans sistemi getirildi ve doktorlara vicdanı ile cüzdanı arasında bir seçim yapması dayatıldı. Böylece hastaneye başvuran hastaların en kısa sürede muayene olması, çok sayıda gerekli gereksiz tahlil istenmesi doktorlar aracılığıyla sağlanmış oldu. Borç yükünden kurtulmanın çaresi olarak sürümden kazanma yöntemi devreye sokuldu.

Vatandaşlar eskiye oranla daha kolay üniversite hastanesine başvuru yapabilirken ve daha kolay doktora gözükebilirken, hastalığına daha zor çare bulmaya başladı. Sağlık hizmetinin kalitesi düştü, sağlık emekçisi yetiştirmek için eğitime ayrılması gereken süre azaldı, hastanede çalışan sağlık emekçileri doktorundan sağlık memuruna nefes almadan koşturmaya başladı, iş tatminleri kalmadı. Üniversite hastanesi öyle borç batağına battı ki hiçbir ihalesine teklif alamaz hale geldi. Böylece daha maliyetli alümlara girmek zorunda kaldı.

Kazanan sağlık tüccarları oldu!

Kısacası bu sistemde vatandaş kazanmadı, çalışan ve eğitim alan sağlık emekçisi kazanmadı. Peki kim kazandı? Kazanan sağlık sektörüne yatırım yapan sermaye oldu. İlaç şirketleri, tahlil firmaları, film cihazı şirketleri vb. sermayedarlar bu işler acısı sağlık tablosunun kaymağını yediler, yemeğe de devam ediyorlar.

Üniversitelerin bölünmesinin gündemde olduğu bu günlerde, bölmek, özelleştirmek, işletme mantığı ile yönetmek sorunları ağırlaştırılmaktadır. Üniversite hastanelerindeki sorunların çözümü için sağlık giderlerinin genel bütçeden karşılandığı, nitelikli, ücretsiz bir kamuca sağlık talebi yükseltilmeli.

Taşeron işçiler gerçek kadro istiyor

AKP'nin kanun hükmünde kararname (KHK) ile yaptığı düzenleme taşeron işçilerin hiçbir talebini karşılamadığı gibi binlerce işçiyi de işsiz bıraktı. Düzenlemeyle kapsam dışı tutulan KİT'lerde (Kamu İktisadi Teşebbüsü) ve Karayolları gibi kamu kurumlarında taşeronluk aynen devam ediyor. Kapsam içinde olan kurumlarda ise "KHK'lı işçi" olarak tanımlanabilecek bir statüyle sürüyor.

Düzenlemeye göre geçişi yapılan işçilerin ücretleri ile diğer mali ve sosyal hakları, Yüksek Hakem Kurulu'nun (YHK) karar verdiği toplu iş sözleşmesinin hükümlerine göre belirlendi. Geçiş yapılan bütün KHK'lı işçiler için aynı hükümleri içeren toplu iş sözleşmesi, belediye şirketlerinde Temmuz 2020'ye, diğer tüm kamu kurumlarında ise Kasım 2020'ye kadar uygulanacak. Buna göre işçiler için geçerli olacak toplu iş sözleşmesi hükümlerinin belli başlı önemli maddeleri şu şekilde:

Ücret zammı: Belirtilen tarihten itibaren altı ayda bir (Ocak ve Temmuz aylarında) %4,

İkramiye: Ocak ve Temmuz aylarında 5'er günlük olmak üzere yılda toplam 10 günlük ücretleri tutarında,

Çocuk yardımı: Üç çocukla sınırlı olmak üzere her bir çocuk için her ay 25 lira,

Yakacak yardımı: Her ay 30 lira,

Öğrenim yardımı: İşçinin öğrenim gören her çocuğu için: ilkökul için 100, ortaokullar için 110, lise ve dengi okullar için 120, yüksekokul ve üniversite için 140 lira (yılda bir kez Eylül ayında ödenir),

Bayram yardımı: Her yıl Ramazan ve Kurban Bayramlarından bir hafta önce 75 lira,

Fazla çalışma: Normal ücretin %60 zamlısı olarak ödenir.

Bir taraftan KHK ile taşeron işçilere dayatılan bu düzenleme, diğer taraftan toplu iş sözleşmesinin doğrudan YHK'nın kararına bağlanması işçilerin hakları açı-

sından ciddi tehlikeleri gündeme getiriyor.

Öncelikle bunun gerçek bir toplu sözleşme olmadığı ortadadır. Çünkü toplu sözleşme sürecinde sendikalar devre dışı bırakılmış, grev hakkı daha gündeme bile gelemeden engellenmiştir. Dolayısıyla yaklaşık 900 bin işçi hiçbir söz hakkına sahip olamamıştır. Dahası, belirtilen tarihlere kadar hiçbir sendika yetki başvurusunda bulunamayacağı için bu düzenleme sendikaları etkisizleştirme yönünde atılmış bir adımdır.

Diğer taraftan bugün açlık sınırının 1.680 lira, yoksulluk sınırının 5.473 lira olduğu bir koşulda asgari ücrete mahkûm edilen taşeron işçilerin ücretlerinin 2020'nin sonuna kadar %4 oranında bir ücret zammına mahkûm edilmesi, taşeronluk koşullarının devam ettiğini gösteriyor. Ücretlerin şimdiden hukuksuz bir şekilde belirlenmiş olması, yıllardır olduğu gibi taşeron işçilerin (yeni adıyla KHK'lı işçilerin) yine en düşük ücretlere mahkûm edilmesi demektir.

AKP'nin getirdiği bu düzenlemeyle arşiv taraması ve sınav gibi çeşitli bahanelerle işten atılan binlerce işçinin geri dönebilmesi, eşit işe eşit ücret ve güvenceli iş talebine gerçek anlamda ulaşabilmek ve grev hakkına, sendika hakkına sahip çıkmak ancak örgütlü mücadeleyle mümkün olacaktır.

İşçinin Ekonomisi

IMF neden Tayyip Erdoğan'ı destekledi?

Erdoğan'ın 24 Haziran baskın seçim kararına ilk olumlu tepkiler sermaye çevrelerinden geldi. Dolar hızlı yükselişini durdurdu ve 5 kuruş kadar geriye çekildi. Bir süredir kara günler yaşayan borsa ise yükselişe geçti. Yani sermaye özellikle de yabancı sermaye erken seçim kararından memnun oldu.

IMF: Erken seçim piyasa güvenini artırabilir

Baskın seçime bir destek de IMF'den geldi. IMF Avrupa Departmanı Direktörü Thomsen, Türkiye'deki erken seçim kararını, Türkiye'ye yaptıkları önerilerin kabul gördüğünü ve erken seçimin piyasa güvenini artırabileceğini söyleyerek değerlendirdi. IMF direktörü, Türkiye ekonomisinin son derece kırılgan bir yapıda olduğunu da söylüyor: "Türk ekonomisinin aşırı ısındığına dair açık işaretler görüyoruz. Bunu siz de hedefin oldukça üstünde seyreden enflasyonda ve cari açığa görebilirsiniz. Bu nedenle, bizim tavsiyemiz para politikasının sıkılaştırılması oldu." IMF'nin bir başka önerisi de Türkiye'nin hızla yapısal reformlara yönelmesi.

IMF'ye borcu işçi ve emekçi ödedi

IMF'deki Erdoğan ve erken seçim sempatisinin nedenini sorgulamak lazım. Sebep Türkiye'nin IMF'ye borç vermesi değil elbette. Erdoğan'ın miting kürsülerinde bu doğrultuda söylediklerinin gerçeğe aykırı beyanlar olduğu belgeleriyle ortaya çıktı. Kendisi de daha sonra bu söyleminden çark etti. "Borç verecek duruma geldik" diye lafi çevirdi. Esasta olan ise başka. Türkiye 2002 ile 2013 yılları arasında IMF'ye 23,5 milyar dolar borç ödedi. Bu para nasıl ödendi? IMF'ye olan borç, açıklık sınırında maas alan işçi ve emekçilerin Türkiye'deki gelir vergisinin yüzde 90'ından fazlasını vermesiyle, KİT'lerin ve kamu

arazilerinin satılmasıyla, eğitimden, sağlıktan yapılan kesintilerle ödenmiştir. İşçi ve emekçi borcun faturasını öderken patronlar ise teşvik paketleri, vergi muafiyetleri ve vergi aflarıyla kârlarını arttırmayı sürdürmüştür.

IMF'ye 23,5 milyar ödendi, Türkiye'nin dış borcu 453 milyar dolara çıktı

Peki, AKP faturayı işçiye emekçiye ödetmiştir de bunun sonunda Türkiye bir bütün olarak borçlarından kurtulmuş mudur? Hayır! Tam tersine Türkiye'nin 2002'de 129 milyar dolar olan dış borcu 453 milyar dolara ulaştı. Dış borcun yurtiçi gelire oranı ise yüzde 50 sınırını aşarak yüzde 53'e ulaştı. Bu rakam 2001 krizinden sonraki en yüksek rakam.

Bir ülke ne zaman IMF'nin eline düşer? Bir kişi ne zaman borçlarını ödeyemez, ödemelerini yapamaz duruma gelir ve tefecinin eline düşerse, bir ülke de benzer bir durumda IMF'nin eline düşer. Türkiye'de borcun milli gelire oranı giderek artıyor. Ödemeler dengesi de sürekli açık veriyor. Nisan ayında açıklanan rakamlara göre cari açık Şubat'ta 1,59 milyar dolar artışla 4,15 milyar dolar. Özel sektörün borcu milli gelirin yüzde 68,1'ine ulaşmış durumda. Türkiye'de toplam borçlar ise milli gelirin yüzde 127,2'si. En büyük borç yükü ise vatandaşın sırtında. Konut, taşıt, ihtiyaç kredileri, kredi kartları derken vatandaşın borcu 541,7 milyar dolara ulaşmış vaziyette.

Borcun acısı erken seçimden sonra çıkacak

Yani Erdoğan ve AKP, IMF'ye borcu ödemiş ama Türkiye'yi boğazına kadar borca batırmış. Bu borcun esas yükünü çeken vatandaşın sürecin sonunda daha fazla borç batağına sürüklenmiş. Özetle Türkiye yeni-

den IMF'nin eline düşecek pozisyona getirilmiştir. IMF de erken seçim kararına bu yüzden sevinmektedir. Sadece Türkiye'yi yeniden eline düşürmeyi istediği için değil. Aynı zamanda alacaklı uluslararası sermayenin çıkarlarının temsilcisi olduğu için. Eğer seçim kararı ileri bir tarihte olsaydı ister istemez Erdoğan ve AKP seçim ekonomisi uygulayarak oy beklentisi ile muslukları açacaktı. Şimdi böyle bir zaman yok. Erdoğan "atı alıp Üsküdar'ı geçtikten" sonra muslukları açmak bir yana kemerleri sıkacak. Türkiye'nin borçları yine emekçilerin sırtından ödenecek. Sermayenin işten çıkarmalarla faturayı emekçi halka ödetmesinin önü açılacak. 80 milyonun cebinden uluslararası sermayenin kasalarına hortumlar bağlanacak.

Para politikası sıkılaştırma ve yapısal reformların Türkçesi halka kemer sıkırmaktır

Yani IMF'nin kabul edilen önerileri hayata geçirilecek. Zira, IMF'nin para politikasını sıkılaştırma önerisinin tercümesi halka kemer sıkırmaktır. Yapısal reform dedikleri ise tüm devlet kaynaklarının yabancı sermayeye peşkeş çekilmesi, özelleştirmeler, eğitimin, sağlığın, yerel yönetimlerin ve tüm kamu hizmetlerinin (güvenlik dahil) tamamen piyasaya terk edilmesidir.

IMF halkına hesap vereni değil kendisine borcunu ödeyeni sever

Bunun bir siyasi faturası olmaz mı? Olur elbette, ama 24 Haziran kararını alanlar hesabı 2023'e kadar ertelemenin peşindeler. IMF ve uluslararası sermaye, halkına hesap vermek zorunda olan bir yönetim değil kendisine borcunu tıkr tıkr ödeyen bir yönetim ister. İşte size neden yangından mal kaçırır gibi 24 Haziran tarihinin seçildiğinin, doların, borsanın ve IMF'nin neden zil takıp oynadığının cevabı...

Erdoğan'la dolar düşmez, faiz inmez, cari açık küçülmez

Dolar rekor üstüne rekor kırarken Tayyip Erdoğan'dan bir açıklama geldi: "Kur üzerinden saldırıyı tersine çevirecek projemiz var." Bu açıklamanın ardından ne mi oldu? Saatler içinde dolar tarihi rekorunu kırdı. Dolar 4,33'ü gördü. Ortada proje de bir projenin olduğuna inanan da yok. O yüzden kimse Erdoğan'ı ciddiye almadı.

Erdoğan'ın uluslararası sermayeye sunduğu tek gerçekçi proje işçi sınıfını daha fazla ezmek, kemer sıkırmak ve grev yasaklarıyla işçilerin hakkını aramasını engellemek. Halkı sakinleştirmek için her seferinde bu artışlar "yurtdışı kaynaklı", "konjonktürel" gibi laflar söyleniyor. Bu sözlerin halk için bir anlamı yok. Çünkü zaten Türkiye ekonomisi dünya pazarına sınırsızca bağlanmış durumda ve bu doğal bir durum değil. Özal'dan Çiller'e Ecevit-Bahçeli hükümetinden Erdoğan'a kadar uzanan iktidarların

liberal politikalarının bir sonucu.

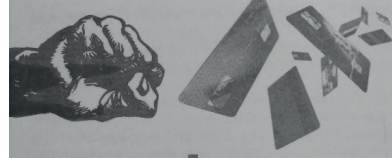
Ayrıca 2008 krizinin ardından ABD ve AB para basarak hem kendi piyasalarını hem de dünyayı paraya boğdu. O zaman "yurtdışı kaynaklı" durum Erdoğan'ın işine yarıyordu. Parayı yüksek faizle Türkiye'ye çekip ekonomiyi şişirdiler. Döviz ucuzladı. Ekonomi büyüdü ama aynı zamanda borç batağına sürüklendi. Bunu hükümetin başarısı gibi sundular halbuki bu durum da "yurtdışı kaynaklı" idi. Sadece Türkiye değil benzer konumda olan Brezilya, Güney Afrika, Hindistan, Çin ve Rusya da bu dönemde yüksek büyüme oranları yakaladı. Şimdi dünyada durum tersine dönüyor. Para bu ülkelerden büyük kapitalist merkezlere, özellikle ABD'ye doğru çekiliyor.

Erdoğan'ın serbest piyasaya iman eden ekonomi yönetiminin yapacak bir şeyi yok. Ne yapsalar faiz de düşmüyor, cari açık da kü-

çülmüyor. Dolar yükseldikçe Türk mallarının dünya piyasasında ucuzlaması ve ihracatın artması beklenir. Halbuki ihracat artışından daha fazla ithalat artıyor. Çünkü Türkiye'de üretim tamamen ithalata bağımlı. Dışardan ithal edilen ara malların montajını yapıp geriye satıyoruz. Hâl böyle olunca da cari açık (ülkeye giren yabancı paradan daha fazlasının ülke dışına çıkması) küçülmüyor büyüyor.

Bu gidişatı tersine çevirecek bir projeleri yok. Çünkü serbest piyasaya iman ediyorlar. Özelleştirmelerle devleti ekonomide sıfırladılar. Yıllarca Türkiye'yi yabancı sermaye için cennete işçi sınıfı için cehenneme çevirdiler. Çünkü tepeden tırnağa kapitalistler. Bu yüzden doları da düşüremez, faizi de indiremezler, cari açığı da küçültemezler. Ve yine bu yüzden tek düşünebildikleri, faturayı işçi ve emekçiye kesip sermayeyi kurtarmak.

Ekonomide aklın yolu ve işçi sınıfı politikası

KREDİ KARTI BORÇLARI SİLİNSİN!

BANKALAR KAMULAŞTIRILSIN!

DEVİRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ GİRİŞİMİ

Erdoğan aklın yoluna gelemiyor çünkü o bir kapitalist

Erdoğan, ikidir yurtdışına para kaçırmaya yeltenenlere çatıyor. Sermaye hareketlerinin sınırlandırılmasını gündeme getiriyor. Hatta tehditler savuruyor. Bir an insan Erdoğan'ın Devrimci İşçi Partisi'nin çizgisine yaklaştığını bile düşünebilir. Çünkü Devrimci İşçi Partisi uzun bir süredir sermayenin yurtdışına kaçışını gündeme getiriyor ve bunun yaratacağı krizin faturasını emekçi halkın ödememesi için borsanın kapatılmasını, serbest döviz ticaretinin yasaklanmasını ve dış ticaret tekeline savunuyor. Sonuçta aklın yolu bir.

Ama Erdoğan aklın yoluna bir türlü gelemiyor. Çünkü o bir kapitalist. Ekonomide özel mülkiyete ve serbest piyasaya iman ediyor. Aklın yoluna doğru bir adım atsa sermaye koşar adımlarla yurtdışına kaçıyor. O da çaresiz söylediklerini yutuyor, ben öyle demedim yanlış anladınız diye özür dilemeye başlıyor. Geçtiğimiz Aralık ayında yine böyle bir durumda şöyle demişti: "Benim sermaye hareketlerinin sınırlandırılması yönünde bir talimatım söz konusu değildir. Türkiye serbest piyasa ekonomisine sahip bir ülkedir. 1989 yılından beri isteyen herkesin yurt dışına parasını çıkarma hakkı vardır, şüphesiz de devam etmektedir."

Erdoğan'ın sözleri üzerine sermaye serbestçe parasını kaçırmaya devam edince geçtiğimiz Nisan'da yine çıktı: "Bazı işadamlarının varlıklarını yurt dışına çıkardığı tevizatları yapıyor. Böyle bir şey varsa izahı makul olamaz. Yurt dışına para kaçırmaya tevessül edenleri affetmeyiz..." Ne yapacaksın Erdoğan? Ellere cetvelle mi vuracaksın? Tek ayak üstünde mi bekleteceksin? Dillerine acı biber mi süreceksin? Özel mülkiyete dokunmadan, serbest piyasa ve serbest ticaret zeminini terk etmeden nasıl para kaçırmalarını engelleyeceksin?

İşte bu yüzden Erdoğan aklın yoluna gelemiyor. Devrimci İşçi Partisi ise aklın yolunda işçi sınıfı siyaseti ile yürüyor. Bu yüzden tek gerçekçi politikayı DİP savunabiliyor:

Bankalar kamulaştırılacak!
Kapitalizmin kumarhanesi olan borsa kapatılacak!
Dolar yasaklanacak! Dış ticarete devlet tekeli kurulacak!
Patronlar kaçabilir yolları açık olsun! Devrimci işçi iktidarı tek kuruluşun kaçırılmasına izin vermeyecek!

Meral Akşener de aklın yoluna gelemiyor çünkü o da bir kapitalist!

Devrimci İşçi Partisi, kuruluş sürecinden başlayarak, borç batağında debelenen emekçi halkın derdine derman olması için bankaların kamulaştırılmasını ve halkın temel ihtiyaçlarını karşılayacak geliri olmadığı için şişen, ödenemez hale gelen kredi ve kredi kartı borçlarının silinmesini savunuyor.

Geçtiğimiz günlerde Meral Akşener de bu konuya eğildi ve Türkiye dayanışma fonu kurarak "30 Nisan 2018 tarihi itibarıyla borçları, bankalarca veya tüketici finansman şirketlerince yasal takibe ya da yakın takibe alınmış olan ve de borçları tahsilat şirketlerine satılmış olan 4,5 milyon vatandaşımızın tüketici kredisi, kredi kartı ve kredili mevduat hesaplarından doğan borçlarını satın alacağız" dedi.

Akşener de mi aklın yoluna geldi? Tabii ki hayır! Akşener borçların fon aracılığı ile devlet tarafından satın alınmasını savunuyor. Yani borç bankalara ödenmeye devam edecek. Akşener'in modeline göre borç yükü devlet tarafından halka yüklenecek ve fon aracılığı ile halktan tefeci bankalara kaynak akışı sağlanacak. Borçlarını tahsil edemeyen bankaların sevinçten etekleri zil çalıyor olmalı.

Devrimci İşçi Partisi ise bırakın bankalara kaynak aktarmayı, tüm bankaların işçi denetiminde kamulaştırılmasını ve tek devlet bankasını savunuyor. DİP'in halkın borçlarını silme politikası, kaynakları yıllarca faiz olarak verdiği borçları fazlasıyla çıkarılmış olan modern tefecilerden bankaların sevinçten etekleri zil çalıyor olmalı.

Yine Akşener, borçların satın alınmasıyla halkın yeniden kredi alabilir hale geleceğini söylüyor. Yani tefeci bankaların daha fazla emmesi için halka kan nakli yapıyorlar. Devrimci İşçi Partisi ise yine tam tersini savunuyor. DİP, bankaların yanı sıra kilit sanayi dallarının kamulaştırılmasını, iş saatlerinin azaltılmasıyla işsizliğe son verilmesini, asgari ücretin sendikalar tarafından açıklanan yoksulluk sınırına çıkartılmasını (Türk-İş'in Nisan ayı açıklaması 5480 lira) ve tüm işçi sınıfının sendikalarda örgütlenmesini savunuyor. Bu politika, emekçi milyonların hiçbir zaman borç almaya gerek duymadan refah içinde yaşamasını sağlayacak tek devrimci politikadır.

Erdoğan'ın vaatlerinin gerçekleşmesi için iktidardan gitmesi gerek

Erdoğan seçim beyannameğini açıkladı. Erdoğan'ın seçim vaatlerini sıralarken "ahdim olsun ki" diye söze başlaması dikkat çekti. Ant içerek seçim vaadinde bulunmak siyasette pek alışılmalıdır bir üslup değil. Bir gün söylediğini ertesi gün unutmamasıyla ün salmış Erdoğan belli ki halkı inandırmak için yemin vermeye ihtiyaç duyuyor. Bunun en son örneği erken seçim kararının kendisi. Erdoğan defalarca erken seçim yok demişti, herkes menfaatine olduğunda erken seçim yapacağını biliyordu ve sonra da 24 Haziran'da baskın seçim kararı aldı.

Kanal, köprü, havalimanı: Para şirketlere, fatura halka

Erdoğan'ın öne sürdüğü maddeler içinde somut ve elle tutulur olanları sadece kanal, köprü ve havalimanından ibaret. Onların da iç yüzü artık açığa çıkmış durumda. Osmangazi köprüsünde işletici firmaya 40 bin geçiş garantisi veren hükümet, köprü ücreti için de dolar üzerinden anlaşma yapmış. Devletin cebinden tek kuruş çıkmadan yapıldığı iddia edilen köprüde gerçek durum tam tersi. 1 milyar dolarlık köprü yapım maliyeti için devlet bankalarının kredisini kullanan firma, krediler için devlet

garantisine sahip geçiş ücretlerini teminat olarak göstermiş. Dolayısıyla esas, firmanın cebinden hiç para çıkmadan halkın parasıyla yapılmış bir köprü söz konusu. Köprüden geçen vatandaşlar bilet alarak geçmeyenler de vergi ödeyerek söz konusu yüklenici firmanın kasasını dolduruyor. 3. Köprü için 10 yıl 2 ay 10 gün boyunca yüklenici şirkete günlük 135 bin araç geçiş garantisi verilmiş. Avrasya Tüneli için ise 25 yıl boyunca günlük 68 bin araç garantisi söz konusu. Avrasya Tüneli taahhüt edilen miktarda araç geçmediği için geçen yıl 123 milyon liranın hazineye şirkete aktarılmasına neden oldu. İşte Erdoğan'ın vaatlerinin elle tutulur olanlarının durumu bu ve sonuç açıkça halkın zararına, şirketlerin yararına.

Nal toplayan Türkiye

Erdoğan, muasır medeniyet seviyesinin üstüne çıkmayı vaat etmiş ama Türkiye, sadece özgürlükler konusunda son sıralarda yer almıyor, bilim ve matematik eğitiminde 72 ülke arasında 50. sıraya geriledik. OECD yıllık eğitim endeksinde ise sondan üçüncü olduk. UNICEF'e göre çocuklarına sağlanan refahta 41 ülkeden 36. sırada, çocuk istismarında ise dünya üçüncüsüyüz. Birleşmiş Milletler İnsani

Gelişme Endeksi'nde de sürekli gerilemekteyiz ve son olarak 188 ülke arasında 71. sıraya kadar düşmüş bulunuyoruz. Tüm bu alanlarda muasır medeniyet seviyesine ulaşmak için Erdoğan'ın verdiği sözler, en fazla "erken seçim olmayacak" sözü kadar geçerli. Batı medeniyetinin ne kadar medeni olduğu tartışmalıdır. Biz kapitalizmin günümüzde medeniyetin değil barbarlığın kaynağı olduğunu savunuyoruz. Ama Erdoğan ve AKP'nin Türkiye'yi kötürüm Batı medeniyetinin bile nallarını toplayan bir noktaya getirdiği gayet açık.

Yolsuzluk, yoksulluk, yasaklar

Bir de Erdoğan'ın meşhur 3-Y sloganı var. Yolsuzluk, yoksulluk ve yasaklarla mücadele. Ne zaman yolsuzluklar gündeme gelse AKP'nin verdiği cevap kendinden öncekilerin yaptığı yolsuzluklar oluyor. Ama zaten mesele yolsuzluktan öte yolsuzlukla mücadele. AKP bu konuda yolsuzluklarla mücadelede değil yolsuzlukları aklamakta rekor kırmış durumda. Erdoğan ve AKP'nin iktidarında yoksullukla mücadele yok. İtiraz eden yoksula gazla copla müdahale var. Yasaklarda ise durum çok daha trajikomik. Başörtüsü yasasını kaldırdılar geri kalan her şeyi

yasakladılar. Erdoğan grev yasaklarında da rekor kırmış durumda. AKP iktidarı döneminde 196 bin işçiyi ilgilendiren 14 grev yasaklandı. Taksim işçiyeye, siyaset yapmak öğrenciyeye, siyaset Erdoğan'ı eleştirmekse tüm vatandaşlara yasak!

Faiz, enflasyon, cari açık yükselmenin de...

Erdoğan'ın bir başka ahdi de faizin, enflasyonun, cari açığın düşmesi. Nasıl sorusunun cevabı tabii ki yok. Çünkü hem kapitalist olup, hem serbest piyasaya iman edip hem de bunları yapmak mümkün değil. Çünkü serbest piyasanın mantığı ekonomi üzerindeki devlet kontrolünün zayıf olmasını getirir. Erdoğan, devleti ekonomiden iyice çekerek, tüm KİT'leri (Kamu İktisadi Teşebbüsü) satarak devletin ekonomideki kontrolünü sıfırlıyor. Dolayısıyla da faizin kaderini piyasaya bırakıyor. Cari açığa gelince ithalat ekonomisi sürdüğünce cari açık düşmez. Erdoğan'ın bu durumu tersine çevirecek bir politikası ise yok. Enflasyonda ise hükümet iğneden ipliğe sürekli zam yaparak yangına körükle gidiyor. Dolayısıyla Erdoğan'ın mevcut siyaseti faizlerin, enflasyonun, cari açığın düşeceğini değil daha da yükselceğini gösteriyor.

Dış politika: Patronların çıkarı, emperyalizmin güvenliği

Erdoğan'ın dış politikasında ise ilkeler "bağımsızlık", "milli çıkar", "milli güvenlik" ve "vicdani duruş" olmaya devam edecekmiş. Erdoğan, tam bağımsızlık demiş ama bugüne kadarki icraatı tam NATO'cu oldu. Gelecekte de belli ki öyle olacak. NATO'nun izin verdiği kadar bağımsızlıkla, İsrail'le protokol yapıp Mavi Marmara katliamı davasını düşürecek kadar vicdanla, patronların çıkarını ve emperyalizmin güvenliğini gözeten politikalarla bugüne gelen Erdoğan'ın dış politikadaki ahidine de inanmak mümkün değil.

Erdoğan ve AKP'den kurtulmak

Görüldüğü gibi Erdoğan'ın ahdim olsun ki diyerek vaat ettiği ne varsa gerçekleşmesinin önündeki en büyük engel Erdoğan ve AKP'nin kendisidir. İnşaat ve müteahhitlik işlerini bundan ayrı tutabiliriz. Ama onda bile halk beton ve asfalt yığınlarının faturasını daha fazla ödeyip müteahhit şirketlerin kasasını doldurmamak için Erdoğan ve AKP'den kurtulmalıdır. Bizim ahdimiz de bu olsun!

Muhtıralı seçim

24 Haziran seçimlerine giderken Türk Silahlı Kuvvetleri iki muhtıra ile siyasete müdahale etti. Muhtıra genellikle ordu tarafından iktidar partisine verilir. Askerlerin muhtırası sadece bir bildiri ya da mektuptan ibaret değildir. Silahla desteklenmiştir ve içinde mutlaka askeri müdahale tehdidini barındırır. Ancak TSK ilk defa iktidar partisine değil muhalefete muhtıra vermiştir. Muhtıranın ilki, 23 Nisan'da herkesin gözü önünde meclisin kuruluş yıldönümü özel oturumunda İyi Parti'ye ve dolaylı yoldan CHP'ye verilmiştir. İkinci muhtıra ise Cumhurbaşkanı adaylığı gündeme gelen Abdullah Gül'e verildi.

23 Nisan'da meclise muhtıra

Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar ve kuvvet komutanları, 23 Nisan'da, İyi Parti adına Nuri Okutan kürsüye çıktığında Bahçeli ve Erdoğan'la birlikte muhalefeti protesto ederek TBMM'yi terk etti. Gerçek gazetesi olarak bu tavrı "Erdoğan Türkiye'yi generallerle mi yönetecek?" başlıklı yazımızda şöyle değerlendirdik: "Generaller bu devletin birer memurudur. Hiçbir siyasi gelişmeye karşı aleni, kamusal tepki göstermeye yetkileri yoktur. Bir resmi törenin, hele hele tam da Meclis'in 98 yıl önce kurulması vesilesiyle ilan edilmiş 'Milli Egemenlik' bayramının orta yerinde meclisi terk ederek bu egemenliği ayaklar altına almışlardır. Generaller, sadece Cumhurbaşkanı değil AKP Genel Başkanı da olan Erdoğan'ın peşinden meclisi terk ederek öteki partilere karşı onun yanında yer almış olmaktadır. Generaller mu-

halefete ayaklarıyla muhtıra vermişlerdir."

Abdullah Gül'e helikopterli müdahale

Abdullah Gül'e verilen muhtıradan da başrolde yine Hulusi Akar var. Genelkurmay Başkanı Akar yanında Erdoğan'ın sözcüsü İbrahim Kalın olmak üzere ikili bir helikopterle Abdullah Gül'ün konutuna iniyor ve Gül'ü aday olmaması konusunda "ikna" ediyorlar. İşin içine helikopter de girdiğinde muhtıradan bir adım daha ileri gidildiği ve askeri bir operasyonun sınırlarına gelindiği görülüyor. Sonuçta bu ziyaretin sonrasında Abdullah Gül, 28 Nisan günü (kendisinin Cumhurbaşkanı adaylığına karşı TSK'nın internet sitesinden yayınladığı e-muhtıranın 11. yıldönümünden bir gün sonra!) aday olmayacağını açıkladı.

Bu olayların hiçbiri ne Tayyip

Erdoğan, ne İbrahim Kalın, ne de Hulusi Akar tarafından yalanlanmadı. Tam tersine istibdadın kendine özgü lisansı ile teyit edildi. Haberi ilk kez yayınlayan Habertürk internet sitesinden haber linki kaldırıldı. Daha sonra Habertürk gazetesi internet sitesini yöneten Barış Erkaya'nın işinden atıldığı iddiaları gündeme geldi. Nihayet Barış Erkaya bir yazılı açıklama ile tamamen kendi isteğiyle görevinden ayrıldığını duyurdu.

Tüm bu yaşananlardan sonra Abdullah Gül de yaşananları bizzat doğrulayan bir açıklama yaptı, ancak bir tehdit olmadığını söyledi: "Söylenildiği gibi herhangi bir şekilde tehdit, empoze veya herhangi saygısızlık bunlar asla söz konusu değil. Bunun bilinmesini isterim. Ofisimde olan bir şey. Ofisimde zaten yan yana 3. Kolordu'yla." 3. Kolordu ile yan yana olan Abdullah Gül'ün ofisine neden helikopterle gidildiği

hâlâ açıklanmayı bekliyor. Ancak esas mesele bu değil. Abdullah Gül'ün "tehdit yok" sözüne değil ne yaptığına bakmak gerekir. Gül söz konusu ziyaretin ardından bir basın toplantısı yaparak aday olmadığını açıklamıştır.

Erbakan da tehdit yok demişti

Bu kararda Hulusi Akar'ın bir etkisinin olmadığına çocuklar bile inanmaz. Sonuçta 28 Şubat askeri müdahalesinin ardından Başbakanlığı bırakmak zorunda kalan Necmettin Erbakan da, hükümet protokolü gereği Başbakanlığı Tansu Çiller'e devretmek için istifa ettiğini açıklamıştı. Erbakan'ın bu açıklaması yıllar sonra 28 Şubat davasında yargılanan generallerin savunmasında delil olarak gösterildi. 28 Şubat davasında generaller için "en ağır şekilde cezalandırılmalılar" diyen iktidar ve yandaşlarının Abdullah Gül'ün

açıklamalarını "bakın tehdit yokmuş" diyerek kullanmaları da başlı başına bir tutarsızlık.

Tayyip Erdoğan ve Hulusi Akar Türkiye'yi yarı askeri rejime mi götürüyor?

Soruyoruz: "Erdoğan Türkiye'yi askerlerle mi yönetecektir? 'Askeri vesayeti kaldırıyoruz' örtüsü altında Türkiye bir yarı askeri rejime mi sürüklenecektir? Daha somut soralım: Erdoğan neden Cumhurbaşkanı yardımcılarını açıklamaktan ısrarla imtina etmektedir? Kendi tercihidir. Bu adaylardan biri Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar olabilir mi?" 15 Temmuz'da kışkırtıcı önüne iş makineleri çeken Erdoğan, iki yıl sonra Genelkurmay Başkanını ve kuvvet komutanlarını üniformalarıyla ve helikopterlerle siyaset sahnesine sürüyor. Seçimler bir kez daha lekelenmiştir. Bu seçim muhtıralı seçimdir.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Patron partilerine, işçi düşmanlarına, NATO, ABD, AB ve İsrail dostlarına oy yok!

Erdoğan ve AKP'li yıllar, özelleştirmelerle KİT'lerin sermayeye peşkeş çekildiği, işçi sınıfının haklarının tırpanlandığı, zengin daha da zenginleşirken yoksulun yardıma muhtaç halde bırakıldığı, müteahhitlerin işçi kanyıyla semirdiği, işçi ve emekçilerin haklarının gasp edildiği, grev yasaklarıyla, baskılarla, kardeş kavgasıyla, savaşlarla dolu, iktidarın halka hamasi nutuklar atıp her daim emperyalizme ve Siyonizme hizmet ettiği yıllardır.

Halk pek çok kez bu gidişata baş kaldırmış, isyan etmiştir. Gezi ile başlayan halk isyanı, Tekel direnişi, fiili metal grevleri, grev yasaklarına ve sendikalaşma hakkının gasp edilmesine karşı işçi mücadeleleri, Kürt halkının Serhildanı, kadınların mücadeleleri, gençliğin üniversitelerdeki direnişi emekçi halkın bu gidişata boyun eğmediğini göstermektedir.

Halk mücadele meydanlarındaki kadar güçlü olmasa da sandıkta da bu gidişata dur demmiştir. Adım adım bir istibdad rejimi inşa etmek isteyen Erdoğan ve AKP'ye, 7 Haziran 2015'te yapılan seçimlerde büyük bir çelme takmış ve AKP'yi meclis çoğunluğundan mahrum bırakmıştır. Ancak Erdoğan ve AKP sandıklarda halkın iradesinin tecelli etmesine izin vermedi. Sonucu beğenmediğinde yeniden seçime gitti. 10 Ekim katliamının, patlayan bombaların ve savaşın gölgesinde meydanların boşaltıldığı 1 Kasım "hayalet seçimini" yaşadık. Basını tekeline alan, tüm devlet olanaklarını kendi çıkarına kullanan iktidar, sandıkları kendi iktidarını onaylatmak için kullandı. 16 Nisan'da Cumhurbaşkanlığı (tek adam) rejiminin oylatıldığı referandumda, oyları yetmediğinde mühürsüz oyları saydırdı.

Şimdi de 24 Haziran'da, bir kez daha Erdoğan ve Bahçeli tarafından halktan sandığı kaçıracasına ilan edilen bir seçime gidiyoruz.

Muhtıralı seçime HAYIR!

Bu son seçim, AKP-MHP'nin seçim güvenliğini kendi lehine bozan çok sayıda yasa çıkarttığı, geriye kalan uyum yasalarını KHK ile çıkartmaya çalıştığı, Cumhurbaşkanı adaylarından Demirtaş'ı hapiste tuttuğu, YSK'nın 100 bin imza ile aday olmayı zorlaştırmak için her şeyi yaptığı bir seçimdir. Bu seçim aday olmaya niyetlenen bir kişinin bir başka adayın talimatıyla Genelkurmay Başkanı tarafından caydırıldığı bir "muhtıralı" seçimdir.

"Muhtıralı seçim" emekçi halka, Erdoğan'ı başkan olarak onaylamayı dayatmaktadır. "Muhtıralı seçim" emekçi halka, zincirli, yetkisiz bir meclise, fesih hakkı ile kaderi tek adamın iki dudağı arasında olan, iradesiz ve yetkisiz vekiller göndermeyi dayatmaktadır. Oysa bugün emekçi halkın esas sorunu tek adam rejiminin kendisidir, en temel yaşamsal sorunlarına çözüm bulmak için bir siyasi irade ortaya koyabilmektir. Bunun tek gerçekçi yolu ise **barajsız, yasaksız, zincirsiz bir Kurucu Meclis** seçimlerine gidilmesidir. Türkiye ya Birinci Meclis gibi bir kurucu iradeyle zincirlerini kırarak ya

da bu meclis son meclis olacaktır.

Düzen partileri istibdadın çaresi değil koltuk değneğidir

Bugün Erdoğan'ın karşısına çıkan düzen partileri ve adayları, burjuva sınıf çıkarlarına ve emperyalizme, demokrasiyeye ve özgürlüklere olan bağlılıklarından milyon kez daha bağlıdır. Erdoğan'ın tek adamlığını, istibdadı hatta faşizmi, halkın, hâkim sınıf çıkarlarına karşı seferberliğine tercih ederler. Biz spekülasyon yapmıyoruz. Gözümüzün önünde cereyan eden gerçekleri hatırlatıyoruz. Erdoğan ve AKP hiçbir zaman tek başına ve sadece kendi gücüyle iktidarda kalmadı. Mustafa Sarıgülleri, Mansur Yavaşları alternatif diye sahaya sürenler, Ekmeleddin vakasını yaratanlar, 7 Haziran'dan sonra AKP ile koalisyon görüşmeleri yapanlar, 16 Nisan'dan sonra mühürsüz referandumu sineye çekenler, Erdoğan savaşı ve milliyetçilik borusunu her çaldığında onun yanına koşanlar ve nihayet 24 Haziran tarihi açıklanır açıklanmaz "hodri meydan" nidalarıyla dakikalar içinde seçim darbesine ortak olanlar, en sıcak anlarda hürriyetin değil, istibdadın yanında oldular. Şimdi de CHP'si, İyi Partisi, Saadet Partisi ile kendilerine Millet ittifakı adını verip kendilerini bir alternatifmiş gibi göstermeye çalışıyorlar. Yalanlarına karnımız tok! Hiçbirine oy yok!

Parlamentar sisteme dönüş vaadi yalandır

Bu düzen partilerinin ve Cumhurbaşkanı adaylarının "parlamentar sisteme dönüş" vaatlerinin içi boştur. Nasıl ve hangi yöntemle parlamentar sisteme döneceklerini belirtmekten ısrarla kaçınmaktadırlar. Barajsız, yasaksız ve zincirsiz bir Kurucu Meclis seçimlerine gitme seçeneğini ağzına alan yoktur. Sandıktan hangi sonuç çıkarsa çıksın 25 Haziran günü, Türkiye'nin iki yarıcı gündemi olacaktır. Bunlardan birici giderek ağırlaşan ekonomik kriz, diğeri ise bölgemizdeki emperyalist abluka ve savaştır. Bugün başkan olmak için yarışa girenler ekonomik krizde halka kemer sıkırmakta, emperyalizmin yanında saf tutmakta, NATO'culukta, ABD'nin, AB'nin ve İsrail'in dostu olmakta ortaklar. Erdoğan'la, AKP'yle, MHP'yle aynılar. Bunlara verilecek oy, kimin halkı ezeceğini ve kimin emperyalizme hizmet edeceğini seçmekten başka bir anlam taşımaz. Tekrarlıyoruz: Bunlar istibdadı yenemez, günü geldiğinde aynen geçmişte yaptıkları gibi ayakta tutarlar.

24 Haziran'dan sonra, Devrimci İşçi Partisi'nin savunduğu gibi, Kurucu Meclis seçimlerine gitmek demek ise emekçi halkın krizin faturasını, krizi yaratan patronlara ödetmek için seferber olmasının önünü açmak demektir. 24 Haziran'dan sonra Kurucu Meclis seçimlerine gitmek, Türkiye'nin NATO'dan çıkması, İncirlik başta olmak üzere emperyalist üslerin kapatılması ve barış taleplerinin ülkenin gündemini belirlemesi demektir. Çün-

kü barajsız, yasaksız, zincirsiz Kurucu Meclis seçimleri halkın "kötünün iyisini" seçmeye mecbur bırakılmadığı, kimliklerin değil sınıfsal çıkarların karşı karşıya geldiği bir ortam yaratır. Ancak böyle bir ortamda emekçi halk patron partilerini, NATO'cuları, işçi düşmanlarını sandıklara gömebilir. Bu yüzden korkuyorlar. Bir işçi emekçi hükümetine giden yolun açılmasında tek adam rejimini savunurlar, Erdoğan'a bile razı olurlar.

Demirtaş'a özgürlük!

Hapiste tutulan ve partisi tarafından buna rağmen aday gösterilen Selahattin Demirtaş'ın durumu elbette ki ayrı değerlendirilmelidir. Selahattin Demirtaş'ın tutsaklığı ve Kürt halkı üzerindeki baskılar, tüm emekçi halka vurulmuş bir prangadır. Kayıtsız ve şartsız Demirtaş'ın özgürlüğünü savunuyoruz ve Kürt halkının iradesini yok sayan uygulamalara, kayyumlar ve tutuklamalarla HDP'ye yapılan baskılara karşıyız.

Ancak bu Demirtaş'ın ve HDP'nin Gezi'de ve 7 Haziran sonrasında, Erdoğan ve AKP'nin yenilgisine ramak kalmışken izlediği yanlış politikaları unutmamızı, sermayeye ve emperyalizme karşı düzen partilerinden ayrışmayan siyasetine oy ve onay vermemizi gerektirmez. İşçi sınıfı politikası izleyenlerin, kendileriyle hiçbir ortaklaşma arayışı içinde olmayan diğer yandan patron ve düzen partilerinin her türüyle sürekli diyalog halini sürdüren bir siyasal pratiğin peşinden sürüklenmesi beklenemez.

Özgürlük mücadelesini zayıflatacak olan, HDP'nin kendisine ve Kürt halkına fiili düşmanlık içinde olan partilerin kurduğu ittifaktan dışlanması değil, HDP'nin, Kürt halkıyla fiili mücadele ve dayanışma pratiği içinde olan sosyalistleri göz ardı etmesidir. Biz dün olduğu gibi bugün de mücadelede ve dayanışmada varız. Ancak biliyoruz ki ne Brüksel'in ve Vaşington'un himayesi, ne TÜSİAD'ın ve onun her renkten partilerinin sahte demokratiği, ne de bunlarla yürütülecek sahte açılımlar hürriyetin yolunu açabilir. Biz emekçi halkın tamamı için olduğu gibi Demirtaş ve HDP için de özgürlük istersen emperyalizmin himayesini ve sermaye düzeni ile uzlaşmayı tümüyle reddediyoruz.

Sosyalist bir aday çıkmalıydı

Biz Erdoğan ve AKP'nin, faşist MHP ve "muhtıralı" Genelkurmay ile birlikte inşa ettiği istibdadı yenecek mücadelenin, düzenin ardında sıralanmakla değil, emekçi halkın çıkarlarını temel alan bir seferberlikle mümkün olabileceğini düşünüyoruz. Bu doğrultuda Devrimci İşçi Partisi olarak emekçi halkın çıkarlarını yansıtan ve hayati sorunlara gerçek çözümleri ortaya koyan sosyalist bir odağın yükseltilmesi için yoğun bir çaba içinde olduk. Ekonomik krizin faturasını patronlara ödeyecek bir programa, NATO'ya, emperyalizme ve Siyonizme karşı net ve somut bir politikaya sahip olan ve Türkiye'yi yeniden

kurmak için başkanlık yetkilerine talip olmak yerine Kurucu Meclis'le halkı seferber etmeyi savunan ortak bir sosyalist adayın çıkartılmasını savunduk.

Bir sosyalist aday, bankaların ve kilit sanayi dallarının işçi denetiminde kamulaştırılmasını, doların yasaklanmasını, borsanın kapatılmasını, Gümrük Birliği'nden çıkmayı ve dış ticarete devlet tekeline savunarak ekonomik krize karşı emeğin çözümünü yükseltebilecek "tek aday"dır. Bir sosyalist aday, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, İncirlik'in kapatılmasını, İsrail'le askeri, diplomatik, ekonomik ilişkilerin kesilmesini savunacak "tek aday"dır. Bir sosyalist aday, Batı dünyasıyla bütünleşmek için değil, emekçi halkın çıkarları ve birliği için laikliği savunacak olan "tek aday"dır. Bir sosyalist aday, emekçi halkın pasif biçimde oy vereceği değil, istibdadı yenmek için onunla birlikte örgütlenebileceği "tek aday"dır.

Böyle bir aday bugün ve 25 Haziran'dan itibaren de Türkiye'nin gündemini alev alev saran ekonomik krize ve emperyalist savaşa karşı emekçi milyonların seferberliği için güçlü bir temel oluşturulabilirdi. Kaç imzanın toplanacağına, 100 bin imzanın bulunup bulunmayacağına değil, programa odaklanmak, bunun için gerekli iradeyi ortaya koymamızı sağlardı. Deneyim bir kez daha göstermiştir ki sosyalistler halka bir alternatif sunacaklarsa ve tek gerçek alternatif sadece sosyalistler sunabilecekse, her siyasal dönemde arkaya dönüp bir gözle CHP'yi diğeri ile HDP'yi kollamaktan vazgeçmek gerekir.

Devrimci İşçi Partisi'nin tutumu

Devrimci İşçi Partisi, istibdadı yenecek gücün işçi sınıfının ve emekçi halkın bağrında aranması gerektiğinde ısrar etmektedir. Bu doğrultuda dün olduğu gibi bugün ve yarın da tüm sosyalistlerle güç birliği yapmaya hazırdır. Ancak hiçbir koşulda patron partilerine, işçi düşmanlarına, NATO, ABD, AB ve İsrail dostlarına oy yoktur!

Mevcut yasal düzenleme, tek adayla gidilmesi halinde Cumhurbaşkanlığı seçiminin bir referandum biçimini almasını öngörmektedir. Bu olanağı kullanmak, ilk turdan başlayarak Erdoğan'ı yenilgiye uğratmanın yoludur. İlk tur için Cumhurbaşkanı adayları çıkmış durumdadır. 24 Haziran'a kadar muhtıralı seçimin açıkça bir sopalı seçime dönüşeceği görülmektedir. Muhalefete yönelik fiili saldırılara en güçlü ve birleştirici cevap adaylıktan çekilerek Erdoğan'ı referanduma götürmektir. Bunun için Cumhurbaşkanı adaylarının kesinleşerek resmi gazetede yayınlanacağı 13 Mayıs tarihine kadar zaman bulunmaktadır. O tarihten sonra da adayların çekilmesi söz konusu olabilir ancak bu ciddi bir hukuki tartışmayı beraberinde getirecektir. O durumda da YSK, 16 Nisan'da mühürsüz pusulaları geçerli saydığı gibi, 24 Haziran'ı bir referanduma çevirmek yerine, seçimi devam ettirecek Erdoğan'a cumhurbaşkanlığını hediye

edebilir. Seçimin ikinci tura kaldığı durum için herkesin bildiğini tekrarlayalım: İkinci tura Erdoğan'la birlikte kim kalırsa kalsın, diğer parti taraftarlarının bazılarından oy alamayacaktır. İlk turda Erdoğan karşıtı oy kullananların hepsinin oyunu ikinci turda da kazanabilmek için, ikinci tura yükselen adayın adaylıktan çekilmesi ve diğer adayları da çekilmeye çağırması zorunludur. Aksi takdirde o aday da kendini Cumhurbaşkanı adayı olarak görüyor demektir. Biz ikinci turda bir şartla oy kullanırız. Adayımız istibdad karşıtlarının toplam gücüdür! Cumhurbaşkanlığı seçiminde tüm adaylar çekilir, Erdoğan sandıkta yalnız bırakılır ve seçim bir referandum biçimini alırsa Erdoğan yenilir. Yalnızca bu formül, istibdadın bu seçimi yitirmesini sağlar!

Biz istibdadı yenmenin, istibdadın koltuk değnekleriyle mümkün olmadığını, kime oy vermiş olursa olsun işçi sınıfının ve emekçi halkın kendi çıkarları etrafında seferber edilmesiyle mümkün olduğunu savunuyoruz. Önümüzdeki süreçte en etkili şekilde istibdadın nasıl işçi ve emekçilerin haklarını gasp ettiğini, emperyalizme hizmet ettiğini, kadınları, Kürtleri, Alevileri ezdiğini, gençliğin geleceğini kararttığını ve Türkiye'yi bir kardeş kavgasına sürüklediğini kanıtlarıyla birlikte teşhir etmeye devam edeceğiz. Tavrımız açık ve nettir: Amerikan muhalefetine vereceğimiz en ufak bir kredi, düzen partilerine vereceğimiz tek bir oy yoktur. Ancak muhtıralı bir seçim, OHAL ve iktidarın işçi düşmanı ve emperyalizm dostu politikaları her gün halkımıza bedel ödetirken muhalefet partilerinin eleştirisine odaklanmak gibi bir tutum içinde olmayız. Yıllardır kendi suçlarını sözde muhalif düzen partilerinin sorunlarını diline dolayarak örtmeye çalışan AKP-MHP istibdadının politikasına da fırsat vermeyeceğiz. Sandığa gideceğiz çünkü istibdadın oyunlarına karşı kendi oyuna sahip çıkanların yanındayiz. 24 Haziran'da geçersiz oyu-muz düzen partilerine, emperyalizmin hizmetkârlarına, Siyonizmin dostlarına, en çok da istibdadı ve istibdadın ortaklarına karşıdır, her şeye rağmen oy vermek için sandığa giden ve oyuna sahip çıkan halka karşı değildir. Muhtemel ikinci turda ise Erdoğan'ın ve tek adam rejiminin referanduma götürülmesini savunacağız ve bu olduğunda istibdad karşıtlarının toplam gücüne oy vereceğiz.

Hayalet, mühürsüz, muhtıralı seçimlerde sosyalistleri dışlayabilir, önümüze her türlü seti çekebilirler ama bizleri asla fabrikalardan, atölyelerden, tersanelerden, madenlerden ve emekçi mahallelerinden uzak tutamazlar. Ortaya çıkacak sonuç ne olursa olsun, krizin faturasını patronlara ödetmek, halklarla barışıp emperyalizmle savaşma ve sınıf mücadelesinin üzerinde yükseləcək barajsız, yasaksız ve zincirsiz bir Kurucu Meclis'le Türkiye'yi yeniden kurma kavgasını 25 Haziran'da da sürdüreceğiz. Bu kavga yüzde 50+1'in değil, işçi, emekçi, ezilen milyonların yani yüzde 99'un kavgasıdır.

DİP 1 Mayıs meydanlarında ekmek ve hürriyet şiarını yükseltti!

Devrimci İşçi Partisi; mutfağındaki yangın gün be gün harlanan, işsizlik ve düşük ücret kısılacında yaşam mücadelesi veren, hayatı emperyalistlerin kirli savaşlarında pazarlık konusu olan, OHAL bahanesiyle grevleri yasaklanan, istibdadın başta kıdem tazminatı ve sendika hakkı olmak üzere haklarına göz diktiği işçi sınıfına 1 Mayıs'ta ekmek ve hürriyet mücadelesini yükseltme çağrısı yaptı. İstibdada, ekonomik krize, emperyalizme karşı, işçi sınıfının programını ve taleplerini 1 Mayıs meydanlarına taşıdı.

İstanbul'da yüz bin işçi emekçi Maltepe meydanında buluştu

Bu yıl 1 Mayıs meydanlarında istibdada karşı sınıf mücadelesini yükseltme çağrısı yapan Devrimci İşçi Partisi, Türkiye'nin karşı karşıya olduğu yakıcı sorunlara yönelik işçinin çözümünü temsil etti. DİP, disiplinli, kararlı ve coşkulu bir biçimde 1 Mayıs mitinglerine üç ana sloganı öne çıkararak katıldı.

DİP kortejleri krizin faturasını emekçi halka ödemeye çalışan sermayeye gerek pankartları gerekse sloganlarıyla hayır dedi: "Krizi yaratan bedelini ödesin!" AKP, halka seçim vaadi olarak daha sonra vergiler, işsizlik ve pahalılıkla fazlasıyla geriye alacağı bir af paketi açıklarken, Devrimci İşçi Partisi, sadaka değil sendikali iş dedi ve işçi sınıfının ekonomik krizin bedelini patronlara ödeyecek programını yükseltti. Bankaların, madenlerin, tersanelerin ve fabrikaların işçi denetiminde kamulaştırıl-

masını savundu. "Fabrikalar bankalar devletin, devlet de işçinin olacak" diye yürüdü.

Emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadele vurgusu DİP'in 1 Mayıs alanına taşıdığı ikinci önemli bir gündemdi. Bu çerçevede DİP "Türkiye NATO'dan çıksın, İncirlik Üssü kapatılsın" talebini ve Siyonist İsrail'e karşı Filistin halkını savunan sloganları haykırdı. Emperyalistlerin halkları birbirine düşürmesine karşı, halkların kardeşliğinin ve enternasyonalizmin sesini yükseltti.

DİP'in 1 Mayıs alanlarındaki bir diğer gündemi ise AKP ve MHP'nin seçimi kaçırma girişimi ile 24 Haziran'da ilan etmiş olduğu baskın seçimdi. Devrimci İşçi Partisi "Cumhurbaşkanı, patron partilerine, işçi düşmanlarına, NATO'culara, İsrail dostlarına oy yok" sloganlarıyla partinin bu süreçte alacağı tutumu alana yansıttı.

Ankara'da emekçiler 1 Mayıs için Tandoğan'a yürüdü

İzmir Gündoğdu meydanında 1 Mayıs on binlerce işçi tarafından coşkuyla kutlandı

Eskişehir'de kitlesel 1 Mayıs

Fabrikalardan emekçi mahallelerine, kent merkezlerinden kampüslere 1 Mayıs çağrıları

Haftalar öncesinden bulunduğu illerde 1 Mayıs'a çağrı çalışmalarına başlayan DİP, bulunduğu fabrikalardan emekçi mahallelerine, toplu taşıma duraklarından işçi servislerine, üniversite kampüslerinden pazarlara on binlerce emekçiyle buluştu. Patron sınıfına, emperyalizme ve istibdada karşı mücadele programını anlattı.

Özelleştirmelerle halkın birikimlerinin gasp edilmesine karşı, iş cinayetlerine karşı kamulaştırmayı savunmaya çağırdı. OHAL ile patronların önünü açanlara,

sendikalaşma hakkını gasp edip grevleri yasaklayanlara, krizin faturasını işçiye emekçiye ödemeye çalışanlara karşı istibdadı yenmeye çağırdı, çözümün yolunun ancak zincirsiz bir kurucu meclisle açılacağını kitlelere anlattı. İktidarın, bulduğu her fırsatta emperyalizme bağlılığını ilan etmesine karşı, patronların kirli savaşlarında emekçi çocuklarının cephele gönderilmesine karşı, halkların birbirlerine düşman edilmesine karşı NATO'dan çıkılmasını, emperyalist üslerin kapatılmasını savundu.

İstanbul'da 1 Mayıs çalışmaları

Eskişehir'de valiliğin her türlü siyasi faaliyeti yasaklayan kararı sebebiyle yoldaşlarımız her defasında gözlütına alındı, kentte 1 Mayıs çalışmalarını engellendi

İzmir'de Altındağ Mahallesi'nde Yılmaz Güney'in Arkadaş filminin gösterimi yapıldı

İzmir'de 1 Mayıs çalışmaları

Kocaeli'de 1 Mayıs çalışmaları

Kocaeli'de işçi sınıfı sorunlarını ve mücadelesini konu alan 'Ben, Daniel Blake' filminin gösterimi yapıldı.

DİP, fabrika ve sokaklardaki faaliyetlerinin yanı sıra parti bürolarında da 1 Mayıs'a çağrı etkinlikleri düzenledi

DİP, fabrika ve sokaklardaki faaliyetlerinin yanı sıra parti bürolarında da 1 Mayıs'a çağrı etkinlikleri düzenledi.

15 Nisan günü İstanbul il bürosunda Gerçek gazetesi okur toplantısı yapıldı. Her ay düzenli olarak yapılan kahvaltılı okur toplantısı bu kez ayrıca 1 Mayıs'ı da gündemine aldı. Toplantı öncelikle 18 Nisan 2016 yılında kaybettiğimiz DİP Merkez Komitesi üyesi yoldaşımız Atlen Yıldırım'ın devrimci düşüncesinin, eyleminin ve bizlere bıraktığı mirasın üzerine bir konuşmayla ve onun şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. 1 Mayıs çağrısının ön plana çıktığı gazetenin Nisan sayısının sunumunun ardından toplantıya katılan işçiler, kamu emekçileri ve öğrenciler kendi alanlarındaki sorunlardan ve mü-

cadele deneyimlerinden hareketle 1 Mayıs'ın önemini anlattılar.

22 Nisan günü Ankara il bürosunda DİP genel başkan yardımcısı Levent Dölek'in konuşmacı olduğu bir etkinlik düzenlendi. Yoldaşımız konuşmasında seçimlerin öne alınmasında da etkili olan sürdürülemez ekonomik tablo karşısında iktidarın hiçbir gerçek çözüm sunma kapasitesinin olmadığını belirtti. Türkiye'nin önündeki birikmiş sorunların çözümünün ancak işçi sınıfından doğabileceğini, seçimlerde o ya da bu burjuva adayın ne ekmek ne hürriyet vaad edebileceğini belirtti. 1 Mayıs'ta DİP'in bu perspektifle alanlarda olacağını vurguladı.

Aynı gün DİP genel başkanının konuşmacı olduğu başka bir etkinlik ise Çorlu bürosunda gerçekleştirildi. Savran konuşmasının-

da işçi sınıfının kendi çıkarlarını savunmak için de, AKP'yi iktidardan düşürmek için de öteki düzen partilerinden medet umamayacağını belirtti. Erdoğan'ın en sıkıştığı anlarda, Gezi ile başlayan halk isyanında, 17-25 Aralık sürecinde ve 7 Haziran'da bunun defalarca kanıtlandığını ifade etti. İşçi sınıfının bugünden bütün düzen partilerinden bağımsız şekilde, kendi sınıf partisinde mevzilenerek, örgütlenerek ancak bugünkü istibdad rejimine son verebileceğini, o nedenle ekmek ve hürriyet mücadelesinin iç içe geçtiğini anlattı. Savran'ın konuşmasının ardından çeşitli fabrikalardan yoldaşlarımız, işçi arkadaşlarımız fabrikalarında yaşadıkları sorunları anlattılar. İşçi sınıfının birlik içinde ve kendi partisinde örgütlenmesinin gerekliliğini vurguladılar.

DİP bulunduğu illerde üniversite öğrencilerini ve emekçilerini 1 Mayıs'a çağırıyor

İstanbul'da 1 Mayıs öncesi Gerçek Gazetesi okur kahvaltısı

Çorlu'da DİP Genel Başkanı Sungur Savran'ın katılımıyla 1 Mayıs etkinliği

Ankara'da DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek'in katılımıyla 1 Mayıs öncesi etkinlik

Levent Dölek

Bedelli askerliğe müspet bakmadık, bakmıyoruz, bakmayacağız!

Erdoğan ve AKP, bedelli askerliği bir seçim kozu olarak piyasaya sürmüş durumda. Başbakan Binali Yıldırım "bakış açımız müspet" diyerek yeşil ışığı yaktı. Daha sonra Tayyip Erdoğan "şu anda gündemimizde değil" dedi ama artık Erdoğan'ı tanıyan herkes biliyor ki bu sözlerin anlamı bedelli ilerde gündemlerine alacakları. Nitekim Erdoğan onun da işaretini veriyor: "Hayırlısıyla şu önümüzde seçim bitmiş olsun, inşallah başkanlık sistemine geçiş dönemi halolduktan sonra bunlar tekrar masaya yatırılır. Ona göre atılması gereken adım bu konuda varsa o zaman bu adım atılır."

Bedelli askerlik hakkındaki tutumumuz belli. Hiçbir zaman müspet bakmadık, bakmıyoruz da. Daha önce bedelli askerlik yasası çıktığında bunu Devrimci İşçi Partisi olarak "ya paranı ya canını" yasası olarak tanımladık ve reddettik. Ben de doktora tezimi tamamladıktan sonra 2014 yılında askere gittim ve piyade er olarak askerliğimi yaptım. Bir kez daha AKP iktidarı halka "ya paranı ya canını" demeye hazırlanırken bize düşen tekraren bu konudaki fikirlerimizi açıklamaktır.

Biz bedelli askerliğe şu gerekçelerle karşı çıktık: 1) Bedelli askerlik sınıfsal eşitsizlikleri arttırmaktadır. 2) Bedelli askerlik ordunun profesyonelleştirilmesini amaçlamaktadır. Profesyonel ordu sermayenin projesidir ve orduyu halktan kopartarak halkın menfaatlerine aykırı seferlerde rahatça kullanmanın yolunu açar.

Bedelli askerliğe karşı çıkmayı milliyetçilikle özdeşleştirilenler oldu. Hâlbuki tüm milliyetçi partiler şu ya da bu şekilde bedelli askerliği savunurken, üyeleri banka şubelerine koşarken bedelliye karşı çıkan sadece Devrimci İşçi Partisi oldu. DİP üyeleri de zamanı geldiğinde askere gittiler. Meselenin özü sınıfsaldır. Bu yüzden milliyetçi patron partilerinin değil, Devrimci İşçi Partisi'nin bedelliye karşı çıkması da doğaldır.

Nitekim bugün de bedelli askerlik iktidar tarafından, giderek büyüyen bütçe açığını finanse etmenin araçlarından biri olarak görülüyor. Şeker fabrikalarının satılmasıyla, üniversite ve kamu arazilerinin peşkeş çekilmesiyle aynı paralelde görülmesi gereken bir uygulama. Bedelli askerliğin askeri harcamalarda kullanılacağını söyleyecekler. Yani bir kez daha milliyetçiliği kullanacaklar. İktidar, halkı lafla uyuturken, bu paralar askeri ihaleler aracılığı ile büyük şirketlere akacak; hükümet, patronlara vereceği teşvikler ve krizde banka, şirket kurtarma paketleri için de fonlarını genişletmiş olacak. Yani zengin sınıflar ödedikleri bedelin karşılığını fazlasıyla alırken emekçi sınıflar canlarını ortaya koyup sadece nasihat alacaklar.

Geçen zaman ne kadar haklı olduğumuzu olaylarla göstermiştir. En çarpıcı olanı hiç şüphesiz ki 15 Temmuz darbe girişimidir. 15 Temmuz'u örgütleyenler profesyonel subaylardır. Köprüden havaalanlarına darbe girişiminin başarısız olmasının en önemli sebeplerinden biri ise askerliğini yapmakta olan işçi ve köylü çocuklarının halka silah sıkmak istememesidir. Bu yüzden köprüde darbeci subayın mermisiyle can veren askeri asla unutmuyacağız! Biz bedelli askerlik ve profesyonel ordu meselesi bir devrim ve karşı devrim sorunudur derken işte bunu kastediyorduk.

Ordu profesyonelleştikçe askerler Rabia ve Bozkurt işareti ile savaşa gider oldu. Milliyetçilik yine uyutuyor. Milliyetçilerin alkışları eşliğinde "milli" ordu parti ordusuna dönüşüyor.

Profesyonel orduya hayırhah bakan pasifist ve liberal solcuları da uyarıttık. Devekusu pasifistlerine "siz gitmiyorsunuz diye insanların ölmediğini zannetmeyin" demiştik. Bugün iktidar, Zeytin Dalı harekâtında yer alan askerlerin tamamının profesyonel olduğunu gururla ve pek büyük bir iş başarmış edasıyla söylüyor.

Esasta olan ise şudur: Amerikan tuzağına profesyonel askerler sürüldü. Suriye'de NATO koridoru profesyonel askerlerle kuruluyor. Zira profesyonel ordu aynı zamanda bir Amerikan projesidir. Profesyonel ordu planı Pentagon markalıdır. ABD'nin Vietnam hezimetinden çıkarttığı derslere dayanmaktadır. Son dönemde hep birlikte gördük. Emperyalist para babası George Soros vaktiyle bize "en iyi ihraç malı ordunuz" diyordu. 1 Mart 2003'te Irak tezkeresi reddedilirken Türkiye halkı savaşa ve emperyalizme karşı birleşmiş, evlatlarının emperyalist operasyonlarda kullanılmasına karşı çıkmış ve Soroslara hak ettiği cevabı vermişti. ABD'nin Türkiye halkına verdiği cevap ise TSK'nın profesyonelleştirilmesidir. Bugün Türkiye'nin başına geçirilen çuvalın üzerinde "paralı askerlik" yazmaktadır.

İşte bu sebeplerle bedelli askerliğe müspet bakmadık, bakmıyoruz, bakmayacağız!

Siyonistler Suriye'ye saldırdı, emperyalistler nükleer anlaşmadan çekildi

Siyonist İsrail, 8 Mayıs akşamı Suriye'nin başkenti Şam'ı vurdu. Aynı akşam, İsrail uçakları Lübnan sahillerinde alçak uçuş gerçekleştirdi. İsrail başbakanı Netanyahu, Mayıs ayı başında Suriye hakkında provokatif açıklamalar yapmıştı.

İran'ın İsrail'e karşı kullanmak üzere önemli miktarda ağır silahı Suriye topraklarına taşıdığını söylemiş, "İsrail, ertelemek yerine bir an önce henüz emekleme sürecinde olan İran saldırganlığını savaşa neden olsa bile sonlandırmakta kararlıdır" açıklamasını yapmıştı. Bununla da yetinmeyen Netanyahu, İran'ın yeni bir nükleer program hazırladığını söylemişti.

Siyonist saldırganlık devam ederken, emperyalist ABD başka bir taraftan İran'ı hedef aldı. Obama döneminde imzalanan nükleer anlaşmadan çekilen Trump, Siyonizmin İran'la ilgili tezlerine destek verdi. Netanyahu'ya atıfta bulunarak, İran'ın uranyum zenginleştirmeye devam ettiğini vurguladı. İran'ın Hamas ve Hizbullah'ı desteklediğini söyledi, anlaşmadan

çekildiklerini, ekonomik yaptırımlara başlayacağını duyurdu. Benzer zaman diliminde, Hizbullah ve ittifakı Lübnan seçimlerinde zafer kazanıyordu.

İsrail ve ABD, bir yandan Kudüs'e ABD büyükelçiliğini taşıma provokasyonunu planlarken, Ortadoğu'yu emperyalist savaş ve işgalin yeniden merkezi haline getirmeye çalışıyor. Suriye'de Suriye devleti ve onun müttefik olarak çağırıldığı güçler, iç savaşta önemli ilerleme kaydettiler. Bu ilerlemeyi telafi etmek adına Suriye'de askeri hedeflere saldırı düzenleyen ve açıkça İran askeri varlığını öncelikli savaş hedefi olarak ilan eden İsrail ve ABD'ye karşı mücadele etmek, tüm Ortadoğu halklarının düşmanı iki sömürücü gücün yenilgisini savunmak gerekiyor.

Erdoğan ve AKP'nin pazarlık politikası emperyalizme hizmet ediyor

Türkiye-ABD ilişkileri son derece kritik bir dönemden geçiyor. Ancak bu ilişkiyi yöneten Erdoğan ve AKP'nin politikası ile halkın çıkarları arasında büyük bir açığı var. Halkın çıkarı, ABD emperyalizminden kopuşu ve tüm bölge halklarıyla emperyalizme karşı güç birliği yapmayı gerektiriyor. Erdoğan ve AKP ise elindeki tüm kozları kullanarak ABD emperyalizmi ile ilişkileri yeniden ısıtma ve güçlendirme çabası içinde. Erdoğan ve AKP'nin izlediği çizgi hiçbir yönüyle anti-emperyalist bir nitelik taşıyor. En fazlasından izledikleri politikalar dolayısıyla girdikleri çıkmazdan, en az maliyetle kurtulmanın peşindeler. Bunun da hiç kolay olmayacağı ve bedelinin halka ödetileceği görülüyor.

Suriye pazarlığı

Afrin operasyonu ile birlikte Türkiye Amerikan tuzağına çekildi. Şimdi ABD, Türkiye ile istediği gibi oynuyor. Fırat Kalkanı ve Zeytin Dalı operasyonlarında TSK'nın yerleştiği bölgeleri, NATO koridoruna katıyor. Geri kalan bölgeler için Türkiye'nin PYD/YPG itirazı da giderek etkisini kaybetmekte. PYD/YPG'nin yerine Suriye Gelecek Partisi adı altında paravan bir Amerikancı parti kuruldu. Mınbiç bölgesinde ABD ve TSK güçlerinin beraber bulunması seçeneği masada. ABD, Suriye'deki fiili işgaline Türkiye'yi de ortak ederek yeni bir tuzağa kuruyor. Erdoğan ve AKP'nin bu tuzağa da koşma gittiği görülüyor.

Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu, ABD'li mevkidaşı Mike Pompeo ile görüşmesinde Mınbiç'in yanı sıra İdlib'te de ortak hareket edileceğini duyurdu. Çavuşoğlu, aynı açıklamasında Suriye ve Rusya'ya da bölgedeki terörist grupları bahane ederek müdahale etmemesi uyarısında bulundu. Eski CIA başkanı yeni Dışişleri Bakanı Pompeo'nun yanından Suriye'ye ve Rusya'ya karşı yapılan bu çıkışın anlamı belli. Fırat Kalkanı ve Zeytin Dalı'ndan sonra İdlib de NATO koridoruna katılacak.

Füze pazarlığı

Erdoğan, Rusya ile yapılan S-400 füze ihalesini ABD'ye karşı pazarlık gücünü arttırmak için gündeme getirmişti. Tek akıllının kendisi olduğunu zanneden bu şark kurnazlığı yine duvara tosladı. S-400'ler Türkiye'ye pazarlık gücü getirmediği gibi ABD'nin elindeki bir koza dönüştü. ABD, Türkiye'nin

sipariş ettiği Amerikan F-35 savaş uçaklarının satışını durdurmaya hazırlanıyor. Türkiye'yi NATO sisteminin içine Rus radarları sokmakla eleştiren ABD'nin eli çok güçlü. NATO'dan çıkmayı hiçbir şekilde gündemine almayan ve almayacak olan Erdoğan ve AKP, blöf yaptığını karşı tarafa belli etmiş durumda. Şimdi S-400'ler için verilen 100 milyon dolardan fazla kaporanın yanısıra söz konusu. Erdoğan daha önce de aynı blöfü Çin füzeleriyle yapmış, 2015'te gerisin geriye dönerek ihaleyi iptal etmişti.

Rehine pazarlığı

Türkiye'nin Fethullah Gülen için çalıştığı, PKK ve YPG'ye yardım ettiği iddiası ile rehine tuttuğu Amerikan rahip Brunson konusunda da durum daha az acıklı değil. Erdoğan, birkaç defa açıkça "al papazı ver papazı" diyerek Brunson karşılığında Pensilvanya'da ikamet eden Fethullah Gülen'i istedi. Ancak bunu yaparken Brunson'ı elinde rehine olarak tuttuğunu da açık etmiş oldu. ABD de elinde rehinelere tutuyor. Fethullah Gülen bu rehinelere başında geliyor. Rıza Zarrab ve Halkbank Genel Müdür Yardımcısı Hakan Atilla da ABD'nin elinde rehine konumunda. Ama ABD'liler hiçbir zaman bunu açıkça söylemiyor. Kendi iç kamuoyunda puan kazanmak için kendilerini diplomatik ve siyasi olarak zora sokmuyorlar. Aksine Zarrab'ı kendi taraflarına geçirdiler, kullanıyorlar. Hakan Atilla'yı mahkûm ettiler, istediği zaman Türkiye'ye karşı on milyarlarca dolar yaptırım uygulayabilecek bir koz olarak Halkbank davasını ellerinde tutuyorlar. Bir kez daha Kasımpaşa'dan

çıkma tüccar numaraları emperyalist siyasetin duvarlarına çarpıp tuzla buz olurken, Türkiye'nin emekçi halkı, Erdoğan ve AKP'nin yanlış politikalarının milyarlarca dolarlık faturasını ödemekle karşı karşıya.

Şark kurnazlığı değil şark halklarının birliği

Devrimci İşçi Partisi, ABD emperyalizmine hizmet eden bu pazarlık politikasına baştan itibaren karşı çıkıyor. Türkiye'nin emperyalist suç şebekesi NATO'dan çıkmasını, İncirlik başta olmak üzere emperyalist üslerin kapatılmasını savunuyor. Halkbank davası ya da başka bir sebeple emperyalistlere tek kuruş yok diyor. Her millettten, memlekettten halkı emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birlik olmaya çağırıyor. Tüccar siyaseti, rehine pazarlığı, şark kurnazlığı kaybettirir, sonucu daima ABD emperyalizminin nüfuzunu arttırması olur.

ABD'nin elbette ki elinde yaptırım uygulayacak gücü vardır. Ancak bu yenilmez bir güç değildir. Şurası açık ki emperyalizm S-400 füzeleriyle değil halkların kardeşliği ve emperyalizme karşı birliği ile durdurulabilir. Ortadoğu halkları, emperyalizmin böl ve yönet stratejisiyle, Erdoğan benzeri liderlerin mezhepçi ve milliyetçi politikalarıyla paramparça olmasına rağmen ABD'ye, İsrail'e ve müttefiklerine karşı pek çok başarılı direniş örneği göstermiş, zaferler kazanmıştır. Şark halkları, mezhepçiliğe karşı çıktığında ve milliyetçiliği aşip emperyalizme karşı birlik olduğunda esas büyük yaptırım emperyalizme karşı uygulanabilecektir.

Ermenistan'da halk oligarşiye başkaldırdı!

Komşumuz Ermenistan bir aya yakın süredir kaynıyor. Ermeni halkı, başkent Erivan'ın Cumhuriyet Meydanı'nda Gezi Parkı'nın işgaline çok benzeyen bir atmosferde, neredeyse bir karnavaldaymışçasına neşeyle, şarkıyla, dansla düzene meydan okuyor. Gençlik büyük bir ağırlık taşısa da her yaştan, sınıftan ve hayat tarzından insan birlikte hareket ediyor. Amaçları zaman içinde değişti, genişledi, derinleşti.

Olayları tetikleyen, iktidar partisi Cumhuriyetçi Parti'nin Türkiye'deki sürecin neredeyse aynadaki yansıması kadar benzeri ama tam karşısı manevrası oldu. İki dönem ve on yıl boyunca yarı-başkanlık sistemi çerçevesinde cumhurbaşkanı olan Serj Sarkisyan, iki dönem sınırını aşmak amacıyla sistemi parlamenter sisteme çeviren bir anayasa değişikliğini Aralık 2015'te oylattı. Halk tarafından seçilen, yürütme yetkileriyle donatılmış cumhurbaşkanı temsili bir role büründü ve artık parlamento tarafından seçiliyor. Kısa süre önce yapılan cumhurbaşkanı seçimini Cumhuriyetçi Parti ile Daşnaksutyun'un ittifakı sayesinde bu sefer ilk adı Armen olan bir başka Sarkisyan kazandı. Önemli bir nokta olarak, bu Sarkisyan 1991'de Ermenistan bağımsızlığını kazanılı beri Londra'da yaşıyor, emperyalist sermaye ile iç içe çalışıyor. Sonra birkaç hafta önce meclis, eski cumhurbaşkanı Serj

Sarkisyan'ı başbakan olarak seçti. (Yeni anayasa başbakanı cumhurbaşkanınca bağımlı hale getirmek için yetkiyi meclise veriyor.) Böylece Ermeni halkının alaylı nitelemesiyle "Sarkisyan-Sarkisyan" rejimi başladı.

Halk tarih sahnesine çıkıyor

Ne var ki bu mutlu tablo sadece altı gün sürecek! Halk Partisi adını taşıyan bir partinin lideri ve Yelk (Çıkış Yolu) adlı ittifakın mensubu olan Nikol Paşinyan adlı bir milletvekili, Ermenistan'ın ikinci büyük kenti olan Gümrü'den başkent Erivan'a bir yürüyüş başlattı. Başkente ulaştığında kabile binlerce insanı toplamıştı. Önce on binler, sonra yüz binler her gün sabahdan gece yarısına kadar gösteriler yapmaya ve Serj Sarkisyan'ı istifaya çağırılmaya başladılar. Polislin şiddet kullanmasına rağmen barışçı itaatsizlik çizgilerini bozmadılar. Sonunda 22 Nisan'da Sarkisyan Paşinyan'a görüşme teklif etti, ama basın önünde yapılmakta olan görüşmeyi üç dakika içinde terk etti, ardından da Paşinyan ve 300 göstericiyi gözaltına aldırttı. Ama ertesi gün gösteriler aynı güçle devam edince, gösterilere papazlar da katılınca, askerler kitlelerin yanında yer alarak taleplere destek olunca, Paşinyan ve ötekiler salıverildi, kısa süre sonra da Sarkisyan teslim bayrağını çekerek istifa etti. Sarkisyan'ın başı

verilerek rejim kurtarılacaktı.

Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. 23 Nisan'daki coşkulu kutlamalardan sonra 24 Nisan'da eylem yapılmadı, ama halk 25 Nisan'da yeniden sokağa çıktı. Paşinyan'ın talebi kendisinin "ulusun adayı" olarak meclis tarafından geçici başbakan seçilmesi ve bir süre sonra yeni seçimlerin düzenlenmesi idi. Burada diyalektik bir çelişki vardı: Bir yandan, hareketin şu anda tartışılmaz lideri olan burjuva politikacısı Paşinyan düzenin sınırları içinde kendi iktidarını sağlama almak istiyordu; ama öte yandan halk sadece Paşinyan'a destek vermekle kalmış olmuyor, aynı zamanda sorunun Serj Sarkisyan'dan ibaret olmadığını, bütün bir rejimden kurtulmak olduğunu kavradığını göstermiş oluyordu. "Serj defol!" sloganının yerini "Cumhuriyetçiler defolun!" almıştı.

Rejim yalpalıyor

Cumhuriyetçi Parti, önce Paşinyan'a teslim olur gibi oldu. 1 Mayıs günü düzenlenecek başbakanlık seçimine aday göstermeyeceğini açıkladı. Ama seçimde Paşinyan tek bir Cumhuriyetçi Parti milletvekilinin (58 oy) oyunu alabilirdi. Çarıkyan ittifakı (30), Çıkış Yolu ittifakı (9) ve (artık Cumhuriyetçilerden kopmuş olan) Daşnak oylarının (7) toplamı ise yarıdan bir fazla oy almaya yetmiyordu. Bunun üzerine Paşinyan, halkı yeniden sokaklara çağırdı. 2 ve 3 Mayıs'ta gösteriler o kadar güçlü oldu ki, bu satırların yazıldığı 4 Mayıs'ta Paşinyan için mecliste bir oylama daha yapılacağı açıklanmıştı. Tabii tipik bir burjuva politikacısı olarak Paşinyan halkın basıncını sürdürmek yerine gösterileri durdurdu!

Depreme yol açan ne?

Bu büyük başkaldırıcıyı başlatanın, 1991'de Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Ermenistan'da kurulan baskıcı re-

jim zemininde Serj Sarkisyan'ın bir tek adam yönetimini sürdürmeye kalkışması, bu baskıcı rejimin ise bir kutupta kamu mülkiyetindeki üretim araçlarını yağmalayarak zengin olan oligarklar yaratırken öteki kutupta ise muazzam bir yoksulluk ve sosyal eşitsizlik yaratması olduğu tartışmasız biçimde ortada. Halkın yüzde 30'u yoksulluk sınırının altında yaşıyor, sosyal doku paramparça. Sarkisyan'ın halkın gözünün içine bakarak sırf iki dönem kuralını aşmak için ülkenin bütün anayasal yapısını hallaç pamuğu gibi atmış olduğunun başbakan seçilmesiyle kanıtlanması, yay gibi gerilmiş kitleleri harekete geçirmiş bulunuyor.

Tabii, eski Sovyet cumhuriyetlerinde görülen bütün halk başkaldırıları, ABD ve AB'nin, küçük veya zayıf cumhuriyetleri Rusya Federasyonu'na karşı kışkırtması olasılığını da içeriyor. 2000'li yılların "renkli devrimler"inden (Gürcistan ve Ukrayna) bu son ülkede 2014 Maydan başkaldırısına kadar emperyalizm bu tür hareketleri kışkırttı ve destekledi. Böyle halk başkaldırılarında hâkim güçlerin ve halkın içindeki ideolojik eğilimleri dikkate izlemek gerekir. Paşinyan ısrarla kendi yönetiminde Rusya'nın Ermenistan'ın "stratejik ortağı" olmayı sürdürceğini vurguluyor. Halk ise (Ukrayna'dan farklı olarak) Batı tipi yaşama ve kapitalist zengin olma biçimlerine aşırı bir düşkünlük yerine yoksulluğa tepki içinde olduğunu gösteriyor. Yine de emperyalizmin Ermenistan'daki olaylara ne kadar etki yaptığını ancak yeni gelişmeler zemininde tam olarak anlayabileceğiz. Burada güçlü Ermeni diasporası emperyalizmin aktarma kayışı rolünü oynayabilir.

Ama her şey bir yana, Ermenistan başkaldırısı, Arap devriminin 2011'de tetiklediği halk isyanları ve devrimlerin etkisinin bölgemizde hâlâ sürmekte olduğunu bir kez daha göstermiştir. Sadece 2018 başından bu

yana geçen dört ayda, sırasıyla İran, Tunus, Slovakya, Romanya ve şimdi de Ermenistan bu tür başkaldırlara tanık olmuştur.

Komşuya karşı görev

Ermeni halkının ve gençliğinin önündeki en zorlu görev Paşinyan denen kariyerist burjuva politikacısının nüfuzundan bir an önce kurtulmasıdır. Paşinyan, hareketi bir durdurup bir başlatmasında açıkça görüldüğü gibi, kitleleri rejime karşı pazarlığında şantaj unsuru olarak kullanıyor. Amacı eski rejimin "yasallığı" çerçevesinde başa geçmektir. Ondan sonra Serj Sarkisyan'dan pek az farklılığı olduğunu gösterecektir muhtemelen. Halk hareketinin Paşinyan'a rağmen seferberliği durdurulmaması gerekiyor. Kitle içinden sivrilmeye başlayan yeni önderler burada inisiyatifi ele alabilir. Paşinyan'ın etkisinin kırılması açısından en yararlı yöntem halkın kendi temsilcilerini seçmesi ve eylemlerin yönetimini onlar aracılığıyla kendisinin üstlenmesidir. Bu örgütlenmeler, aynı zamanda rejimin baskıcı bir yöneliş benimsemesi, hareketi ezmeye girişmesi ihtimali karşısında kendisini koruyacak yöntemleri de geliştirecektir.

Türkiye işçi sınıfının görevi ise, komşumuz ve eskiden yüzyıllar boyu bir arada yaşamış olduğumuz Ermeni halkıyla dayanışma içinde olmak, rejimin yeni bir baskıcı yönelişe girmesine engel olmalarına ve buradan hareketle kapitalist sınıflara ve daha genel olarak kapitalizme karşı mücadeleye atılmalarına destek olmaktır.

Unutmamak gerekir, isyanlar ve devrimler bulaşıcıdır. Azerbaycan'da İlham Aliyev, halka düşman olarak bellettiği Ermeni oligarklarının siyasi rejiminin ve sosyal yağmasının karbon kopyasını uyguluyor. Kafkasların ve Ortadoğu'nun halklarının mücadelesi bir gün mutlaka birleşecek, bütün kapitalistler ve oligarkları süpürecektir.

Devrimci Marksizm'in 34. sayısı çıktı!

Dosya konusu: Faşizm

Devrimci Marksizm'in 34. sayısının ana dosyası, ön-faşist ve faşist hareketlerin dünya çapındaki yükselişini tarihsel ve güncel boyutlarıyla ele alıyor. Sungur Savran, klasik faşizmi kapitalizmin tarihi gerilemesi bağlamına yerleştirerek inceliyor. Burak Gürel, Hindistan Halk Partisi (BJP) tarafından temsil edilen Hinducu faşizmin tarihsel gelişimini ve günümüzdeki yükselişini inceliyor. Geoff Eley, Almanya ve İtalya örneklerinden yola çıkarak günümüze ilişkin "portatif bir faşizm kavramı" türetiyor. Ana dosyanın dışında yer almakla birlikte onunla bütünlük içinde olan yazısında Kurtar Tanyıl-

maz, Rosa Luxemburg'un "ya sosyalizm ya barbarlık" sloganının kökenine dair gizemi ortadan kaldırıyor.

Faşizm dosyasının hemen ardından Araz Bağban'ın İran devrimine odaklanan yazısı geliyor. Bağban, 1979 devrimini ve sonrasında devrimin İslamcılar tarafından çalınışını (Farsça kaynaklardan da yararlanarak) ayrıntılı olarak ele alıyor.

Devrimizin geçen (32-33.) sayısı, hatırlanacağı gibi, 100. yıldönümü vesilesiyle Büyük Ekim Devrimi'ne ayrılmıştı. Bu sayımızda da Ekim konusunda bir küçük dosyaya yer veriyoruz. Dosyanın ilk yazısı, Kızıl Ordu'nun kurucusu ve komu-

tanı Lev Davidoviç Trotskiy'in Rusya Komünist Partisi'nin Mart 1919'da toplanan 8. Kongresi tarafından kabul edilen "Ordu inşasındaki politikamız" başlıklı metnin çevirisi. Bu metin Bolşevizmin askeri politikasına ve Kızıl Ordu'nun siyasi ve örgütsel temellerine ışık tutuyor. Sungur Savran, Ekim'in Türkiye solunda büyük ölçüde ihmal edilen bir boyutu olan Müslümanların Ekim devrimine katılımlı konusunu ele alıyor. Yeni kurulan Sovyet devletinin eski Rusya'nın bütün Müslüman halklarını kazanmayı başardığını ortaya koyuyor. Ekim devriminin aynı zamanda, Müslüman halkların komünizmi kucakladığı ve

kendi eski düzenlerini yıktığı bir süreç olduğunu gösteriyor.

Arjantin'de geleceğin taşları atılıyor:

Uluslararası Konferans

Devrimci İşçi Partisi, son yıllardaki hızlı uluslararası trafiğinin yeni bir halkası olarak Mart sonu-Nisan başı on günlük bir süre boyunca Arjantin'in başkenti Buenos Aires'te kardeş partilerle birlikte düzenlenmiş olan bir dizi etkinliğe katıldı.

DİP önce Arjantin'in Partido Obrero'sunun (PO, İşçi Partisi) 25. Kongresi'ne katıldı. Ardından DİP'in de düzenleyicileri arasında bulunduğu bir konferans düzenlendi. Konferansta hem günümüz dünyasına damgasını vuran ekonomik ve politik sorunlar ve devrimci hareketin görevleri tartışıldı, hem de konferansa katılan veya katılmadığı halde yolladıkları mesajlarla bağlılıklarını bildiren çeşitli partilerin gelecekte nasıl bir pratik ve örgütsel çerçevede içinde enternasyonalizmin gelişmesine katkıda bulunabilecekleri konusunda görüş alışverişinde bulunuldu, kararlar alındı.

PO kongresi

Devrimci İşçi Partisi'nin Arjantin'deki kardeş partisi olan Partido Obrero'nun 25. Kongresi, Arjantin'in başkenti olan Buenos Aires'te 30 Mart-2 Nisan tarihleri arasında gerçekleşti. Arjantin'in dört bir yanından gelen 325 delegayla toplanan kongre, işçi düşmanı yeni iş yasasına karşı mücadeleden yasal kürtaj hakkı için kadınların verdiği kavgaya kadar birçok konuda derin tartışmalara ve sınıf mücadelesinde biriktirilmiş tecrübelerin paylaşılmasına sahne oldu.

Kongrenin bileşimi de, PO'nun, adına yakışır biçimde gerçek bir işçi sınıfı partisi haline geldiğini gösteriyordu. Arjantin'in en önemli sanayi kollarından biri olan lastik üretimi sektörünün sendikası SUTNA'nın lideri Alejandro Crespo'dan öğreten sendikası SUTEBA'nın La Matanza kentindeki genel sekreteri ve Buenos Aires milletvekili Romina del Plá'ya, geçtiğimiz yıl AGR-Clarín matbaasındaki işçilerin mücadelesine önderlik etmiş olan Pablo Viñas'tan yine bir matbaa işçisi olan ve 2017 Aralık ayındaki büyük işçi eylemlerinde polis saldırısı sonucu gözünü kaybeden Roberto "Barba (Sakal)" Álvarez'e ve dünyanın belki de en önemli işsizler hareketi olan "piqueteros"un önderlerine kadar, işçi sınıfının birçok sektörüne önderlik eden Partido Obrero militanları kongrede bir araya geldi.

İşçi düşmanı yasayı püskürtmek için taban kongresi

Partido Obrero'nun yeni dönem için aldığı kararların başında, işçi sınıfının büyük atılımlarına ket vurmak için uğraşan sendika bürokrasisini aşıp, Macri hükümetinin ve patronların yeni iş yasası projesini yenilgiye uğratmak için örgütlenecek bir sendika taban kongresi yer alıyor. PO kongresi zafer kazanılması gereken bir diğer önemli cephe olarak da Arjantinli kadınların uzun yıllardır sürdürdüğü fakat bir senedir büyük bir kitlesellik ve di-

güldüğü kongrede, mücadelenin zaferinin de işçi kadınların liderliğine bağlı olduğu belirtildi.

Devrimci İşçi Partisi'nin sesi Arjantin'de

Kongrenin ikinci gününde tüm yabancı delegasyonlar Partido Obrero'nun 25. Kongresini selamladı. Yabancı delegasyonlar arasında son sözü, Devrimci İşçi Partisi adına Sungur Savran yoldaşımız aldı. Türkiye'deki zorlu şartlar altında Devrimci İşçi Partisi'nin anti-emperyalist mücadeleyi merkeze alan bir politik doğrultu temelinde işçi sınıfı içinde mevzilenme müca-

namiklik kazanmış olan yasal kürtaj için mücadeleyi belirledi. Kadın cinayetlerine karşı "Ni Una Menos" (Bir kadın daha ölmeyecek) ismiyle uzun süredir devam etmekte olan mücadelede çok önemli bir rol oynayan Partido Obrero'lu kadın militanlar, kürtaj hakkı için verilen mücadelede de Plenario de las Trabajadoras (Kadın İşçiler Birliği) örgütlenmesiyle öncü bir rol oynuyor. Kürtaj hakkının herkesten önce işçi kadınları ilgilendirdiğinin vur-

delesine bilinçli bir öncelik verdiğini vurguladı. Bu çizginin sonuçlarının, HT Solar grevi gibi örneklerde görüldüğünü belirten Savran, konuşmasını "Yaşasın Lenin ve Trotski tarafından kurulan Komünist Enternasyonal'in meşru mirasçısı Dördüncü Enternasyonal!" ve "Yaşasın Dünya Devrimi!", sloganlarıyla sona erdirdi. Alkışlarla karşılanan konuşma sonrasında, Partido Obrero militanları hep bir ağızdan gelenekselleşmiş "Biz sermayenin

eceli, biz Trotskizm, biz Dördüncü Enternasyonal'iz" marşını söylemeye başladı. Kongre süresince salonun dışındaki stantta satılan, Devrimci Marksizm dergisinin İngilizce yıllık yayını Revolutionary Marxism dergisine ve Devrimci İşçi Partisi hakkında İspanyolca bilgi veren 4 sayfalık bildiriye Partido Obrero militanları yoğun ilgi gösterdi.

Emperyalist savaşa karşı kararlı duruş

Sonuç bildirgesine damga vuran, başta "yanki" emperyalizmi olmak üzere, emperyalist saldırganlığın gitgide artması ve dünya savaşı tehdidinin teorik bir olasılık değil, elle tutulur bir ihtimal haline gelmesi oldu. Konferansa emperyalist saldırganlığa karşı her cephede mücadele etme azmi damgasını vurdu. Dünyadaki güç dengelerini karikatürize ederek Rusya ve Çin'i emperyalist sayan ve bu iki ülkeyi ABD ve AB emperyalizmleri ile eşitleyen eğilimleri reddeden Konferans, emperyalizmin Ortadoğu ve eski Sovyet coğrafyasını sömürgeleştirmek için uğraştığını, yapılması gerekenin ise bu sömürgeleştirme saldırısının yenilmesi olduğunu vurguladı.

Büyük kitle toplantısı

On günün sonunda PO'nun örgütlediği bir büyük kitle toplantısı düzenlendi. Bu kitle toplantısında her partinin temsilcisi birer konuşma yaptı. DİP delegesi Sungur Savran da kitlenin çok sıcak tepki verdiği, defalarca alkışlarla kesilen bir konuşma yaptı. Savran'ın Gazze-İsrail sınırında Filistinlilerin soğukkanlı biçimde katledilmesine karşı "Yaşasın Filistin'in özgürlüğü! Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!" sloganıyla, Türkiye'de DİP'in Tayyip Erdoğan-AKP iktidarına karşı "Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet" sloganıyla mücadele ettiğini belirttiğinde, dünya devriminin güncelliğini vurguladığında salonun yoğun tezahüratıyla karşılandı.

Buenos Aires etkinlikleri, gelecekte sapaşgılam, işçi sınıfı partisi karakteri taşıyan bir Enternasyonal kurulması açısından hiç kuşku yok ki önemli bir halka olacaktır.

Ölümünün ikinci yılında, yoldaşımız Atlen Yıldırım'ı andık

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi üyesi Atlen Yıldırım'ı, ölümünün ikinci yılında mezarının başında ve Devrimci İşçi Partisi İzmir bürosunda andık.

İki yıl önce kaybettiğimiz Atlen Yıldırım, 15 Nisan Pazar günü önce İzmir

Karşıyaka'da bulunan Doğançay Mezarlığı'nda ailesi ve yoldaşlarının katılımıyla anıldı. Mezar başında yapılan temsili anmada Atlen yoldaş nezdinde dünya devrim mücadelesinde kaybedilen tüm devrimciler ve işçiler için saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından bir yoldaşımız konuşma gerçekleştirdi. Yoldaşımız konuşmasında, Atlen yoldaşın mücadeleye olan inancının hiç sarsılmadığına değinerek hayatının son gününe kadar tam bir devrimci gibi yaşadığını dile getirdi. Atlen yoldaşın her zaman işçi sınıfının mücadelesi içinde öncü olarak anılacağını söyledi.

Mezar başında yapılan anma sonrasında Devrimci İşçi Partisi İzmir bürosuna geçildi. Buradaki anma da saygı duruşu ile başlayıp sinevizyon gösterimi ile devam etti. Gösterimin ardından konuşma yapan bir yoldaşımız, bugün için Atlen yoldaşın anmanın yönteminin, Devrimci İşçi Partisi'nin siyasetinin işçi sınıfı içinde yaygınlaştırıl-

ması olduğunu söyledi. Atlen yoldaşın hayatının sonuna kadar savunduğu bu programın temellerinin Siyonist İsrail'in her saldırısına karşı direnen Filistinlilerin, emperyalistler tarafından kuşatılmaya çalışılan Ortadoğu halklarının, son olarak günbegün istibdadın baskısı ve kapitalizmin çarkı içinde sömürülen Türkiye işçi sınıfının programı olduğunu vurguladı. Bu istibdadın ancak Atlen yoldaşın bıraktığı mirası omuzlamakla yıkılabileceğini dile getirildi.

Katılımcılardan ilk sözü alan Atlen yoldaşın eşi, yoldaşın mücadelecisi yanından bahsederek anılarını aktardı. Kızı ise ilk politikleşme sürecini anlatarak zindanlarda işkence gördüğü süreçlerde bile devrime olan inancını yitirmediğini söyledi. Son olarak söz alan bir yoldaş Atlen Yıldırım'ın hasta olduğu son günlerinde dahi Devrimci İşçi Partisi'nin inşası için çalıştığını dile getirerek, şimdi onun yokluğunda istibdadı yıkmak için bir değil beş Atlen Yıldırım olmak gerektiğini vurguladı. Konuşmaların ardından etkinlik sona erdi.

Armağan Tulun

Erkeğin istibdadı ve kadınların hürriyet mücadelesi

Sandıkları halktan kaçırırca-sına baskın bir seçim olarak ilan edilen 24 Haziran seçimleri ile Erdoğan ve AKP, istibdadı ko-yulaştırmak, bir tek adam rejimi ile ülkeyi yönetmeyi hedefliyor. Bunun kadınlar açısından ne anlama geleceğini düşününce, içimizden, 16 yıllık AKP ve Erdoğan iktidarında yaşadıklarımızdan daha kötüsü olamaz ki demek gelebilir. Ama olabilir, hatta olur.

AKP ve Erdoğan iktidarının kadın düşmanı politikaları, kadınların haklarına yönelik saldırıları deyince aklımıza ilk gelen örneklerden birisi 2012 yılında Erdoğan'ın "Her kürtaj bir Uludere'dir" sözleri ile birlikte kürtajı yasaklama girişimi olacaktır şüphesiz. Erdoğan bu sözü söyler söylemez kadınlar "benim bedenim, benim kararım" diyerek ayağa kalktı. Evet, bu kadınların bedenlerinin denetim altına alınmasıydı. Ama daha da önemlisi emekçi kadınların ölüme terk edilmesiydi; çünkü zenginler yurtdışına gidecek, yoksul kadınlar ise merdivenaltı muayenehanelere mahkûm kalacaktı. Hızla kitle-selleşen bir hareket ve toplumun geniş kesimlerinden yükselen tepki sonucu AKP iktidarı meclise getirmeyi planladığı yasa tasarısını geri çekmek zorunda kaldı.

Başka bir örnek, geçtiğimiz 2017'de Kasım ayında gündeme gelen, kamuoyunda tecavüz yasası olarak anılan yasa değişikliği. AKP'li vekiller çeşitli kanunlarda değişiklik yapılmasını öngören bir yargı paketinin içine, son dakikada ve gerçek anlamda gecenin bir yarısında tecavüzcüleri aklayacak bir madde sokmaya çalıştılar. Madde, 16 Kasım 2016'dan önce işlenen cinsel suçlarda mağdur-la failin evlenmesi durumunda cezanın infaz edilmemesini getiri-yordu. Bir örnekle söylemek gerekirse, 16 Kasım 2016'dan önce tecavüze uğrayan bir kız çocuğu anne babasının dayatmasıyla kendisine tecavüz eden erkekle evlendirilse ortada ne bir suç ne de ceza kalıyordu. Bir geceyarısı oldu bittiyle geçireme-yince yine toplum ayağa kalktı, eylemler düzenlendi ve çok kısa bir süre içinde Adalet Bakanı Bekir Bozdağ çıkıp konunun kapandığını açıklamak zorunda kaldı. Ve yasa tasarısına ilişkin önerge geri çekildi.

Kadınlara yönelik ayrımcı uygulamaları hayata geçirme planlarından, kadın düşmanı

politikalarından vazgeçtiler mi? Hayır. Bunu sonradan çeşitli zamanlarda aynı konuları nabız tutma amacıyla tekrar tekrar ülkenin gündemine getirmelerinden biliyoruz. Erdoğan'ın her fırsatta, katıldığı her nikâhta, doğum kontrolünü ihanet olarak niteleyip beş çocuk yapın demesinden biliyoruz. Anneliği reddeden kadın, yarımır eksiktir demesinden biliyoruz. Meclis İnsan Hakları İzleme Komisyonu Başkanı olduğu dönemde AKP milletvekili Ayhan Sefer Üstün'ün "Tecavüzcü, kürtaj yaptıran tecavüz kurbanından daha masum" diyerek hem tecavüzcüleri aklayan hem de kadınların kürtaj hakkına saldıran sözleri sarf etmesinden biliyoruz. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eylemlerini yasaklamalarından, eylemlere saldırmalarından biliyoruz. Kadına yönelik erkek şiddetini engellemek yerine kadınları pembe otobüslere, vagonlara tıkmaya çalışmalarından biliyoruz. Maliye Bakanı olduğu dönemde Mehmet Şimşek'in işsizliğin yükselmesini kadınların iş aramasına bağlamasından biliyoruz. Çevre ve Orman Bakanı olduğu dönemde Veysi Eroğlu'nun bir ziyareti sırasında kadınların kendisinden iş istemesi üzerine, "evdeki işler yetmiyor mu?" diye sormasından biliyoruz. Kadınların gece vardiyasında en fazla yedi bu-çuk saat çalıştırılma sınırının kaldırılmasından biliyoruz. Bu kadarı yeter mi, yeter! 16 yıla sığdırdıkları sayısız örneği sıralamaya bu gazetenin sayfaları zaten yetmez!

Hızla sıraladığımız bu kadın düşmanı görüşler ve politikaların karşısında başta ifade ettiğimiz iki örneğin bir ortak noktası var. Mücadelenin ve toplumun geniş kesimlerinin tepkisinin basıncı altında, AKP ve Erdoğan hem kürtaj konusunda hem de tecavüz yasasında geri adım atmak zorunda kalmıştı. Tabii bu durum sadece bu iki örnekle sınırlı değil, kadın istihdam paketinden, sosyal güvenlik paketine bir dizi başka örnek de var. Yetkileri elinden alınmış, zincire vurulmuş bir meclis ve o meclisi fesih hakkını elinde bulunduran tek adam yönetimi bu örneklerin yaşanmasını zorlaştıracaktır. İşte bu nedenle kadınlar için her zaman daha kötüsü de olabilir. Bu yüzden istibdada karşı hürriyet mücadelesi kadınların dört elle sarılması ve emekçi kadınların en önde yer alması gereken bir mücadeledir.

Sungur Savran

Ne mutlu Marksistim diyene!

Ölümünün beşinci yılında Nail Satlıgan'ın anısına

Bir zamanlar yurtdışında yaşayan bir Türk akademisyenle tanışmıştım. Bana, yaptığı çalışmaları anlatmıştı. Fransız Komünist Partisi adını taşıyan, yarı-Stalinist, yarı milliyetçi ama hâlâ bir işçi partisi karakteri taşıyan partiye yakındı. 1980'li yıllarda Akdeniz Avrupası'nın komünist partilerinde moda olan avro-komünizmi (Avrupa komünizmi diye de bilinir) Stalinizme alternatif diye sunuyordu. Kendisine avro-komünizmin pek de Marksist bir yaklaşım olmadığını anlatmaya çalışmıştım. Kapitalizme adapte olmanın bir adımıydı bu akım. Kızdı. "Her sabah kalkıp aynaya baktığımda 'ben Marksist miyim, değil miyim' diye sormuyorum" dedi.

Beni zor duruma düşürdüğünü sanmıştı muhtemelen böyle söyleyerek. "Bir etiketin ne önemi var bir aydın için, önemli olan dışımızdaki hayatın nasıl geliştiği" diyerek bana esaslı bir ders verdiğini sanıyordu. Akademisyenimizin tavrı, gençken Marksist olup sonra giderek bu tavrından uzaklaşırken "etiketlenmek"ten huzursuz olan nice aydıninkine tıpatıp benziyordu.

Bu yazıyı Marx'ın doğumunun tam tamına 200. yıldönümü olan 5 Mayıs günü yazıyorum. Çok sevdiğim, dizinde oynadığım dedemi özler gibi özlüyorum o büyük devrimciyi. Ama mesele benim ve benim gibilerinin duyguları değil. Mesele, ne kadar büyük bir tarihi şahsiyet olursa olsun, bir kişiyi sevmek sevmemek değil. Mesele Marx'ın insanlık tarihinin neresinde durduğunu sadece aklıyla değil yüreğiyle anlamak.

Marx sadece içinde yaşadığımız modern çağda değil, Batı'da olsun Doğu'da olsun insanlığın bütün tarih boyunca yetiştirdiği bütün büyük düşünürler ve bilgiler arasında, insanlığın en temel hakikatini ilk kez ortaya koyan feylesof ve bilim adamıdır: Yazılı tarihin tamamında insanlık durumunun en önemli, en belirleyici boyutunun toplumun sınıflara ayrılması olduğunu, gelecekte bu sınıfların ortadan kalkmasının koşullarının oluşacağını, bu koşulları kuvveden fiile çıkaracak olanların ise komünistler olacağını pırıl pırıl bir berraklıkla göstermiştir.

Bu açıdan eşsizdir: Ondan sonra gelenler ya ondan yana olmuşlardır ya bu alçak sınıflı düzenden yana. Komünist Manifesto'dan bu yana geçen 170 yıl (evet, doğru hesapladınız, bu muhteşem metni yazdığında sadece 30 yaşındaydı Marx, Engels ise 28!) fiilen göstermiştir ki Marx'tan ayrılan herkes şu ya da bu ölçüde kapitalizm yanlısı olmuştur. Yani Marksist olup olmama sorusu, Marksizm mi, kapitalizm mi sorusudur. Yani zengin, sömürücü, gerektiğinde gaddar gerektiğinde kurnaz hâkim sınıflardan mı yanarsınız, yoksa sömürülen, bütün hayat faaliyeti kendini ve ailesini ayakta tutma cenderesine kısırılmış, çoğunlukla yoksul, bazen sefil, kapitalistler arası savaşlarda patlayıcı madde olarak kullanılan ezilen sınıflardan mı? Marksist olup olmamak, bir düşünce sisteminden yana olup olmamak değildir. Bir yaşama tarzından yana olup olmamaktır. Nasıl bir insan olduğunuzu anlatır!

Marx elbette sadece bir dâhi olduğu için ulaşmamıştır bu büyük gerçeğe. O, genç bir adamken ve düşünsel alanda olgunlaşırken uluslararası işçi sınıfının mücadelesi açmıştır ufkunu. İngiltere'de Chartist hareket, Fransa'da Lyon'un dokumacıları, yine Fransa'da 1848 Haziran'ında tarihin, yenilmiş de olsa ilk işçi sınıfı devriminde barikatlara çıkan işçiler, Komünist Liga'da örgütlenen Alman işçileri ve başkaları öğretilmiştir Marx'ın. Kendisi de doğrudan Alman devrimine katılmış, onun işçi kanadının önderi olmuştur. Yoldaşı Engels ise elinde silah karşı devrimcilerle çarpışmıştır. Yani devrimcidirler, o açmıştır gözlerini. Sınıf toplumuna böyle düşman olmuşlardır.

Demek ki Marksist olup olmamak, Foucault'cu yahut Lacan'cı yahut Deleuze'cü olup olmamaktan farklı türden bir seçıştır. Marksist olmamak, ilk toplumsal artılla birlikte sınıfların ve sonra devletin doğmasından itibaren dünyanın her yerinde insanlığın varoluşuna damga vuran alçak düzenin devamından yana olmak demektir. Marksist olmak ise onu yıkmayı hedeflemek, sınıfsız bir topluma ulaşmak anlamına gelir.

Şimdi aynaya bir daha bakar mısınız lütfen?

Marx 200 yaşında! Marx işçi sınıfına neyi öğretti?

Ressam: Haydar Özay

O yaşamamış olsaydı, dünya farklı bir yer olurdu. İnsanlık onunla öğrendiği ve bütün olumsuz koşullara rağmen hiç unutamadığı hakikatlerin farkına çok daha sancılı, çok daha geç, çok daha büyük bedeller ödeyerek varırdı.

Bütün tarihin temelinde maddi ihtiyaçların karşılanmasının yattığını, toplumun bir aşamada sınıflara ayrıldığını, o andan itibaren binlerce yıllık tarihin esas olarak bir **sınıf mücadelesi** tarihi olduğunu anlamakta gecikebilirdi.

Devletin insanlık tarihinin yüzde 95'inde var olmadığını, bu sınıf mücadelelerinde ortaya çıktığını ve her zaman hâkim sınıfın iktidarını koruduğunu, sömürülen sınıfların kurtuluşunun **devlet iktidarını ele geçirmeye bağlı olduğunu** bilemeyebilirdik.

İnsan toplumlarının hep değiştiğini, bugün hemen hemen bütün dünyaya hâkim olmuş olan **kapitalist toplumun da kendinden öncekiler gibi geçici olduğunu** anlayamayabilir ve ona boyun eğebilirdi.

Kapitalist toplumda hukuk bakımından bütünüyle eşit olan insanların aslında birbirlerine hiç de eşit olmayan iki ana sınıfa bölündüğünü, sermaye sahibi kapitalist sınıfın bütün zenginliğinin temelinde, elinde üretim yapabilecek hiçbir araç olmadığı için çalışma kapasitesini satmak zorunda olan işçi sınıfının aldığı ücretin üzerinde harcadığı emeğin ürettiği **artık değer** (yani kâr, faiz, toprak kirası vb.) olduğu gerçeği bir muamma olarak kalabilirdi.

Kapitalizmin daha fazla kâr elde etmek amacıyla topluma yeni bir yapı kazandırdığını, teknolojik düzeyde bütün dünyayı birbirine bağımlı kıldığını, dolayısıyla demokratik merkezi bir planlamayı gerekli hale getirdiğini, bunun ise ancak **kapitalist özel**

mülkiyetin ortadan kaldırılması ve her şeyin toplumun ortak mülkiyetine geçmesini gerektirdiğini anlayamayabilirdik.

Aynı zamanda, işçi sınıfının üretim araçlarında özel mülkiyete sahip olmayan tek sınıf olarak bütün çıkarlarının kamu mülkiyetinde yattığını, dolayısıyla kapitalizmin sürekli sömürdüğü **işçi sınıfını büyütürken kendi mezar kazıcısını da yarattığını** kavrayamayabilirdik.

Böylece insanlığın bugün geldiği aşamada, elektrik ve telefon şebekeleri, uydular ve internet, uçak yolculuğu ve konteyner taşımacılığı bütün insanlığı birbirine bağlamışken, herkes birbirine muhtaçken üretimin hâlâ bir avuç kapitalistin özel çıkarı doğrultusunda örgütlenmesinin **insanlığı krize sürüklediğini**, işçi sınıfı uluslararası alanda iktidarı ele geçirecek sosyalist planlanmış bir ekonomi yaratmadığı takdirde sonumuzun hayırlı olmayacağını, bolluk içinde barbarlığa geri döneceğimizi kavrayamazdık.

O olmasaydı, bu alçak ve sefil sınıf toplumunun kaderimiz olduğunu sanabilirdik, **sınıfsız bir toplum** kurmaya girişemeyebilirdik. Bu toplumun sadece sömürülen sınıfların değil, dini, milliyeti, cinsiyeti, yaşı, toplumsal konumu dolayısıyla ezilen bütün kitlelerin kurtuluşu olacağını bilemezdik.

Karl Marx kimdir?

Dünya işçi sınıfının dâhi ve devrimci kılavuzudur. Uluslararası alanda işçi sınıfının ve bütün emekçi ve yoksulların kurtuluşu yolunda geliştirilmiş tek siyasi programın, çalışma arkadaşı Friedrich Engels ile birlikte mimarıdır.

19. yüzyılda (1818-1893) yaşamıştır, ama etkisi 20. yüzyıl boyunca

bütün dünyaya yayılmış, onun öngörü ve programı doğrultusunda dünya nüfusunun üçte biri sosyalist devrimler temelinde kapitalizmi ortadan kaldırmış, kamu mülkiyetine ve planlamaya dayanan yeni bir ekonomi kurmuştur. Sosyalist ya da komünist olarak anılan bu ülkeler 20. yüzyılın sonunda, bunların başına çökmüş olan bürokrat katmanların uluslararası koşulları fırsat bilerek kamu mülkiyetini yağmalaması sonucunda yerini yeni yeni kapitalistleşen toplumlara bırakmıştır.

Köken olarak Almandır, ama yaşadığı dönemde işçi sınıfının gelişmiş olduğu Batı Avrupa'nın ve Kuzey Amerika'nın bütün ülkelerinde örgütlenen bir dünya işçi partisinin, Birinci Enternasyonal'in, resmi adıyla Uluslararası İşçi Birliği'nin önderidir. Yani ulus, ırk, din ayırmadan bütün işçilerin dostudur. Bu yüzden 20. yüzyılda Rusya'nın Türki halklarından Bulgaristan Türklerine ve Pomaklarına, Endonezyalılara, başta Irak, Umman, Yemen halkları olmak üzere Araplara ve İranlılara kadar birçok Müslüman halk da hayatlarını Marx'ın fikirleri doğrultusunda yeniden inşa etmeye girişmişlerdir.

Ekonomist, siyaset bilimci, sosyolog, filozof ve bütün bilimlerin dostudur. Dâhidir, çünkü içinde yaşadığımız çağın temelinde yatan kapitalist toplumu tartışmasız en iyi anlayan düşünürdür. Bunu anlattığı eseri üç ciltlik Kapital'dir. Dâhidir, çünkü daha 30 yaşında (Engels'le birlikte) yazdığı siyasi programı Komünist Manifesto bugün her zamandan daha geçerlidir.

Devrimcidir, çünkü 1848 Alman devriminde işçi sınıfı kanadının bir numaralı önderi olmuştur (yoldaşı Engels ise elde silah karşı devrimcilere karşı çarpışmıştır).

1968'in 50. Yıldönümü

68 ruhu: grev, işgal, boykot, isyan, devrim!

Dünyayı ve Türkiye'yi bir isyan dalgasının kapladığı 1968'in 50. yılıdayız. 1968 isyan ve devrim dalgasının en simgesel odağı olan Paris'te öğrenci olayları ve genel grev Mayıs ayında patlak vermişti. 1968 Türkiye'ye ise Haziran ayında üniversitelerdeki boykot ve işgal ile geldi. Gerçek, 20. yüzyılın en önemli anlarından biri olan 1968'i yılsununa kadar kutlayacak, anlamaya ve anlatmaya çalışacak. Bu, sadece geçmiş anmak ve anlamak anlamına gelmiyor. Dünya bir kez daha bir isyanlar ve devrimler dönemine girmiş bulunuyor. 2011'in Arap devrimi ve ona eşlik eden halk isyanlarından kitlelerin zaferiyle sonuçlanan henüz olmadı. Türkiye'de ise Gezi (2013) ve Kobani (2014) vesilesiyle yaşanan büyük halk hareketleri sonuçsuz kaldı, metal işçilerinin büyük filli grev ve işgal dalgası (2015) şimdilik durulmuş durumda. Ama Akdeniz, Ortadoğu, Doğu Avrupa, Balkanlar, Kafkasya, bütün bir coğrafya sarsılıp duruyor. Yalnızca 2018'in ilk dört ayında İran, Tunus, Romanya, Slovakya ve Ermenistan'da halk kitleleri neredeyse bütünüyle kendiliğinden günlerce, bazen haftalarca sokağa döküldü. Demek ki yeni isyanlara ve devrimlere hazırlanmamız gerekiyor. 2018'in işçilerinin, gençlerinin, kadınlarının, bütün ezilenlerinin, kazanımlarıyla hatalarıyla 1968'den öğrenecekleri çok şey var.

Mayıs 1968 Fransa

1968 dünyada her şeyden önce Fransa'da Mayıs ayında patlak veren büyük öğrenci eylemleriyle hatırlanır. 68 Mayıs, ABD ve Avrupa'nın burjuva toplumlarında İkinci Dünya Savaşı sonrasında yirmi yıl hüküm süren muhafazakârlığın, gençliğin yeni düşleriyle delik deşik olduğu bir hayal gücü isyanıdır.

Ama hayal gücünün böylesine canlanması için insanlığın kolektif olarak harekete geçmesi ve mücadele etmesi gerekiyor. Mayıs 68'de bütün toplumsal ilişkileri ve bütün yerleşik kültürel kalıpları sorgulayan gençlik, bunu Paris'in ünlü kafelerinde yapmıyordu! Hayal gücü barikatlarda ve sokak savaşında, polis gazına ve copuna karşı isyan etme cesaretini gösterenlerin zekâlarından ve duygularından fişkınyordu. Üniversitelerdeki bu isyan o kadar sert mücadelelere, bunun yanı sıra o kadar gönül çelici düşlerin ifadesine yol açtı ki, Mayıs 68 hep bir öğrenci isyanı olarak hatırlandı.

Tarihin en büyük genel grevi

Oysa Mayıs 68 aynı zamanda tarihin en uzun genel grevine ve fabrika işgallerine tanık olmuştur. 14 Mayıs'ta üç bin işçiyle başlayan grev, 18 Mayıs'a gelindiğinde bir milyon işçiyi, 22 Mayıs'a ulaşıldığında ise 9 milyon işçiyi etkisine almıştı! Bu işçilerden 4 milyon aralıksız 18 gün grevde kalmıştır! Grev ilan edilen fabrikaların önemli bir bölümü haftalarca işçiler tarafından işgal edilmiştir. Bir bütün olarak bakıldığında, grev bir buçuk aydan daha uzun sürmüştür. 1968 Fransa genel grevi uzunluğu, dayanıklılığı ve fabrika işgalleri dalgasıyla güçlendirilmesi bakımından hâlâ tarihin en büyük genel grevidir.

İşte 68 Mayısına asıl devrimci karakterini veren budur. Fransa'nın İkinci Dünya Savaşı sırasında "ulusal kahraman" diye bellediği, dönemin cumhurbaşkanı General de Gaulle, öğrencilerle polisle çatışıyor olduğundan değil, işçi sınıfı bu denli sarsıcı biçimde ayağa kalktığından dolayı grevin militan-

ğının doruğuna ulaştığı bir anda, 29 Mayıs'ta ülkeden kaçmıştır! Düşünün, bir ülkenin cumhurbaşkanı ülke sarsılırken gizlice ortadan yok oluyor, Almanya'da bir askeri üste (daha altı yıl önce Cezayir savaşı dolayısıyla darbe girişiminde bulunmuş olan) gerici Fransız generalleriyle ve belki de öteki emperyalistlerin temsilcileriyle görüşüyor. Devrimci krizin yarattığı tehdidin burjuvazinin temsilcilerince nasıl kavrandığını daha iyi bir ifadesi olabilir mi?

Mayıs 68'in bir dersi isyanın öne mi ise, öteki dersi işçi sınıfı için siyasi önderliğin ne denli önemli olduğudur. Fransız burjuvazisini içine düştüğü bu çukurdan kurtaran, işçi sınıfı içinde sağlam bir örgütlenmeye sahip olan Fransız Komünist Partisi (FKP) ve onun kontrolündeki en büyük sendikal konfederasyon Fransa Genel İşçi Konfederasyonu (CGT) olmuştur. Stalinizmin "barış içinde bir arada yaşama" dogması çerçevesinde kendi burjuva düzenine bağlı bir parti haline getirilmiş FKP ile CGT'nin "komünist" bürokrasisi, tarihin gördüğü en büyük genel grevi, "Grenelle Anlaşmaları" olarak anılan bir müzakere süreci sonunda kırıntı kabilinden bazı tavizler karşılığında sona erdirmeyi kabul etmiştir. Stalinizmi sadece Sovyetler Birliği'nin belirli bir dönemine ait bir "yanlışlar" dizisi olarak görenler, bürokrasinin bütün dünya komünist hareketini tanınmaz hale getirdiğini anlayamayanlar için Mayıs 68'den öğrenecek çok şey vardır.

Tet Taarruzu ve "Prag Baharı"

1968'in Fransa olayları ile birlikte sembolik önem taşıyan öteki iki olayı Vietnam'daki Tet Taarruzu ile Prag Baharı'dır. İlk ABD emperyalizmi ve müttefiklerine karşı kahramanca bir bağımsızlık savaşı veren Vietnam halkının bir genel askeri taarruz ve devrim provasıdır. Ocak sonunda başlayarak Eylül ayına kadar devam etmiş, işgal güçlerine büyük kayıplar vermiş, savaşta bir dönüm noktası olmuş ve bütün dünyanın dikkatini Vietnam

Savaşı'na çevirerek uluslararası planda savaş karşıtı hareketin muazzam boyutlara erişmesine yol açmıştır.

Prag Baharı ise yine 1968'de Çekoslovakya'da Komünist Partisi'nin Alexander Dubček yönetiminde ülkeyi Sovyet bürokrasisinin sultasından uzaklaştırma ve daha demokratik (ama maalesef bir yandan da daha piyasacı) bir rejime doğru hareket etme çabasını temsil eder. Çekoslovakya'da bahar aylarında başlayan bu mayalanma, Ağustos ayında "Doğu Bloku" diye anılan bürokratik işçi devletlerinin ortak askeri örgütü Varşova Paktı'nın tanklarının Prag'ı işgal etmesiyle bastırılacaktır. Ancak Prag Baharı, bürokrasinin bu toplumlar üzerindeki baskısına karşı isyanda önemli bir kilometre taşı olacaktır.

Böylece, Fransa 68 Mayıs, Tet Taarruzu ve Prag Baharı, üç ayrı ülke grubunda, emperyalist dünyada, emperyalizme bağımlı ülkelerde ("Üçüncü Dünya'da) ve bürokratik işçi devletlerinde, kendi farklı yöntemleriyle 1968 yılını bir isyan yılı haline getiriyordu.

Geniş anlamıyla 1968

1968 denince dünyada akla önce Mayıs ayında başta Paris olmak üzere Fransa'da yaşanan olaylar gelir. Türkiye'de ise Haziran 68'in üniversite boykot ve işgalleri. Ama hiçbir sosyal ve politik hareket takvimlerin sınırlarına sığmaz. Eğer 68 sosyal mücadeleler tarihi açısından bu kadar önemliyse, bunun nedeni söz konusu olayların ötesinde, 1960'lı yılların ortasından 1970'li yılların ortasına kadar kapitalist ülkelerde birçok isyan ve devrim girişimi yaşanmış olmasıdır.

İşçi sınıfı mücadeleleri

1968 ertesinde birçok ülkede onyıllardır görülmemiş düzeyde büyük işçi mücadeleleri patlak verdi. Bunların en önemlileri, İtalya'da, Arjantin'de ve Britanya'da yaşanmıştır. 1969'da İtalya'da yaşanan "Sıcak Sonbahar" adıyla bilinen mücadeleler, bütün bir genç işçiler kuşağının yüzünü sola dönmesiyle sonuçlanmanın yanı sıra Stalinist bürokrasinin işçi sınıfı üzerindeki hegemonyasını kırmış, 70'li yıllarda daha devrimci eğilimde bir İtalyan solunun doğmasına temel olmuştur. Arjantin'de 1969 Mayıs'ında yaşanan Cordobazo ve Rosario diye bilinen olaylar, Cordoba ve Rosario kentlerinde işçi sınıfının gençlikle el ele ayaklanmasını temsil eder. Bu ayaklanmalar 1966'da kurulmuş olan askeri diktatörlüğün 1973'te yıkılmasına giden yoldaki ilk adım olmuştur. Britanya'daki 1972 başarılı madencilere grevi ise Muhafazakâr Parti hükümetinin yıkılışıyla sonuçlanmıştır.

metinin yıkılışıyla sonuçlanmıştır.

Güney Avrupa'da bir devrimci kuşak

1968 ile 1975 arası yıllar, Avrupa'nın güneyinde bulunan bütün ülkelerde ciddi bir devrimci mayalanma dönemi olmuştur. Bu dönemde Fransa (Mayıs 68), İtalya (1969 "Sıcak Sonbahar"), Yunanistan (1974'te "Albaylar Cuntası"nın devrilmesiyle sonuçlanan 1973 Politeknik ayaklanması), İspanya (Franco'nun ölümü ertesinde büyük işçi sınıfı mücadeleleri ve faşist diktatörlüğün devrilmesi) ve Türkiye (1968 ve sonrasında öğrenci mücadeleleri, 1970'te 15-16 Haziran büyük işçi isyanı, köylülerin toprak işgalleri ve "üretici mitingleri", Kürtlerin "Doğu mitingleri" vb.) ciddi kitle mücadeleleriyle sarsılırken Portekiz'de 20. yüzyıl Avrupa'sının son devrimi yaşanmıştır. 1974 Portekiz devrimi çürümüş bir faşist rejime karşı bir askeri ayaklanma ile başlamış ama daha sonra demokratik bir devrimden bir proleter devrimine doğru sürekli devrim dinamiği içine girmiştir. Ancak, hem sol önderliklerin hatalı yönelişleri, hem de devrimcilerin yuvalanmış olduğu bir askeri birliğin yaptığı erken çıkış dolayısıyla 1975'ten itibaren sönmüştür.

ABD'de toplumsal çalkantı

ABD, 1960'lı yılları büyük bir toplumsal çalkantı ile geçirdi. Önce ülkenin güneyinde o dönemde hâlâ katı ırk ayrımı ("segregation") kurallarına tâbi olarak yaşamakta olan siyahilerin "medeni haklar hareketi" ülkeyi 1960'lı yılların başından itibaren sarstı. Hareketin pasifist kanadı tam da 1968'de bir suikasta kurban giden Martin Luther King Jr.'un adıyla özdeşleşmiştir. Hareketin devrimci kanadının manevi önderi, siyah islami hareketten ayrıldıktan sonra devrimci Marksizme yaklaşan, enternasyonalist bir bakış açısıyla yüzünü Afrika siyahılara da çeviren, Che Guevara ile temas içine giren Malcolm X'tir. Malcolm X 1965'te bir suikasta öldürülmüştür. En önemli devrimci örgüt ise 1966'da kurulan Kara Panter Partisi'dir. Hareketin kendiliğinden gelişmesi içinde 1967-68 yıllarında sayısız getto ayaklanması yaşanmıştır. Medeni haklar hareketinin içinde güçlü bir öğrenci hareketi doğmuştur. Gençlik, Vietnam Savaşı karşıtı dev hareketin en dinamik gücü olmuş, Washington'da bir milyon insanın katıldığı protesto mitingleri düzenlenmiştir.

Latin Amerika devrimi

1960'lı yıllar Latin Amerika'da Küba devriminin yarattığı ivme ve Che

Guevara'nın örgütlenmesine katkıda bulunduğu kıta çapındaki devrimci hareket sonucunda, gerilla mücadelesinin damga vurduğu bir devrimci yükselişe sahne olmuştur. Guatemala'dan 70'li yılların ilk yarısında Arjantin'e, askeri diktatörlük altındaki Brezilya ve Uruguay'dan Che'nin kendisinin hayatını yitirdiği Bolivya'ya birçok ülkede gerilla hareketleri doğmuştur. Kıta işçi sınıfının bu dönemdeki en büyük kitle hareketi ise 1970-73 arasında Şili'de Allende yönetimindeki Halk Birliği hükümeti döneminde, hükümetin uzlaşma politikalarının dışına taşarak devrimci bir durum yaratan Şili proleteryası ve yoksul köylülüğünün mücadelesidir. Bu mücadele hükümetin reformist stratejisi yüzünden büyük bir yenilgiyle sonuçlanmıştır.

Ulusal kurtuluş mücadelelerinin yükselişi

1960'lı yıllar çeşitli coğrafyalarda ulusal kurtuluş hareketlerinin yükselişine tanık olmuştur. Vietnam ve Küba'nın yanı sıra bir dizi Afrika ülkesinde (Kongo, Mozambik, Angola, Gine-Bissau vb.) sömürgecilğe karşı savaş emperyalizmin duvarında ciddi çatlaklar yaratmıştır. Avrupa'da uzun süredir uykuya dalmış olan İrlanda, Bask ve Katalan ulusal kurtuluş hareketleri 1960'lı yılların sonu ve 70'li yılların başlarında yeniden canlanmıştır. Aynı şey Irak'taki Kürt halkı için de geçerlidir. En önemlisi, 1948'de İsrail tarafından vatanından kovulan Filistinlilerin 60'lı yıllarda gerilla mücadelesi başlatmaları ve 70'li yılların ortalarına kadar çarpıcı eylemlerle dünyanın dikkatini bu vahim soruna çekerken bir yandan da sürgünde bir devletin çekirdeğini oluşturabilecek bir demokratik yapılanmaya gitmeleridir.

Kadın kurtuluş hareketinin yeniden doğuşu

20. yüzyılın başında esas olarak kadınlara oy hakkı talebi etrafında doğan ama sonra uzun süre bir güneş tutulmasına uğrayan kadınların kurtuluş hareketi, 1968 döneminde yeniden doğmuştur. Dünya çapında yaşanan toplumsal ve siyasal mayalanma içinde ayağa kalkan mücadeleciler kadınlar, son kırk yıldır dünya çapında toplumsal mücadelelere damgasını vuran ikinci dalga feminist mücadeleyi başlatmışlardır.

Yüzyıllardır ağır bir baskı altında yaşayan eşcinseller de, 1969'da New York'ta polisle günlerce çatışmaya girdikleri Stonewall İsyanı sonrasında cinsel tercihleri yüzünden gördükleri eziyete karşı mücadeleye başlamıştır. Hareket ülkeden ülkeye yayılarak günümüze kadar sürmüştür.

Dünya kazan devrim kepçe

1 Mayıs, Paris'te mücadeleyle geçen baharı taçlandırdı

"gördüm şükür bugünü de paris'te. aktı paris asıl paris ulu paris mavi mavi kızıl kızıl aktı ren ron garon sen aktı paris sular gibi şakır şakır"
N.Hikmet

Başta Paris olmak üzere bütün Fransa, oldukça sıcak bir bahar geçiriyor. Fransız TUSİAD'ı

MEDEF'in bir dediğini iki etmeyen Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron ve hükümeti, işçi sınıfına yönelik taarruzunu sürdürmek için yasa üstüne yasa çıkartıyor. Son mücadele dalgasını tetikleyen ise biri işçileri diğeri ise üniversite yaşına gelmiş işçi çocuklarını hedefleyen iki yasa tasarısının tartışılmaya başlanması oldu. Bu yasa tasarılarının ilki, Fransız işçi sınıfının en güçlü taburlarından birini oluşturan demiryolu işçilerinin iş güvencelerinin ortadan kaldırıl-

masını ve çok büyük oranda devlet kontrolü altında olan Fransız demiryollarının özelleştirilmesini öngörüyor. Dahası aynı yasa kapsamında, 120 bin kadar kamu emekçisinin de işini kaybetmesi söz konusu. Öğrencileri ilgilendiren yasa ise, üniversiteye giriş sistemini ikamet esasına bağlayarak, Paris'i çevreleyen yoksul banliyölerden ve taşradan gelen gençlerin, başta Paris olmak üzere büyük şehirlerdeki üniversitelere girmesini imkânsızla yakın hale getirecek.

Bu saldırıya karşı işçi sınıfının ve öğrencilerin önemli bir kısmının yeni bir mücadele dönemi için 22 Mart tarihindeki büyük grev ve eylemlerle kollarını sıvadığı Gerçek gazetesi daha önce okurlarına duyurmuştu. Nisan ayı içerisinde mücadele sertleşerek ve kitleselleşerek ilerledi. Demiryolu işçileri tüm ülke çapında her hafta dört gün greve giderken, farklı aralıklarla kamu emekçileri, havayolu işçileri ve enerji sektöründeki işçiler de grevlere katılıyor. Ay içerisinde gerçekleştirilen

kitlesel işçi meclisleri neticesinde, ülkenin en önemli garları arasında bulunan Paris'in Kuzey Garı ve Austerlitz Garı'nda çalışan işçiler grevi kesintisiz olarak sürdürme kararı aldı.

Öğrenciler ise harekete, ülkenin yüksek eğitim sistemini durma noktasına getiren büyük üniversite işgalleri ile katılıyorlar. Bir aşamada ülkedeki fakültelerin yarısında derslerin durmasına yol açan üniversite işgallerine karşı Fransız devleti faşist çetelerle birlikte saldırıya geçmiş durumda. İşgal hareketinde merkezi bir rol oynayan Paris'teki Tolbiac ve Censier fakülteleri Nisan'ın son haftasında sabaha karşı gerçekleşen polis saldırıları ile boşaltılırken, birçok fakültede polis saldırılarından kısa bir süre önce silahlı faşist çetelerin saldırılarıyla karşılaşıldı. Son olarak, işgallerin başladığı üniversite olan Paris 8-Saint Denis Üniversitesi'ne, 1 Mayıs günü sabaha karşı gerçekleşen faşist saldırıda bir öğrenci bıçakla bir öğrenci ise başına gelen çekiç darbeleriyle yaralandı. Öğrencile-

rin kararlı duruşu sayesinde, saldırıyanlar işgali bitirmekte ise başarısız oldular. Fransa'daki kardeş oluşumumuz ROR (Proleter Devrimci Yeniden Doğuş) militanları faşist saldırıya karşı hareketin kendini koruyacak mekanizmaları kurması için bir kampanya yürütüyor ve ROR militanları üniversite işgallerinde aktif biçimde yer alıyor.

Bu ortamda girilen 1 Mayıs, son yılların en kitlesel yürüyüşlerinden birine sahne oldu. Onbinlerce işçi ve öğrenci Paris sokaklarını doldururken özellikle öğrenci kortejinin kitleselliği dikkat çekti. Polisin yürüyüşe yönelik saldırısı sonrası kitle güzergâhı değiştirmek zorunda kalsa da eylemin bitiş noktasına ulaşmayı başardı. 50 bini Paris'te olmak üzere, tüm Fransa'da 1 Mayıs gösterilerine 210 bin kişinin katıldığı tahmin ediliyor. Polis saldırısı sonrası ise en az 200 eylemci gözaltına alındı.

Kore nereye?

Birkaç ay önce bütün dünya, ABD başkanı Trump ile Kuzey Kore başkanı Kim Jong-Un arasındaki gerilimin bir nükleer savaşa, hatta dünya savaşına yol açabileceğinden korkuyordu. Şimdi ise muazzam bir yumuşama atmosferi doğmuş durumda. Kim'in Güney Kore Cumhurbaşkanı Mun Jae-in'i ziyareti vesilesiyle Kore savaşını bitiren 1953 mütarekesinden beri ilk kez bir devlet başkanı karşı tarafa geçti. İki taraf 1953 mütarekesini hâlâ imzalanmamış olan bir barış antlaşmasına dönüştürme yolunda ilerliyor. Öte yandan, Kim Güney Kore ile yakınlaşmasından bile önce Trump'a yüz yüze görüşme önermişti, o da şaşırtıcı biçimde bu teklifi kabul etmişti. İki lider yakında görüşecekler. Ne oluyor?

Trump bu gelişmeyi kendi kovboyluğuna atfediyor. "Bakın nasıl yola getirdim" yollu tweet'ler atıyor. İlgisi yok. Tam tersine, bu gelişme Kim'in ve belki de onu bir ölçüde yönlendiren Çin'in başarılı diplomasisinin bir ürünü. Gerçek gazetesi bu gerilimin henüz başında, ABD emperyalizminin işinin zor olduğunu, Güney Kore'de solda Kuzey'e ciddi bir sempati olduğunu, sağın, bir önceki başkan Park Geun-hye'nin büyük bir halk hareketi tarafından devrildikten sonra yolsuzluktan hapiste olduğu bir dö-

nemde takatini kalmadığını, yeni başkan Mun'un ise Kuzey ile dostluğa taraftar olduğunu yazmıştı. İşte Kim tam da bu konjonktürü değerlendirmiştir.

Önce Kış Olimpiyatlarında ortak takım, ardından yumuşama, sonunda bu çarpıcı ziyaret ile Kim ve Çin, bir bakıma Trump'ın ayağını bastığı zemini ortadan kaldırmıştır. Kore'ler arasında "alan memnun, satan memnun" iken Trump'a ne demek düşer? Şimdi Kim nükleer silah tesislerini yabancı gözlemcilerin önünde duvarla kapatacağını ilan edince, emperyalist medya homurdanıyor: Taviz almadıkça tamamen vazgeçmez. Sonra da ne taviz isteyeceğini kendileri söylüyor: ABD'nin 35 bin askerinin Kore yarımadasından çekilmesi, hatta belki Japonya'da bulunan bir 40 bin ABD askerinin de çekilmesi. Günaydın! Emperyalist basın ve onun kılavuzluğundaki Türkiye düzen medyası Kim'i deli ilan ederken Gerçek, bütün me-

selenin Kuzey Kore'nin kendini ABD tehdidine karşı güvenceye almak zorunda olması olduğunu yazıyordu. Şimdi mi geldi aklınız başınıza? Trump'ın kazanmadığının, asıl Kim'in öne geçtiğinin bir kanıtı da Japonya'nın bütün bu gelişmelerden çok rahatsız olması.

Tabii, "tek hanedanda sosyalizm" in müstebiti Kim Jong-Un'a hiçbir güven duyulamaz. Kuzey Kore bürokrasisinin bu temsilcisi, Güney ile yakınlaşmayı hızla bir kapitalist restorasyon sürecine dönüştürebilir. Çin "komünist"lerinin de ona bu aklı verdiği kuşku götürmez. Ama her durumda emperyalizmin Kore'de fena bir gol yediği ortadadır!

Brezilya'da askeri muhtıra yoluyla başkan adayına tutuklama!

Nisan ayının başında Brezilya'da İşçi Partisi'nin (PT) artık neredeyse bir efsane haline gelmiş olan önderi, ülkenin 2003-2010 arasındaki başkanı Lula, yolsuzluk suçlamasıyla tutuklandı ve sekiz yılı aşkın cezasını çekmek üzere hapisaneye konuldu. Oysa Lula bu Ekim ayında yapılacak olan yeni başkanlık seçimi için adaydı ve seçime girdiği takdirde kazanacağı hemen hemen kesindi. İşçi Partisi'nin yönetiminde kaldığı 14 yıl boyunca yolsuzluk batağına battığına en ufak bir kuşku yok. Ama Lula'nın şimdi cezalandırılmasına vesile olan olayda tek ciddi delil, bir itirafının başka hiçbir şey tarafından desteklenmeyen iddiası.

İşin yargı boyutu çok karmaşık ve bizim burada bu konuya girmemize hiç gerek yok. Önemli olan şu: Nisan başında Lula, Brezilya yasalarında var olan bir haktan yararlanarak cezasının ertelenmesi için Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. Anayasa Mahkemesi'nin yargıçlarının oyları önceden tahmin ediliyor, sonucun 5 aleyhe 6 lehe olmak üzere Lula lehine olacağı öngörülüyordu. Oylama gününün sabahı, ülkenin Genelkurmay

Başkanı "cezasızlığa son" türünden bir tweet'le bizim 28 Nisan 2007 elektronik muhtıramıza ve en son Hulusi Akar'ın Gül'ün bahçesine helikopterle inmesine benzer bir askeri müdahaleyle sonucunu değiştirdi: Yargıçlardan biri Lula'nın lehine olacağı öngörülen oyunu aleyhte oya çevirdi ve Lula 6-5 kaybetti. Böylece, askeri muhtıralı yargı kararıyla ülkenin altı ay sonraki muhtemel başkanı hapse atılmış oldu.

Lula'ya karşı uygulanan bu baskı, Latin Amerika'da "popülist" olarak bilinen solun (Venezüella, Ekvador, Bolivya, Nikaragua vb.), liberal solun (Brezilya, Uruguay, Şili vb.) ve Peronist solun (Arjantin) hep birlikte gerilediği ve Amerikancı neoliberal iktidarların birçok ülkede iktidara yükseldiği bir dönemde gerçekleşiyor. Emperyalizm yanlısı sağ, parlamenter yöntemlerle elde edemediği iktidarı, ordunun işine sokulmasıyla (Brezilya), seçim hileleriyle (Honduras) ya da yıkıcı bir kitle mücadelesini harekete geçirerek (Venezüella, şimdi öyle görünüyor ki Nikaragua) elde etmeye soyunuyor. Latin Amerika'nın yakın geleceği sarsıntılar içinde geçecek.

Gençlik mücadelesi

1968'in 50. yılında 6 Mayıs'ı unutmadık: Devrimciler ölür, devrimler sürer

6 Mayıs 1972 günü askeri diktatörlük, meclisteki burjuva partilerinin milletvekillerinin de oyunu alarak, tarihimizin üç yüz akı; Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ı idam etti. Deniz Gezmiş ve arkadaşları, 1968 öğrenci hareketinin başını çeken bu üç genç önder, arkalarında kısa ama her anı devrimci mücadeleye adanmış hayatlarını bırakarak idam sehpasına yürüdüler. Bıraktıkları mirasın değerini bilmek, bu topraklara "Kahrolsun Amerika" sloganlarını yazan, "sosyalist fikirlerin kökleşmesini sağlayan" 68 kuşağını anlamak bugün her devrimcinin görevidir. Çünkü devrimciler ölürler, ancak devrimler sürer. Devrimleri başarıya ulaştırmak, sınırsız ve sınıfsız bir dünyayı kurmak ise ancak tarihten dersler çıkartmakla mümkündür.

50. yılında 1968'in derslerini çıkartmak, bu tarihi mirasa devrimci mücadeleyi yükselterek sahip çıkmanın yegâne yoludur. 1968'in ilk aylarına, 31 Ocak'ta ABD işgaline karşı kahramanca savaşan Vietnam halkının Tet Taaruzu damgasını vurmuştur. Eylül ayına kadar Vietnam halkı hem ABD emperyalizmine ciddi kayıplar yaşatmış, hem de dünya genelinde savaş karşıtı hareketlerin güçlenmesini sağlamıştır. 68 Mayıs'ı ise Avrupa'nın göbeğinde Fransa'yı önce öğrenci boykotlarıyla, ardından Fransa tarihinin gördüğü en büyük genel grev hareketiyle sallamıştır.

Dünya çapında yayılan isyan dalgası, Türkiye'ye 68'in Haziran ayında geldi. 68 Haziranında başta İstanbul Üniversitesi ve İstanbul Teknik Üniversitesi olmak üzere Türkiye'nin üniversiteleri işgal ve boykot hareketleri ile sallandı. Ekim ayında ODTÜ'ye sıçrayan işgal ve boykot dalgası artık öğrenci hareketlerine yeni bir çehre kazandırıyor. Talepleri için üniversitelerini terk etmeyen öğrenciler kitlesel forumlar örgütüyor, "boykot ve işgal komiteleri" kurarak iş yapıyor ve bu komiteleri "boykot ve işgal komiteleri

konseyi" şeklinde örgütleyerek merkezileştiriyordu. Öğrenciler böylece üniversitelere ve geleceklere sahip çıkıyor, memleketin geleceğine damga vuracak bir mücadelenin taşlarını döşüyorlardı. Üniversite öğrenci hareketlerine kazandırılan bu yeni çehre, günümüz öğrenci hareketlerine tutulmuş bir ışık, çizilmiş bir yoldur. İşte bugün de iktidarın bölünme tasarısına karşı fakültelerini ve meydanları dolduran öğrenciler üniversitelere sahip çıkarken aynı zamanda üniversitelerin talan edilmesine karşı halkın hakkını ve çıkarlarını savunmalıdır.

68 gençliğinin kırmızı çizgisi: ABD emperyalizmi

1968 öğrencilerinin içinde yanan devrim ateşi, sadece üniversiteyle sınırlı değildi elbette. Üniversitelere layıkıyla sahip çıkan öğrenciler, aynı zamanda memleketlerine de sahip çıkmayı bildiler. Amerikan 6. Filosuna Gümüşsuyu yokuşunu dar ederek, binler olup NATO'ya ve emperyalizme karşı meydanları doldurdular. 6. Filoyu Dolmabahçe'den denize dökecek kadar ileri giden 68'liler, bu yılın ertesinde, 6 Ocak 1969'da Türkiye'ye büyükelçi

olarak atanan Vietnam Savaşı'nın ünlü işkencecisi Robert Komer'in aracını ODTÜ'de ters çevirip ateşe verdiler. Bu eylemin ardından yedi öğrenci hakkında tutuklama kararı çıktı, fakat bu karar öğrencileri sindirmeye yetmedi. Tutuklama kararının ardından 3 binden fazla ODTÜ öğrencisi savcılığa dilekçeler ile başvurarak kendilerinin de yakma eylemine katıldıklarını bildirdi. Emperyalizme karşı bu kararlı duruş, NATO'nun kan gölüne çevirdiği Ortadoğu'da bugün hepimiz için ilham kaynağıdır.

1968 yılında öğrenci hareketinin başını çeken devrimciler, yüzlerini devrime dönerek mücadele ettiler. Deniz Gezmiş ve arkadaşları bizzat Filistin'e gidip direniş kamplarında bulundular. Siyonizme sözde değil, pratikte karşı durdular. Denizlerin yoldaşları Kürecik'te bulunan ABD üssünü basmaya giderlerken öldürüldüler. Denizlerin mücadele stratejilerinden çıkartılacak sayısız sonuç vardır. Bugünün devrimcileri eleştirel bir şekilde onların mücadelesini değerlendirmeli ve bugünün mücadeleleri için dersler çıkarmalıdır. Ancak Denizleri eleştirmeden önce, yüzünü devrime dönen, ezi-

len halkın geleceği için hayatlarını hiçe sayan, "Yankee go home" diyen ve bunun için dar ağacına dahi "Yaşasın Marksizm, Leninizm'in yüce ideolojisi, kahrolsun emperyalizm" diyerek giden bu devrimci önderlerin anısı önünde saygıyla eğilmek gerekir.

6 Mayıs anmanın değil mücadelenin günüdür

68 kuşağının devrimci atılımlarını geçmişe duyulan özlem duygularıyla ananlar, bu kuşağın bıraktığı devrimci mirası tam olarak kavrayamamışlardır. Memleketin geleceğine parlamentodan bakmamayı, Deniz Gezmiş ve arkadaşları göstermişlerdir. Bugün de memleketin geleceğine parlamentodan bakmak, burjuva düzeninin siyasetinin sınırlarına hapsolmek işçi sınıfına sömürünün devamından başka hiçbir alternatif sunamıyor. Aynı şekilde anti-emperyalist mücadele, dünün şanlı eylemlerinde yaşanıp geride kalan bir tarih değildir. Aksine bugün de kardeş halkları birbirine düşüren emperyalistlerdir. Ortadoğu coğrafyasında ve Türkiye'de kapitalist sömürücülerin her türlü ve siyasi iktidarlar emperyalist şirketlerle iç içe geçmiştir.

ABD'nin ve AB'nin yörüngesinde ve NATO ile çalışmaktadır. Dolayısıyla bugün de anti-emperyalist mücadele yegâne çıkış yoludur. Bu yüzden 6 Mayıs bizim için bir anma günü değil, bir mücadele günüdür. Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının şahsında 68 kuşağını, Mahirleri, İboları ve devrim için yaşayan, bunun için mücadele eden bütün devrimcileri hatırlama, onların mücadelelerinden güç alma günüdür.

Vakit emperyalizme karşı Deniz olma, kapitalizmin sömürdüğü milyonlarca emekçinin öfkesini devrimci Marksist bir programla buluşturma vaktidir. Denizlerin adı bu toprakların dört bir yanına olduğu gibi, devrim mücadelemizde de yazılmıştır. Emperyalistler ve NATO'cu, İsrail dostu işbirlikçi burjuva partileri 6. Filoyu da, Komer'i de unutmasınlar. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak, emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadele kararlılığımızla, 68 kuşağından aldığımız anti-emperyalist mücadele bayrağını gururla yükselteceğiz. Kardeşin kardeşi vurmadığı, emperyalizmden ve kapitalist sömürüden arınmış sosyalist bir dünya için mücadelemizi mutlaka zafere taşıyacağız!

Meclisten geçer, üniversiteden geçmez!

İstanbul, Gazi, Anadolu, Karadeniz Teknik Üniversitesi başta olmak üzere 13 üniversitenin bölünmesini, bazı fakülteler ve bölümlerin yeni kurulacak üniversitelere bağlanmasını öngören yasa 9 Mayıs günü meclisten geçti. Henüz tasarı halinde iken Beyazıt Meydanı'nda ve Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde iki buçuk hafta boyunca kitlesel eylemler gerçekleşti. İstanbul Üniversitesi'ndeki mücadele Gazi ve Anadolu üniversitelerine de sıçradı. Doğrudan yasama organına seslenen, yasa tasarısının iptalini isteyen, yapılan yanıltan geri dönülmesini isteyen üniversite bileşenleri, binlerle "üniversiteme dokunma" diyerek bir araya geldi.

Üniversitelerin bölünerek parçalanmasına dair ne üniversite bileşenlerine ne de halka inandırıcı bir gerekçe sunulmadı. Üniversitelerin marka değerinden bahsedil-

di. Oysa üniversitemiz, onları bölenlerin ifade ettiği gibi birer marka değildir. Kamu hizmeti veren kurumlardır. Üniversite öğrencileri, akademisyenleri, çalışanları ve üniversiteden hizmet alan halk da müşteri değildir. Üniversitelerin bölünmesinin, yerlerinin değiştirilmesinin topluma bir faydası yoktur. Tam tersine bu bölünme kamu kaynaklarının talan edilmesinin önünü açmaktadır.

Üniversitelerin büyük olması bölünme gerekçesi olarak gösterildi. Üniversitelerin çok sayıda fakülte ve bölümü, bünyesinde barındırması bölünme gerekçesi olamaz. Bu bir dezavantaj değil aksine avantajdır. Örneğin İstanbul Üniversitesi bu sayede bazı endekslere göre dünyadaki ilk 500 üniversite arasında yer almaktadır. Üniversitelerde kapasitenin üstünde öğrenci olduğu doğrudur. Fakat bunun sebebi YÖK'ün kendisidir.

Yıllar içinde yukarıdan dayatarak öğrenci sayısını arttıran YÖK'tür. Fazla kontenjan sorununun çözümü üniversiteleri bölmek değil YÖK'ü kaldırmak ve kontenjan belirleme yetkisini tamamen fakültelere vermek olmalıydı.

Bir diğer sorun ise yüz binlerce öğrencinin, binlerce akademik personelin ve işçinin bulunduğu üniversiteleri tek bir kişi ile yönet-

meye çalışmaktır. Böyle olunca tabii ki yönetim sorunu doğmaktadır. Fakültelerin kendi kendini yönetmesinin yani akademik özerkliğin önü açılma bu sorun da rahatlıkla çözülebilirdi. Ama iktidar her fakülte kendi yağında kavrulsun, para bulmak için piyasaya açılın ama akademik ve bilimsel olarak kendi kendini yönetmesin diyor. Oysa tam tersi olmalı. Üni-

versite bileşenlerinin ve halkın denetimine açık bilimsel, planlı, merkezi bir mali sistem oluşturulmalıdır. Bu mali sistem kamu yararına akademik özerkliği beslemelidir. Eğitime ticaret sokulmamalı, üniversiteler tepeden değil üniversite bileşenlerin kendisi tarafından yönetilmelidir.

Tüm bu gerçeklere ve öğrencilerin, akademisyenlerin ve üniversite çalışanlarının günler boyu vermiş olduğu mücadeleye rağmen yasa oylandı ve onaylandı. Bu yasa gündür meydanlarda söylediğimiz gibi meclisten geçse de bizden geçmeyecek. Kapıları halka açık, parasız, bilimsel, eğitim ve üretim süreçlerinin birbirine bağlandığı üniversiteleri inşa edeceğiz! Özel üniversitelerin tamamını kamulaştırıncaya ve bölünen üniversitemizi tekrar birleştirip halkın hizmetine sununcaya kadar mücadelemiz sürecek!

Nekbe'nin ve Siyonist işgalin 70. yılı

Filistin halkı, 70 yıl önce 15 Mayıs tarihinde binlerce yıldır yaşadığı topraklardan kovuldu. 750.000 Filistinli, Siyonist çetelerin namulları önünde aç ve susuz bir şekilde kentlerini terk edip kaçmaya zorlandı. Şu an bu sayının çok daha üzerinde Filistinli, bölge ülkelerindeki çeşitli kamplarda yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Bir kısmı da uzak ülkelere göç etmiş durumda. Filistinliler bu olaya Nekbe (Felaket) adını veriyorlar.

Bu felaketin bir sonucu olarak Siyonist çeteler gayrimişru İsrail devletini kurdular. Sınırları hiçbir zaman tam olarak belirlenmemiş bu yayılcı oluşum, ırk ve din ayrımcılığına yaslanan bir apartheid rejimi olarak serpişti. Her geçen gün yeni topraklar işgal etti. Filistinlilerin geri dönüş umudunu silah zoruyla yok etmek istedi. Ancak bunda en ufak bir başarı elde edilemiş değil.

Tüm bu alçaklığın sponsoru ise, elbette emperyalizmden başkası değil. Henüz 1917'de Balfour Deklarasyonu ile başlayan bu destek, günümüzde ABD ve AB emper-

yalizmlerinin himayesi biçiminde sürüyor. Son olarak ABD başkanı Trump, Birleşmiş Milletler'in Filistin toprakları için çizdiği yetersiz sınırları dahi yok sayarak, Kudüs'ü işgalci oluşumun başkenti olarak ilan etti. Bunu yapmak için tabii ki Nekbe gününden daha uğursuz bir tarih bulamazdı. Bu 15 Mayıs'ta, ABD'nin elçiliği Kudüs'e taşınacak.

Bu yıl Filistinliler kendileri için simgesel bir başka tarih olan 30 Mart'taki Toprak Günü'nden, 15 Mayıs'taki Nekbe gününe kadar olan süreçte Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü adını verdikleri bir dizi eylem düzenliyorlar. Bu eylemlerin amacı, Siyonist İsrail'in kendi toprakları üzerindeki işgaline ve devam eden yayılcılığın dikkat çekmek. Ancak sadece bununla da sınırlı değil. Filistinlilerin eylemleri aynı zamanda ABD başkanı Trump gibi emperyalistlerin küstahlığına da bir yanıt niteliği taşıyor. Eylemlerde on binlerce Filistinli Gazze ile işgal altındaki Filistin'i ayıran sınıra doğru yürüyüşler düzenliyor. Siyonist oluşumun askerleri, Filis-

tinlilerin bu silahsız gösterilerine keskin nişancı ateşi ile yanıt veriyor. Gençler bu sınırın gayrimişruğunu vurgular şekilde, üzerlerine yağın mermilere aldırılmadan dikenli tellerin diğer tarafına geçmeye çalışıyorlar.

Nekbe, bugün İsrail'in giderek daha fazla Filistin toprağını işgal etmesiyle, yeni yerleşimler inşa etmesiyle sürüyor. Bu felaketi durdurabilecek güç Filistin halkının dinmek bilmeyen mücadele azminde yatıyor. Elbette, Filistin halkının bölgede ve tüm dünyada emperyalizme ve Siyonizme karşı ikirciksiz bir karşı duruş sergileyen dostlarının çabaları da bir o kadar önemli. Şunu unutmamak gerek, Nekbe sadece Filistinlilerin felaketi değil. Siyonist oluşum, emperyalizmin bölgedeki karakolu olduğu için, Nekbe Ortadoğu'daki tüm işçi ve emekçilerin de felaketi ve bu felaketi sonlandırmak, Siyonist İsrail'i yıkmak, Yahudi ve Arapların beraber yaşayacakları, Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'nun parçası olacak sosyalist bir Filistin'i kurmakla olanaklı.

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin dostları göreve

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin dostları bir platform olarak bu düşünce ve amaçlarla kuruluyor ve platformumuz bu doğrultuda tüm Filistin dostlarını, Trump'ın ABD büyükelçiliğini Kudüs'e taşıyacağı 14 Mayıs gününden başlayarak mücadeleyi yükseltmeye çağırıyor. 14 Mayıs günü 12:30'da ABD konsolosluğunun önünde olacağız ve hep birlikte mücadele sloganlarımızı haykıracağız!

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin dostları göreve

Filistin direnişi, toprakları işgal edilmiş, kendisi katliamlara uğramış ve sürgün edilmiş bir halkın haklı mücadelesidir. Ancak bu direniş sadece Filistin'in ve Filistinlilerin değildir. Bu direniş bizim direnişimizdir çünkü ABD ve İsrail halkların ortak düşmanıdır. ABD emperyalizminin elçiliğini taşıyarak İsrail'in işgal ve ilhakına meşruiyet kazandırmaya çalıştığı Kudüs'ü savunmak hepimizin görevidir.

Filistin sadece bir ülke değildir. Hürriyet için direnişin parolasıdır. Filistin bayrağı bir ülkenin sembolü değildir. Emperyalizme ve Siyonizme karşı direnişin bayrağıdır. Filistin dostu olmak uzakta yaşayan mazlum bir halka sempati duymaktan çok öte bir anlam taşır. Filistin dostu olmak her zaman ve her yerde emperyalizme ve Siyonizme karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütmektir.

Bizim için Filistin dostu olmak, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, İncirlik başta olmak üzere emperyalist üslerin kapatılmasını, İsrail'e diplomatik, ekonomik ve askeri ilişkilerin kesilmesini savunmak demektir.

ABD ve İsrail'e hizmet eden işbirlikçi iktidarlara karşı mücadele etmek demektir. ABD ve İsrail'e dost olan Filistin'e dost olamaz. ABD ve İsrail'e mücadele etmeden de Filistin'le dostluktan bahsedilemez.

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin dostları bir platform olarak bu düşünce ve amaçlarla kuruluyor ve platformumuz bu doğrultuda tüm Filistin dostlarını, Trump'ın ABD büyükelçiliğini Kudüs'e taşıyacağı 14 Mayıs gününden başlayarak mücadeleyi yükseltmeye çağırıyor. 14 Mayıs günü 12:30'da ABD konsolosluğunun önünde olacağız ve hep birlikte mücadele sloganlarımızı haykıracağız!

Türkiye NATO'dan çıksın, İncirlik kapatılsın!

İsrail'le diplomatik, ekonomik, askeri ilişkiler kesilsin! İsrail elçisi sınır dışı edilsin!

Yıkılsın Siyonist İsrail, Filistin'e özgürlük!

Kudüs Filistinlilerindir!

Nehirden denize bağımsız, laik, özgür ve Sosyalist Filistin!

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin dostları

Marx 200 yaşında "Sınıf, Devrim, Sosyalizm"

Devrimci Marksizm dergisi, Marx'ın doğumunun 200. yılı vesilesiyle ölümünün 5. yılında Marksizm'in kuyumcusu Nail Satlıgan anısına bir konferans düzenliyor.

13 Mayıs Pazar günü saat 13:00'te İstanbul'da Şişli Belediyesi Nazım Hikmet

Kültür Merkezi'nde düzenlenecek konferansa tüm dostlarımız davetlidir.

Marx'ın ve Marksizm'in çeşitli yönleriyle masaya yatırılacağı, bir devrimci olarak Marx'ın tartışılacağı etkinlikte buluşmak dileğiyle.

ÖLÜMÜNÜN 5. YILINDA NAIL SATLIĞAN ANISINA...

MARX 200 YAŞINDA

SINIF, DEVRİM, SOSYALİZM

★ **Devrimci Marksizm** DERGİSİ

TARİH: 13 MAYIS SAAT: 13.00

ŞİŞLİ BELEDİYESİ NÂZİM HİKMET KÜLTÜR MERKEZİ

13:00 AÇILIŞ KONUŞMASI, MARX'TAN ÖĞRENMEK, NAIL SATLIĞAN'I ANMAK

13:15 - 16:00

1. OTURUM: TARİH, TOPLUM, KAPİTALİZM

OTURUM BAŞKANI: KUTLU DANE

ÖZGÜR ÖZTÜRK, MARX'TA DİYALEKTİK

KURTAR TANYILMAZ, KAPİTALİZM TEORİSİNİ MARX

MUSTAFA KEMAL COŞKUN, SINIF MÜCADELELERİ VE MARX

ARMAĞAN TULUNAY, KADINLARIN EZİLMESİ KARŞISINDA MARX

16:00 ARA

16:30-19:00

2. OTURUM: MARX VE İNSANLIĞIN GELECEĞİ

OTURUM BAŞKANI: NAZ ŞAKAR

BURAK GÜREL, MARX, ULUSLAR, ENTERNASYONALİZM

LEVENT DÖLEK, MARKSİZM İŞİĞİNDE 21. YÜZYILDA SAVAŞ

SUNGUR SAVRAN, BİR DEVRİMCİ OLARAK MARX